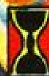
A.E. van VOGT

rătăcitori printre stele

SUPER FICTION

editura VREMEA

A.E. van VOGT

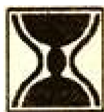

ROGUE SHIP

A.E. van VOGT

RĂTĂCITORI PRINTRE STELE

TRADUCERE DE SILVIA COLFESCU

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
1994

COPERTA DE SILVIA COLFESCU

I.S.B.N. 973-9162-08-8

1

Cu coada ochiului, tânărul Lesbee îl zări pe Ganarette pe scara care ducea spre puntea de comandă. Se simţi oarecum iritat: Ganarette era un băiat de nouăsprezece ani, înalt, voinic, cu bărbia pătrată şi cu un fel de a fi agresiv. Ca şi Lesbee, se născuse pe navă. Nu făcea parte dintre ofiţeri şi, ca atare, nu avea acces pe punte. Acesta era motivul pentru care prezenţa lui îl deranja pe Lesbee, şi nu antipatia personală faţă de Ganarette.

Pe lângă asta, garda lui lua sfârşit peste cinci minute.

Ganarette trecu pe ultima treaptă şi puse piciorul cu precauţie pe podeaua elastică a punţii. Probabil că fusese atent numai la mersul pe scară, căci acum, privind în sus şi dând cu ochii de cerul imens, negru, ţintuit cu stele, tresări şi se opri brusc, la vreo trei metri depărtare de Lesbee. Stătea şi se minuna, holbându-se către întunecimi.

Reacţia lui îl ului pe Lesbee. Nu-i trecuse prin cap până acum că pe navă erau oameni ce nu văzuseră spaţiul decât pe ecranele video. Desigur că îi lua ameţeala când nimereau acolo, pe puntea din plastiglas transparent, care-ţi dădea impresia că păşeşti direct în spaţiul întunecat şi gol. Pe Lesbee îl încercă un vag sentiment de superioritate. Lui i se îngăduise să vină pe punte încă de când era copil mic.

Pentru el, universul care se întindea dincolo de pereţii din plastiglas părea la fel de normal şi de obişnuit ca şi nava însăşi.

Îl văzu pe Ganarette că-şi revine din şoc.

— Aşa, zise Ganarette, deci aşa arată în realitate. Care e Centaurus?

Glacial, Lesbee îi arătă cu degetul steaua strălucitoare, vizibilă în spatele liniilor de direcţie ale aparatelor de astronavigaţie. Întrucât personalul civil nu era niciodată admis pe punte, se întreba dacă era sau nu cazul să raporteze despre abaterea tânărului.

N-avea nici un chef s-o facă, mai întâi de toate pentru că, în felul acesta, şi-ar fi ridicat împotrivă pe ceilalţi tineri din jur. Deja, în calitate de fiu al căpitanului, era tratat ca o persoană aparte. Dacă se dădea de-a binelea de partea autorităţilor de pe navă, risca să se îndepărteze şi mai mult de ceilalţi.

Dintr-o dată se imagină pe sine însuşi urmându-i tatălui său şi ducând aceeaşi existenţă singuratică.

Dădu uşor din cap, respingând în tăcere un asemenea fel de viaţă.

În câteva minute ieşea din serviciu. În momentul acela o să-l scoată pe Ganarette de pe punte cu blândeţe, dar ferm şi o să-i dea un avertisment cât se poate de prietenesc. Îl văzu pe tânăr că se uită la el cu un mic zâmbet cinic.

— Nu pare prea aproape. Urâtă festă le-au jucat coloniştilor când le-au spus că astronava o să meargă cu viteza luminii sau chiar mai repede şi o să ajungă acolo în patru ani.

Ganarette rostise fraza pe un ton sarcastic.

— Încă nouă ani şi am ajuns, zise Lesbee.

— Mda! exclamă tânărul cu cinism. Rămâne de văzut. Apoi schimbă vorba: Şi pământul unde e?

Lesbee îl conduse de partea cealaltă a pasarelei, spre un aparat de observaţie îndreptat permanent către sistemul solar.

Soarele, o steluţă palidă în depărtare, păru să-l fascineze pe Ganarette timp de aproape un minut. Chipul i se schimbă; pe el se întipări durerea. Se gârbovi puţin, apoi şopti:

— Cât e de departe! Atât de departe! Dacă ne-am întoarce acum, tu şi cu mine am avea patruzeci de ani când am ajunge înapoi.

Se răsuci brusc şi îl apucă pe Lesbee de umeri.

— Gândeşte-te la asta! spuse. Patruzeci de ani. Jumătate din viaţă dusă, dar ne-ar rămâne încă o şansă să ne distrăm puţin – dacă ne întoarcem în clipa asta.

Lesbee se scutură din strânsoarea degetelor încleştate. Îl cuprinse tulburarea. De mai bine de un an nu mai auzise asemenea vorbe de la unul din tineri. Din ziua în care tatăl lui organizase un ciclu de conferinţe despre importanţa acestei călătorii, cea de a doua expediţie spre Alpha Centauri, până şi cei mai răzvrătiţi dintre tineri se liniştiseră.

Ganarette păru să-şi dea seama că se poartă prosteşte. Făcu un pas înapoi, zâmbind vinovat. Dar tonul sarcastic îi reveni în

voce. Zise:

— Dar, bineînţeles, ar fi o prostie să ne întoarcem înapoi acuma, când am ajuns doar la nouă ani distanţă de Centaurus. Încă optsprezece anişori şi o să fim înapoi iar aici; atunci, poate o să ne întoarcem.

Lesbee nu îl întrebă: „unde să ne întoarcem?” De multă vreme, scopul iniţial al călătoriei nu mai avea nici un înţeles pentru cei din jur. Soarele era tot acolo, nu? Fără nici o schimbare vizibilă. Aşa că trebuie să existe şi un Pământ pe care să te întorci. Lesbee ştia că tinerii îl considerau pe tatăl lui un bătrân nebun, care nu îndrăznea să se întoarcă pe Pământ, să înfrunte batjocura confraţilor lui savanţi. Orgoliul acestui dement silea un întreg echipaj să-şi risipească în spaţiu anii unei vieţi normale. Adesea, Lesbee simţise aceeaşi groază, ca şi Ganarette la gândul că-şi risipeşte astfel tinereţea. Aşa că nu se putea împiedica să se alăture, într-un fel, reproşurilor aduse tatălui său.

Tremurând, aruncă o privire spre cadranul ceasului şi constată, cu uşurare, că venise timpul să treacă pe pilotul automat. Serviciul lui se terminase. Se întoarse spre tabloul de comandă, răsuci câteva întrerupătoare, numără luminiţele aprinse pe cadrane, făcu un test de control cu cei doi fizicieni din sala motoarelor, apoi, aşa cum obişnuia, numără din nou luminiţele. Totul era în ordine.

De acum, vreme de douăsprezece ore aparatele electronice vor conduce nava. Apoi Carson va intra în serviciu pe timp de şase ore. Primul ofiţer va fi urmat, după alte douăsprezece ore, de cel de al doilea ofiţer care, la rândul lui, va fi urmat de Browne, cel de al treilea ofiţer. Şi atunci, după ce se vor scurge alte douăsprezece ore de zbor pe automat, va veni iar rândul lui.

Astfel i se desfăşura viaţa, gardă-odihnă, gardă-odihnă, de când împlinise paisprezece ani. Desigur, nu avea o existenţă grea. Ofiţerii superiori de pe navă o duceau bine. Dar fiecare dintre ei ţinea cu stricteţe la garda lui şi îşi făcea datoria cu o corectitudine exemplară. Cu câţiva ani înainte, Browne, îmbolnăvindu-se, ceruse să fie dus pe puntea de comandă în cărucior; fiul lui îl cărase acolo şi îi ţinuse tovărăşie tatălui bolnav pe toată durata celor şase ore ale serviciului.

Un asemenea devotament îl uimise pe tânărul Lesbee, astfel

că făcuse una din rarele lui tentative de comunicare cu tatăl său, întrebându-l ce motiv putuse avea Browne să se poarte astfel. Bătrânul zâmbise enigmatic şi îi explicase:

— Pentru un ofiţer, a face de gardă e, într-un fel, simbolul rangului lui, aşa că să nu judeci lucrurile cu uşurinţă – ia exemplu de la Browne. Noi suntem clasa conducătoare, puterea oficială, băiete. Tratează-i pe aceşti oameni cu respect, nu uita titlul lor oficial când li te adresezi; în schimb, ei îţi vor recunoaşte locul care ţi se cuvine. Cu cât vom respecta mai bine regulile, cu atât privilegiile aristocraţiei de pe navă se vor înmulţi.

Lesbee descoperise deja câteva dintre aceste privilegii; între altele, că fetele cele mai drăguţe îi zâmbeau şi, când le răspundea la zâmbet, veneau în goana mare. Aducându-şi aminte de surâsul unei anume fete, în special, se trezi din visare şi-şi dădu seama că abia mai avea timp să se spele înainte de începerea filmului.

Observă că Ganarette se uită la ceasul de pe tabloul de comandă. Tânărul se întoarse spre Lesbee.

— O.K., John, zise. Acum e tot una dacă afli. Cinci minute după începerea filmului, grupul meu o să ia în stăpânire nava. Avem intenţia să te numim căpitan, dar numai cu condiţia să fii de acord să ne întoarcem pe Pământ. N-o să le facem nici un rău babacilor – dacă se poartă cum se cuvine. Dacă se împotrivesc, o să capete ce merită. Dacă încerci să anunţi pe careva, o să ne alegem alt căpitan.

Fără să ţină seama de surprinderea lui Lesbee, continuă:

— Problema noastră este să ne asigurăm că nu trezim nici o suspiciune, de nici un fel. Asta înseamnă că toată lumea, inclusiv tu, trebuie să se poarte ca de obicei. Ce faci de obicei, când termini serviciul pe punte?

— Mă duc în cabina mea şi mă spăl, spuse Lesbee sincer.

Începuse să-şi vină în fire după şocul îngrozitor pe care i-l cauzase declaraţia lui Ganarette. Era foarte speriat, dar înţelese, cu stupoare, că lucrul de care se temea era că „nebunii” – cuvânt ce-i scăpă printre dinţi – ar putea, cine ştie cum, să dea greş cu răscoala, şi călătoria asta absurdă ar continua la nesfârşit. Simpatia subită pentru rebeli îl făcu să se ruşineze şi înghiţi în sec.

Fără să-i dea timp de gândire, Ganarette rosti în silă:

— Bine, haide; dar vin cu tine.

— Poate că ar fi bine să nu mă întorc la mine în cameră, zise Lesbee cu îndoială în glas.

— Ca tatălui tău să-i treacă prin minte vreo bănuială! Nici gând!

Lesbee era în mare încurcătură. Îşi dădea seama că, de-acum, făcea parte din complot Şi presimţea că îl pândesc primejdii necunoscute dinspre partea aceea – totuşi emoţia, care ţâşnise din adâncuri necunoscute ale fiinţei lui, îl împingea într-acolo. Spuse cu un ton de conspirator:

— Mai bine aşa, decât să se întrebe ce legătură am eu cu tine. Nu prea te place.

— A, nu mă place! Vocea lui Ganarette sună ameninţător, dar, dintr-o dată, păru că-şi pierde încrederea în sine. Foarte bine, atunci o să mergem direct la cinema. Dar ţine minte ce ţi-am spus. Fii atent, trebuie să te arăţi la fel de uimit ca şi ceilalţi, dar să fii gata să preiei comanda.

Cu un gest impulsiv, puse mâna pe braţul lui Lesbee.

— Trebuie să învingem, spuse. Doamne, trebuie neapărat să câştigăm.

Un minut mai târziu, intrând în sală, Lesbee descoperi că, inconştient, îşi încorda muşchii, adunându-şi forţele pentru luptă.

2

Lesbee se trânti pe scaunul lui. Stând acolo, observă că în jurul lui oamenii umblau de colo-colo, căutându-şi locurile. Avea timp să mai cântărească lucrurile, să se mai gândească o dată. Dacă voia să facă ceva, trebuia să treacă la acţiune fără întârziere.

Ganarette, care stătuse un moment să şuşotească ceva cu un alt tânăr pe aleea dintre scaune, veni şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Se aplecă spre Lesbee:

— În vreo câteva minute, imediat ce se aşază toată lumea. După ce se închid uşile, aşteptăm să se stingă lumina şi să înceapă filmul. Pe întuneric, o să mă strecor până la scenă. În clipa în care se aprind luminile, vii şi tu acolo.

Lesbee încuviinţă făcând un semn cu capul, însă cu strângere de inimă. Trecuse puţină vreme de când îl străbătuse elanul fierbinte de simpatie pentru răzvrătiţi, dar acum sentimentul acela se ştergea, înlocuit încetul cu încetul de neplăcuta teamă de consecinţe. Nu-şi putea închipui cu precizie ce s-ar fi putut întâmpla. Dar simţea din ce în ce mai tare că nenorocirea se apropie.

Răsună o sonerie.

— Aha, şopti Ganarette, o să înceapă filmul.

Timpul trecea necruţător. În sufletul lui Lesbee creştea nevoia de a face ceva. Îl stăpânea convingerea teribilă că, pe de o parte, se punea rău cu grupul aflat la putere şi că, pe de altă parte, răzvrătiţii se vor folosi de el doar în prima fază a revoltei şi îl vor înlătura după aceea. Dintr-o dată, avu certitudinea că victoria lor nu-i va aduce nici un câştig.

Covârşit de disperare, se întoarse pe scaun, uitându-se împrejur încordat, căutând o cale de scăpare.

Nu era nimic de făcut. Ochii i se obişnuiseră cu penumbra din cinematograf şi întunericul nu-i mai părea deplin. Pe rândul lui, îl vedea foarte bine pe ofiţerul al treilea, Browne, stând

alături de soţie. Privirea lui Browne o întâlni pe a lui şi ofiţerul îi făcu un semn.

Lesbee îi răspunse cu un zâmbet chinuit şi întoarse capul. Lângă el, Ganarette întrebă:

— Unde-i Carson?

Privirea scormonitoare a lui Lesbee îl descoperi pe primul ofiţer Carson stând lângă ieşirea din spate a cinematografului, apoi îl găsi şi pe ofiţerul al doilea lăfăindu-se într-unul din fotoliile din faţă. Dintre ofiţerii superiori ai navei nu lipsea decât căpitanul Lesbee. Era un semn destul de neliniştitor, totuşi Lesbee se mai calmă puţin, văzând că sala era plină ca de obicei.

Spectacolele aveau loc de trei ori pe „săptămână”. De trei ori pe săptămână cei opt sute de oameni aflaţi la bord se adunau în această sală şi priveau în tăcere cum alunecă pe ecran imaginile de pe îndepărtatul Pământ. Rareori lipsea cineva. Tatăl lui va sosi dintr-o clipă într-alta.

Lesbee se pregăti sufleteşte în aşteptarea inevitabilului. Pe ecran trecu o dâră de lumină şi se auzi zvon de muzică. O voce rosti ceva despre un „proces important”, apoi apărură câteva panouri pe care erau scrise nume, un generic de tehnicieni. Gândul lui Lesbee se întoarse către tatăl lui; aruncă o privire spre scaunul ce-i era rezervat.

Scaunul era gol.

Tânărul simţi un şoc; senzaţia era neobişnuită. Era ca o lovitură, o uluire amestecată cu presimţirea dezastrului imediat, cu convingerea subită şi înfiorătoare că tatăl lui ştie tot despre complot.

Îl copleşi dezamăgirea; spaimă amestecată cu amărăciune, la gândul că nu există scăpare, iar călătoria va continua. Sentimentele îl luară prin surprindere; nu-şi dăduse seama, până atunci, de profunzimea şi intensitatea propriilor lui frustrări legate de această navă, aflată la şapte mii opt sute de zile depărtare de Pământ. Se întoarse spre Ganarette, gata să-i reproşeze în cuvinte tăioase că nu şi-a pregătit suficient complotul.

Deschisese deja gura, când îl opri o şovăire. Dacă răzmeriţa avea să dea greş, era mai bine să nu fi făcut vreo remarcă favorabilă despre ea. Cu un oftat, se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Mânia i se topi şi simţi că amărăciunea se risipeşte,

lăsând loc resemnării în faţa unui viitor ce părea inevitabil.

Pe ecran, un personaj stătea în faţa juriului, într-un tribunal, şi spunea: „... acest om a comis crima de trădare. Legile Pământului nu se opresc la graniţele stratosferei, nici pe lună, nici pe Marte...”

Din nou, cuvintele şi scena nu reuşiră să-i reţină atenţia lui Lesbee. Privirea îi fugi la scaunul căpitanului Lesbee. Îi scăpă un oftat când văzu că tatăl lui tocmai se aşază. Aşadar, nu bănuia nimic. Întârzierea lui nu era decât un incident fără importanţă.

În câteva secunde, luminile aveau să se aprindă şi tinerii rebeli vor pune stăpânire pe navă.

În chip ciudat, acum, când nu mai avea nici o posibilitate să întoarcă lucrurile, reuşi pentru prima oară să îşi îndrepte atenţia către film. Ca şi cum mintea lui ar fi vrut să scape de senzaţia de vinovăţie ce începea să-l covârşească. Prefera să se uite în afară, decât în sufletul lui.

Scena înfăţişa acelaşi tribunal. Un tânăr foarte palid stătea în picioare în faţa unui judecător cu tocă neagră şi judecătorul îi spunea: „Doreşti să rosteşti ultimul cuvânt înainte de a ţi se pronunţa sentinţa?”

Răspunsul veni în fraze întretăiate: „Nu, domnule... în afară de faptul că... eram atât de departe... Părea că nu mai avem nici o legătură cu Pământul... După şapte ani, ni s-a părut imposibil ca legile Pământului să ni se mai poată aplica...”

O tăcere de moarte se lăsase în sală. Lesbee îşi dădu seama că ora rebeliunii trecuse de mult. Ascultând ultimele cuvinte ale judecătorului, înţelese că nu va mai fi nici o răscoală. Şi înţelese de ce. Judecătorul spunea, în îndepărtatul tribunal de pe Pământ: „Nu pot decât să te condamn la moarte... pentru rebeliune”.

Câteva ore mai târziu, Lesbee intră în cabina de proiecţie.

— Hello, domnule Jonathan! îi spuse omului subţirel, între două vârste, care se învârtea prin cabină, punându-şi bobinele în ordine.

Jonathan răspunse politicos la salut. Dar pe chipul lui se întipări uimirea: nu înţelegea de ce îl vizitează fiul căpitanului. Expresia lui îi aminti lui Lesbee că nu trebuie să neglijeze *pe nimeni* la bordul unei nave, nici chiar pe cei pe care îi consideri oameni fără nici o importanţă.

— Ciudat film ne-ai proiectat azi, la începutul spectacolului, zise el cu un ton indiferent.

— Mda. Bobinele de film cădeau una după alta, în cutiile lor. Şi eu m-am mirat când mi-a telefonat tatăl tău şi mi-a spus să-l pun astăzi. Un film foarte vechi. Din timpul primelor călătorii interplanetare.

Lesbee nu răspunse nimic; nu era sigur pe vocea lui. Dădu din cap, prefăcându-se că inspectează încăperea, apoi plecă – fără să vadă pe unde calcă.

Se învârti prin navă o oră şi, treptat, hotărî în minte o cale de urmat. Trebuia să se ducă să-l vadă pe tatăl lui.

Hotărâre excepţională, căci, de la moartea mamei sale, nu-i mai vorbise tatălui decât în monosilabe.

3

Îl găsi pe bătrân în living-room-ul spaţios al apartamentului în care locuiau împreună. La şaptezeci de ani trecuţi, John Lesbee se învăţase de mult să nu mai ţină seama decât de propriile lui păreri, aşa încât, când intră fiul lui, îşi ridică privirea spre el, îl salută politicos şi apoi îşi continuă lectura.

Trecu un minut întreg până când tatăl să observe că fiul nu se dusese în camera lui. Se uită surprins la el.

— Da? zise. Pot să te ajut cu ceva?

Tânărul şovăi. O emoţie nedefinită îi strânse inima, dorinţa de a face pace cu tatăl. Nu-l iertase niciodată pentru moartea mamei lui.

Rosti dintr-o dată:

— Tată, de ce s-a sinucis mama?

Căpitanul Lesbee puse cartea jos. Pălise brusc, deşi era greu să vezi diferenţa de culoare pe chipul lui întotdeauna cenuşiu. Trase adânc aer în piept.

— I-auzi, spuse, ce întrebare! Vocea îi era stinsă, de parcă îi pierise răsuflarea; ochii îi străluceau.

— Cred că am dreptul să ştiu, insistă Lesbee.

Multă vreme se lăsă tăcerea. Chipul ridat al bătrânului îşi păstră paloarea; ochii îi rămaseră nefiresc de strălucitori.

Lesbee II continuă:

— Avea obiceiul să-mi vorbească mereu despre tine cu amărăciune, dar n-am înţeles niciodată de ce.

Căpitanul Lesbee dădu din cap, mai mult pentru sine. Părea că ajunsese la o hotărâre; îşi făcu curaj şi vorbi:

— Am abuzat de situaţie, spuse el liniştit. Am fost mai întâi tutorele ei când a crescut, am început să mă simt atras de ea şi am dorit-o. În condiţii normale, ar fi trebuit să-mi ascund sentimentele şi ea s-ar fi căsătorit cu un tânăr din generaţia ei. Dar mi-am vârât în cap că, dacă o iau cu mine pe navă, măcar o să scape cu viaţă. În felul acesta am trădat încrederea ei în

mine: era încrederea unei fiice în tatăl ei, nu încrederea unei femei într-un iubit.

Lesbee II nu se gândise niciodată la mama lui ca la o femeie foarte tânără, aşa încât îi veni greu să înţeleagă că aceasta ar fi putut fi cauza sentimentelor ei atât de violente. Îşi dădea seama totuşi că tatăl îi dăduse o explicaţie sinceră. Dar nu-i spusese tot şi, cum venise ceasul adevărului, întrebă:

— Spunea de obicei despre tine că eşti prost şi... şi alte lucruri. Or e clar că prost nu eşti. Dar, domnule, mama mi-a jurat că moartea domnului Tellier nu a fost un accident, aşa cum mi-ai spus. Ea... hm... spunea că eşti un... asasin.

O roşeaţă uşoară îi urcă bătrânului în obraz. Rămase nemişcat multă vreme, cu un surâs abia văzut. Rosti într-un târziu:

— Doar timpul va spune, Johnny, dacă sunt un geniu sau un nebun. Eram mai bun decât Tellier, pentru că el simţea nevoia să-şi facă curaj în faţa fiecărei piedici pe când eu, având o experienţă mai bogată, puteam să prevăd mai bine ca el ce urma să se întâmple. O să-ţi povestesc odată despre lupta asta lungă, interminabilă. Cunoscând mai bine decât mine echipamentul de bord, Tellier ar fi putut să mă învingă. Dar n-a avut niciodată ardoarea mea, voinţa mea de a învinge.

Simţi, probabil, că explicaţia lui e prea generală, aşa încât, după o clipă, continuă:

— Îţi pot explica totul în câteva vorbe. La decolare, Tellier considera ca fiind sigur că o să putem atinge o viteză apropiată de cea a luminii şi astfel să beneficiem de avantajele prevăzute de Lorentz şi Fitzgerald în Teoria Contracţiei. După cum ştii, n-am reuşit. Motorul n-a corespuns speranţelor teoretice ale lui Tellier – nici pe departe. Când a înţeles că avem în faţă o călătorie foarte lungă, Tellier a vrut să ne întoarcem. Bineînţeles, n-am putut să-l las să facă aşa ceva. Atunci, a căzut într-o stare mintală vecină cu psihoza, şi astea au fost condiţiile în care a avut accidentul.

— De ce mama îţi reproşa ţie acest lucru?

Bătrânul Lesbee ridică din umeri. Un strop din iritarea pe care trebuie să o fi simţit atunci, demult, răzbătu în vocea lui când răspunse:

— Mama ta n-a priceput niciodată pe ce motive mă certam cu Tellier, n-a înţeles importanţa ştiinţifică a disputei noastre. Dar

ştia că el vrea să se întoarcă. Cum el, ca astrofizician, stăpânea o

ştiinţă superioară cunoştinţelor mele de simplu astronom, apăream în ochii ei ca un prost opunându-se unui om care cunoaşte lucrurile mult mai în profunzime.

— Înţeleg. Tânărul Lesbee tăcu o clipă, apoi urmă: Niciodată n-am priceput prea bine Teoria lui Lorentz şi Fitzgerald despre contracţie şi nici descoperirea despre soare care v-a făcut să plecaţi în această călătorie.

Bătrânul îl privi gânditor.

— E o idee complexă, cu aspecte multiple. De exemplu, nu e vorba de soarele însuşi, ci de o deformare a structurii spaţiului, pe care am prevăzut-o şi analizat-o. La ora asta, acea deformare a cauzat, probabil, distrugerea sistemului solar.

— Dar soarele n-a explodat!

— N-am spus niciodată că o să explodeze, zise tatăl enervat. Băiete, găseşti în arhivele ştiinţifice ale navei raportul meu amănunţit, ca şi relatarea doctorului Tellier despre experienţele lui vizând tentativele de atingere a unor viteze foarte mari. Hârtiile lui cuprind o descriere a faimoasei Teorii a Contracţiei a lui Lorentz şi Fitzgerald. De ce să nu le citeşti când o să ai timp?

Tânărul şovăi. Nu prea avea chef să asculte o lungă teorie ştiinţifică, mai ales atât de târziu noaptea. Dar ştia că numai enervarea momentului făcuse posibilă această comunicare cu tatăl lui; cine ştie când se va mai ivi o asemenea ocazie? Aşa că,

— Dar de ce n-a prins nava viteză, aşa cum se prevăzuse? Ce n-a mers? Adăugă, în grabă: Îmi aduc aminte că ni s-au ţinut conferinţe cu acest subiect, dar, cunoscându-te, sunt sigur că nu ni s-a spus decât ce voiai tu să credem despre această călătorie. Care-i adevărul?

Ochii bătrânului sclipiră dintr-o dată; chicoti:

— S-a nimerit să am un adevărat talent în ştiinţa care te învaţă cum să ţii disciplina şi moralul, nu? Se posomorî. Aş fi vrut să moşteneşti şi tu ceva din talentul ăsta. Apoi schimbă vorba: Mă rog, nu contează. Observaţia ta e corectă. Le-am spus oamenilor numai ce-am vrut eu să creadă. Adevărul se mărgineşte, în general, la ceea ce ţi-am zis. Când Tellier şi-a dat seama că particulele ejectate nu puteau fi accelerate suficient de mult pentru a fi aduse la punctul lor de expansiune,

s-a ivit necesitatea economisirii combustibilului. Teoretic, particulele aduse la nivelul prevăzut de expansiune, la viteza luminii, ar fi trebuit să dea o acceleraţie infinită folosind un degetar de carburant. Practic, am consumat sute de tone de combustibil şi n-am atins decât cincisprezece la sută din viteza luminii. Cum, în acel moment, am putut calcula situaţia carburantului printr-o operaţie aritmetică simplă, de adunare şi scădere, am ordonat să se oprească motoarele. De-atunci, înaintăm din inerţie fără să pierdem din viteză. Va trebui să consumăm aceeaşi cantitate de carburant ca să încetinim când o să ajungem în Centaurus. Dacă lucrurile vor merge bine când vom ajunge acolo, atunci, desigur, n-o să avem probleme. Dar, dacă nu vor merge, undeva, cândva, vom plăti preţul greşelii lui Tellier.

— Ce preţ? întrebă Lesbee II.

— Pană de carburant, zise tatăl, scurt.

— Oh!

— Încă ceva, spuse bătrânul. Sunt perfect conştient că oamenii cred că Pământul mai există, în ciuda calculelor şi previziunilor mele şi că mă critică rău în legătură cu asta. M-am gândit la acest lucru ani de-a rândul şi am hotărât că e mai bine pentru mine să-mi fie rănită mândria, decât să discut cu ei. Motivul: autoritatea mea vine de pe Pământ. Dacă oamenii încep să creadă că Pământul a fost cu adevărat distrus, atunci noi toţi, cei ce deţinem puterea – eu, tu şi ceilalţi ofiţeri – nu vom mai putea face ce am făcut eu astă-seară: să aducem aminte disidenţilor cum pedepseşte Pământul pe cei ce nu se supun şefilor mandataţi de el.

Tânărul încuviinţă din cap. Nu-i prea plăcea subiectul, aşa că era timpul să încheie discuţia. Mai avea ceva pe suflet: relaţiile bătrânului Lesbee cu văduva lui Tellier, după moartea mamei lui. Dar un dram de cugetare îl convinse că nu era momentul pentru o asemenea discuţie.

— Mulţumesc, tată, zise el şi se duse în camera lui.

4

De câteva săptămâni încoace, micşorau viteza. Şi, zi după zi, pe cerul negru din faţa punţii de comandă, stelele scânteietoare se măreau şi deveneau mai strălucitoare. Cei patru sori din Alpha Centauri nu mai arătau ca un singur diamant aruncând snopi de raze, ci se vedeau ca patru stele distincte, separate de fâşii negre de spaţiu.

Trecură pe$_r$ lângă Proxima Centauri, la o distanţă de aproximativ trei miliarde de kilometri. Steaua roşie, aproape stinsă, rămase încet în urmă.

Primul ţel al călătoriei lor era Alpha A, nu mica şi roşia Proxima. De pe îndepărtatul Pământ, telescoapele reperaseră şapte planete învârtindu-se în jurul ei. Din toate şapte, măcar una trebuia să fie locuibilă. Mai mult ca sigur.

Într-o zi, pe când se aflau cam la şapte miliarde şi jumătate de kilometri de sistemul principal, fiul lui Lesbee II, un băieţel de şase ani, veni să-l caute pe tatăl său în grădinile hidroponice, unde participa la o discuţie despre substanţele solide de răcire, întrebuinţate în cultura legumelor şi fructelor.

— Tăticule, bunicul te cheamă în cabina căpitanului.

Lesbee făcu semn din cap şi observă cu mulţumire că băiatul nu le dă nici o atenţie lucrătorilor de la grădini. Omul trebuie să-şi ştie locul în societate. Şi, încă de la naşterea fiului său, la câţiva ani după criza provocată de Ganarette, Lesbee făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru ca băiatul să capete conştiinţa poziţiei lui sociale.

Pe măsură ce copilul va creşte, i se va întări şi acest sentiment de superioritate, atât de necesar omului aflat la comandă.

Lesbee se gândi la altceva. Îl trase pe băiat de mână, ducându-l la terenul de joacă de lângă secţiunea rezidenţială a navei, apoi luă un ascensor până la puntea ofiţerilor. Îl găsi pe tatăl său în conferinţă cu patru fizicieni de la secţia motoare şi

cu ofiţerii Carson, Henwick şi Browne. Lesbee se aşeză într-un fotoliu din spatele grupului şi se feri să pună vreo întrebare.

Nu-i trebui multă vreme ca să-şi dea seama despre ce era vorba. Scânteile. De câteva zile nava trecea printr-o violentă furtună electrică. Scânteile loveau învelişul exterior al vasului, din vârf până în partea din spate. Pe puntea transparentă de plastiglas, oamenii erau nevoiţi să poarte ochelari negri: vârtejurile necontenite de lumină scânteietoare dăunau echilibrului muscular al ochiului, provocând dureri şi migrene.

În loc să înceteze, fenomenul devenea din ce în ce mai violent, pe zi ce trecea.

— După părerea mea, spuse fizicianul-şef, domnul Plauck, am intrat într-un nor gazos. După cum ştiţi, spaţiul nu este un vid perfect; în el se găsesc numeroşi atomi şi electroni liberi, mai ales în apropierea sistemelor stelare. Într-o structură atât de complexă ca cea formată de Alpha A, B, C şi Proxima, forţele de gravitaţie, smulg, probabil, mase enorme de atomi de gaze din exteriorul atmosferei tuturor acestor stele, iar aceşti atomi umplu, fără îndoială, tot spaţiul înconjurător. Cât despre fenomenele electrice, se pare că în norii aceştia de gaz s-a produs o turbulenţă; un vârtej, poate chiar din cauza trecerii noastre – deşi mi se pare puţin probabil. Furtunile electrice interstelare sunt destul de obişnuite.

Fizicianul se opri şi privi întrebător spre unul dintre asistenţii săi. Omul, un tip cu figură de şoarece, numit Kesser, spuse:

— Sunt de acord că există aici mase gazoase, dar ipoteza unei furtuni electrice nu mi se pare corectă. Astea sunt teorii perimate. Iată explicaţia mea despre scântei: încă din secolul XX, poate şi mai devreme, a apărut teoria care spune că moleculele şi atomii gazoşi plutind în spaţiu îşi pot transforma uşor viteza în căldură şi căldura în viteză. Când survine o asemenea transformare, temperatura acestor particule libere poate urca până la mii de grade Fahrenheit.

Fizicianul se uită în jur. Nu mai arăta deloc a şoarece. Continuă:

— Şi ce se întâmplă când o moleculă, deplasându-se cu asemenea viteză, loveşte nava noastră? Scântei de căldură, fireşte. Tăcu; parcă îşi căuta cuvintele. Aşa că, desigur, trebuie să ne amintim de prima expediţie spre Centaurus şi să fim de

două ori mai prudenţi.

O linişte îngheţată coborî în încăpere. Lucru ciudat, Lesbee II avea impresia că toată lumea se gândea la prima expediţie spre Centaurus, dar că nimeni nu voia să vorbească despre ea.

Lesbee II se uită spre tatăl lui. Căpitanul chibzuia încruntat. Cu vârsta, comandantul se gârbovise puţin, dar înălţimea lui de un metru nouăzeci purta încă optzeci de kilograme de carne şi oase. Zise:

— E de la sine înţeles că trebuie să fim prudenţi. Unul din ţelurile călătoriei noastre este cel de a afla ce s-a întâmplat cu prima expediţie. – Fulgeră cu privirea grupul de fizicieni. – După cum ştiţi, prima expediţie a pornit spre Alpha Centauri acum aproape şaptezeci şi cinci de ani. E logic să presupunem că nu şi-au oprit motoarele. Astfel că au putut păstra un oarecare control asupra navei lor în cazul în care au căzut în atmosfera unei planete şi trebuie să fi rămas vreo urmă a trecerii lor. Se pune întrebarea: ce ar mai putea funcţiona încă după trei sferturi de veac?

Lesbee rămase surprins de varietatea răspunsurilor. După părerea fizicienilor, puteau să fi supravieţuit o mulţime de lucruri. Motoarele cu „pilă”. Toate detectoarele electronice şi multe alte surse de energie. De remarcat că circuitele integrate puteau suporta o forţă de 800 g, fără să sufere vreo deteriorare. Învelişul navei? Supravieţuirea lui depindea de viteza cu care ar fi căzut nava prin atmosfera planetei. Teoretic, s-ar fi putut ca această viteză să fi fost mult mai mare decât ar fi putut suporta nava. La asemenea viteză, astronava ar fi explodat într-o gigantică dezlănţuire de energie calorică.

Dar experţii nu credeau că s-a întâmplat aşa. Trebuie să fi rămas ceva de la ei.

— E posibil să putem localiza nava la câteva ore după ce vom ajunge pe planeta pe care a căzut.

În timp ce se ridicau toţi, pornind spre ieşire, căpitanul îi făcu fiului său semn să rămână. Când ieşiră ceilalţi, bătrânul spuse:

— Trebuie să punem la punct un plan care să răspundă unei alte răscoale. Unii complotează să nesocotească legile Pământului, să instaleze o colonie permanentă pe Centaurus şi să nu se mai întoarcă niciodată pe Terra. Ştii bine că am convingerea că nu mai există Pământ unde să ne întoarcem, dar nu-mi

convine întorsătura pe care o iau lucrurile. Cred că ar fi mai avantajos pentru noi ca oamenii să creadă că Pământul există încă. Dar trebuie să te mai anunţ şi că, de data asta, rebelii nu mai au intenţia să te pună pe tine căpitan. Aşa că, să discutăm ce tactică şi strategie se cer...

5

Serviciul de gardă se transformase într-un adevărat coşmar. Cei trei ofiţeri superiori şi Lesbee împărţiră timpul de gardă în schimburi de trei ore, unul după altul. Se îmbrăcau cu costume de protecţie semiscafandru când mergeau pe punte; cu toate acestea, pe Lesbee îl dureau ochii fără încetare.

În timpul somnului, scânteile dansau la nesfârşit sub pleoapele lui sau visa o răscoală victorioasă, condusă de Ganarette, luându-i prin surprindere în ciuda faptului că ştiau dinainte ce se pregăteşte. Era o adevărată minune că tatăl lui aflase atât de multe despre complot.

Viteza vasului se micşoră, atingând nivelul necesar călătoriei interplanetare. Se apropiau încet de planeta aleasă pentru prima aterizare. Fusese singura alegere posibilă. Dintre cele şapte planete ale sistemului, şase se dovediseră a fi de mărimea lui Jupiter; a şaptea avea un diametru de şaisprezece mii de kilometri. Situată la o sută nouăzeci de milioane de kilometri de Alpha A – un soare cu cincisprezece la sută mai fierbinte decât Sol – planeta se afla în aproximativ aceeaşi situaţie cu Pământul.

Exista totuşi o complicaţie: influenţa celor două corpuri cereşti, Alpha B, stea slabă, dar de dimensiunile soarelui, vizibilă la ceva mai mult de şaisprezece miliarde de kilometri de Alpha A, şi Alpha C, atât de. îndepărtată, încât de abia se vedea. Dar asta n-avea mare importanţă în comparaţie cu faptul că găsiseră o planetă de mărime cât de cât potrivită şi a cărei atmosferă se vedea scânteind de departe ca un cristal.

Plasată pe orbită la şase mii cinci sute de kilometri de planetă, uriaşa navă botezată *Speranţa omului* îşi menţinea viteza adaptată acestei distanţe. Studiile preliminare efectuate asupra planetei dăduseră imediat la iveală existenţa a mai multe oraşe.

Descoperirea aceasta, care ar fi trebuit să însemne punctul

culminant al vieţii pentru toţi cei aflaţi la bord, se dovedi a fi, dimpotrivă, un motiv de teamă, de luptă grea împotriva fricii covârşitoare. Instrumentele de pe puntea de comandă, ca şi cele din punctul suplimentar de control, înregistrau, în felul lor indiferent, condiţii atmosferice şi de sol defavorabile – măcar parţial – vieţii omeneşti – totuşi toţi înţelegeau că analizele efectuate de la o asemenea distanţă n-aveau decât o valoare indicativă.

Într-o zi, când Lesbee îşi însoţi tatăl pe punte, bătrânul chimist Kesser alergă după ei.

— Cu cât o să coborâm mai repede în atmosferă să facem analizele finale, cu atât o să fie mai bine, zise el.

Lesbee II era de aceeaşi părere, dar tatăl lui se mulţumi să clatine din cap.

— Domnule Kesser, când aţi semnat angajamentul de a plecă în această călătorie, eraţi de abia ieşit de pe băncile facultăţii. Nu sunteţi defel conştient de regulile de securitate pe care trebuie să le respectăm. Ăsta-i necazul la bordul navei noastre. Iar cei născuţi în timpul călătoriei habar n-au ce-nseamnă eficienţă. N-am intenţia să inspectez nemijlocit planeta asta mai devreme de două săptămâni, poate chiar mai mult.

Zilele trecură. Primele informaţii au fost confirmate de noile investigaţii. Atmosfera planetei avea o nuanţă verzuie intensă; cercetările arătară că nuanţa se datora clorului. În stratosferă era oxigen din belşug şi toată lumea se gândi, prin analogie, că planeta era o Venus locuibilă; dar prezenţa clorului iritant făcea necesară purtarea unei măşti de protecţie. Kesser şi asistenţii lui nu puteau spune cu precizie care este compoziţia aerului planetei, cât hidrogen şi nitrogen conţine, ceea ce le sporea dorinţa de a coborî şi a-l examina mai îndeaproape.

La şase mii cinci sute de kilometri înălţime, diferenţa între pământ şi apă era suficient de vizibilă, încât să se poată alcătui o hartă fotografică. Aparatele de filmare, care înregistrau mii de imagini pe secundă, au recompus o imagine pe care nu se zărea nici o scânteie.

Planeta avea patru continente principale şi nenumărate insule. Cinci mii nouă sute de oraşe erau suficient de mari pentru a putea fi văzute limpede în ciuda distanţei. Nu erau luminate noaptea, dar motivul putea fi acela că noaptea nu era asemănătoare celei de pe pământ. Când Alpha A nu lumina

continentele de sub ei, fie Alpha B, fie Alpha C, fie amândouă răspândeau o lumină asemănătoare cu cea a zilei.

— Nu trebuie să credem, spuse căpitanul Lesbee într-una din cuvântările pe care le rostea zilnic la intercom, că civilizaţia acestei planete n-a descoperit electricitatea. E posibil să nu vedem de aici iluminatul individual în case, mai ales că nu e nevoie să fie întrebuinţat prea des.

Lesbee descoperi că aceste cuvântări nu atingeau scopul urmărit de tatăl lui. Multă lume îl critica deschis, considerând că bătrânul comandant e prea prudent.

— De ce să nu coborâm, să adunăm câteva probe din atmosferă şi să terminăm cu nesiguranţa asta? întrebă unul dintre ei. Dacă nu putem respira aerul de-acolo, hai să aducem dovada că nu se poate şi să o luăm înapoi spre casă!

Cu toată încrederea pe care o avea în tatăl lui, Lesbee se gândi că e o idee bună. Cu siguranţă că cei de jos, de pe planetă, n-ar reacţiona cu mare violenţă. Şi, oricum, dacă ar pleca imediat...

În particular, tatăl îi spusese că revoltaţii îşi amânaseră pentru moment planurile, aşteptând să vadă desfăşurarea evenimentelor. Planul lor de a se instala pe planetă pentru totdeauna nu se mai putea îndeplini, dacă planeta nu oferea condiţii favorabile fiinţelor omeneşti; şi, în orice caz, pentru instalare trebuia cerută permisiunea locuitorilor actuali.

— Şi, deşi nu vor să recunoască, ai noştri mor de frică, spuse comandantul.

Şi lui Lesbee îi era frică. Ideea unei civilizaţii străine îl tulbura. Umbla de colo până colo, cu o senzaţie de gol în stomac, şi se întreba dacă se vede pe faţa lui câtă laşitate ascunde în suflet. N-avea decât o mulţumire. Nu era singurul. De jur-împrejur nu vedeai decât chipuri palide, speriate şi nu auzeai decât voci tremurătoare. Cel puţin lui avea cine să-i dea curaj: vocea puternică, plină de încredere a tatălui său.

Începu să-şi închipuie pe Centaurus o civilizaţie nonmecanică, speriată şi lăsându-se dominată de înfricoşătoarea şi minunata navă venită de pe pământ. Se văzu pe sine, plimbându-se falnic, ca un zeu venit din ceruri, printre creaturile temătoare şi respectuoase.

Această viziune se risipi definitiv în cea de a noua zi după ce se stabiliseră pe orbită, când alarma generală răsună din toate

difuzoarele navei.

— Vă vorbeşte căpitanul Lesbee. Observatorii raportează că o supernavă spaţială a intrat în atmosferă, dedesubtul locului unde ne aflăm. Traiectoria navei indică faptul că a trecut la câţiva kilometri de noi şi ne-a reperat.

Toţi ofiţerii şi toţi bărbaţii să treacă imediat la posturile lor de luptă.

Vă voi ţine la curent.

6

Lesbee îşi puse costumul şi urcă pe punte. Scânteile îşi urmau dansul nebunesc dincolo de peretele de plastiglas şi era o adevărată plăcere să te aşezi în faţa tabloului de comandă şi să te uiţi la ecranul montat de echipa de fizicieni în urmă cu două zile. Ecranul primea imagini de la scannerele de înaltă frecvenţă, dar un dispozitiv electronic le elimina pe cele pe care apărea vreo scânteie. Viteza imaginilor făcea ca priveliştea să se desfăşoare neîntrerupt.

Era aşezat la pupitru când, brusc, un fulger de lumină străluci în colţul de jos al ecranului; un obiect apăruse cam la cincisprezece kilometri depărtare.

O navă!

Lesbee se întrebă imediat cum de se putuse apropia vasul atât de repede? Cu o secundă mai înainte, spaţiul dimprejur era gol; în clipa următoare, o navă spaţială gigantică era acolo.

Vocea căpitanului Lesbee răsună calmă din difuzor:

— După cât se vede, aceste fiinţe au descoperit un mod de propulsie şi tehnici antiinerţie care le permit să decoleze sau să oprească fără să gradeze viteza. Probabil că sunt capabili să atingă vitezele maxime interstelare doar în câteva minute după ce ies din atmosferă.

Lesbee II de-abia auzea. Toată atenţia îi era îndreptată către nava străină. Îi trecu prin minte că *Speranţa omului* avusese nevoie de luni de zile ca să accelereze sau să încetinească, dar alungă repede gândul; comparaţia era prea defavorabilă.

Cu o tresărire, văzu că vasul apărea mai mare pe ecran. Se apropiase.

Vocea aspră a căpitanului ţâşni din intercom:

— Torpiloarele! Încărcaţi! Dar aşteptaţi comanda mea! Ofiţerul care va trage fără ordin va fi pedepsit. Poate că fiinţele vin cu gânduri prieteneşti.

Pe punte domnea tăcerea în timp ce navele se apropiară la

mai puţin de trei kilometri una de alta. Se aflau acum pe aceeaşi orbită, străinul puţin în spatele *Speranţei;* motoarele îi mergeau, desigur, căci se mai apropia încă. O mie cinci sute de metri, şapte sute de metri. Lesbee îşi linse buzele. Privirea îi căzu pe primul ofiţer Garson. Înţepenit în fotoliu, se holba la ecran. Chipul lui bărbos era împietrit în aceeaşi încordare ca şi restul trupului.

Din nou, vocea căpitanului răsună în difuzor, în spatele lor:

— Toţi ofiţerii de la arme să mă asculte cu atenţie. Ordinul pe care-l voi da se adresează numai Camerei de Torpile A, sub comanda subofiţerului tehnician Daud. Daud, vreau să lansezi o torpilă dezamorsată. Împinge-o afară cu aer comprimat.

Lesbee II văzu torpila ieşind, apoi auzi vocea tatălui său dând ordine în continuare:

— Las-o să meargă câteva sute de metri, ca să fim siguri că au văzut-o. Apoi capteaz-o cu ghidajul radio şi ghideaz-o să se învârtă în cerc într-o arie cu raza de şaizeci-şaptezeci de metri.

Şi comandantul explică liniştit echipajului său:

— Sper că în felul acesta să-i fac să înţeleagă că avem arme, dar nu vrem să le folosim în scopuri agresive. Felul în care vor răspunde ne va lămuri dacă apropierea lor de noi e un gest de prietenie sau o şiretenie. Am putea obţine astfel şi alte informaţii dorite, dar despre asta vom vorbi mai pe urmă. Nu vă alarmaţi. Toate ecranele noastre de protecţie sunt în funcţiune. Sunt formate din diverse tipuri de câmpuri energetice de respingere şi reprezintă cea mai avansată ştiinţă a omenirii.

Un scurt moment, Lesbee II se simţi mai liniştit. Dar senzaţia de gol îl copleşi din nou când auzi vocea aspră, încordată, ieşind din difuzor:

— Aici subofiţerul tehnician Daud. Cineva încearcă să-mi ia controlul torpilei.

— Lasă-i s-o ia! răspunse repede comandantul. E limpede că au descoperit că e inofensivă.

Lesbee privi cum torpila de pe Pământ era condusă spre vasul străin. O uşă se deschise în coasta navei şi torpila pluti înăuntru.

Trecu un minut. Apoi două. Apoi torpila ieşi afară prin acelaşi loc şi se apropie încet de *Speranţa omului.*

Lesbee aştepta; emoţia lui n-avea nevoie de cuvinte. Adesea,

în ultimele zile, simţise măreţia acestei întâlniri între civilizaţiile a doi sori diferiţi. De câtăva vreme, călătoria căpăta o nouă semnificaţie pentru el şi i se părea o minune că se găseşte acolo. Dintre miliardele de fii ai Pământului, el, John Lesbee, era cel aflat la graniţele universului omenesc, participând la cel mai mare eveniment din toată istoria rasei umane. Dintr-o dată, înţelese de ce era atât de mândru tatăl lui de această călătorie.

Pentru o clipă, stând acolo, frica îl părăsi şi Lesbee împărtăşi această mândrie, şi simţi o bucurie mai presus de orice emoţie încercată vreodată.

Dar vocea aspră a căpitanului Lesbee îl trezi din visare:

— Apel destinat numai ofiţerilor şi departamentului ştiinţific. Mai întâi, Daud, vreau să încerci să reiei controlul torpilei. Vezi dacă ţi-o lasă. Chiar acum. Urmă o tăcere. Apoi:

— Am prins-o, sir.

— Bine. În vocea căpitanului se simţi uşurarea. Poţi să citeşti telemetrele?

— Limpede şi tare pe ambele canale.

— Controlează indicatorii amorsat/dezamorsat.

— Da, sir. Negativ peste tot. Dezamorsat.

— Oricum, n-ar fi avut timp s-o încarce! Dar căpitanul rămânea prudent. Nici un indicator în poziţie anormală? Nici un exces de radiaţie?

— Negativ. Radiometrele la normal.

7

Judecata Iui Ganarette începu cu puţin după micul dejun, în următoarea zi siderală. *Speranţa omului* se mai afla încă pe orbita din jurul lui Alpha A4, dar nava străină dispăruse. Echipajul putea deci să-şi îndrepte atenţia spre proces.

Mulţimea dovezilor îl ului pe Lesbee II. Ore întregi au fost audiate convorbiri înregistrate; pe înregistrări vocea lui Ganarette suna tare şi limpede, dar vocile ce-i răspundeau erau bruiate, imposibil de recunoscut.

— Am ales această cale, explică bătrânul căpitan, adresându-se spectatorilor tăcuţi, pentru că Ganarette este conducătorul. Nimeni în afară de mine nu va cunoaşte vreodată identitatea celorlalţi complotişti, iar eu am de gând să uit cu desăvârşire cine au fost, ca şi cum nici n-ar fi participat la revoltă.

Dovezile erau zdrobitoare. Lesbee putea doar să presupună cum fuseseră făcute înregistrările; oricum, îl surprinseseră pe Ganarette chiar în momentele în care se credea mai în siguranţă. Într-una din convorbiri, propunea cu sălbăticie să fie ucişi toţi cei care li s-ar fi opus, şi de nenumărate ori cerea să fie asasinaţi căpitanul, cei doi ofiţeri superiori şi fiul lui Lesbee.

— Trebuie daţi la o parte din calea noastră, altfel o să ne facă necazuri. Turma de oi de pe nava asta consideră că e normal ca familia Lesbee să facă pe stăpânii.

În clipa când aceste cuvinte înregistrate răsunară în sală, Emile Ganarette râse, apoi îi privi sfidător pe spectatori.

— Ăsta-i adevărul, nu-i aşa? Voi, turmă de nătărăi, consideraţi că e firesc ca cineva să aibă dreptul legal să vă conducă de-a lungul întregii voastre vieţi. Treziţi-vă, smintiţilor! N-aveţi decât o viaţă. Nu lăsaţi pe nimeni să vă dicteze cum s-o trăiţi!

Ganarette nu făcu nici un efort să se dezvinovăţească.

— Bineînţeles că e adevărat! De când te-ai transformat în

Dumnezeu? M-am născut pe nava asta, fără să fi fost întrebat dacă vreau sau nu să trăiesc pe ea. Nu recunosc nimănui dreptul de a-mi spune ce am de făcut.

În câteva rânduri, vorbele lui Ganarette exprimau o nedumerire care creştea şi în gândurile lui Lesbee II.

— Ce facem noi aici? întrebă el. Acum, când am descoperit că sistemul Centaurus e locuit, procesul ăsta e o adevărată prostie. Sunt gata să mă întorc pe Pământ ca un băieţel cuminte. E destul de neplăcut să ştiu că am făcut o asemenea călătorie degeaba şi că o să am şaizeci de ani când o să ajung înapoi. Nu mai contează decât că acum recunosc necesitatea întoarcerii. Şi, în afară de asta, n-a fost nici o revoltă. Nu aveţi dreptul să mă judecaţi numai fiindcă am gură mare. De fapt, nu s-a întâmplat nimic!

Spre sfârşit, Lesbee observă chipul tatălui său. Avea o expresie pe care el nu o înţelegea, o asprime ce-i dădu fiori, o voinţă în faţa căreia dovezile nu însemnau altceva decât un mijloc de a atinge un ţel ascuns.

Cu un ceas înainte de oră prânzului, comandantul puse acuzatului întrebarea finală:

— Emile Ganarette, mai ai ceva de adăugat în apărarea ta?

Tânărul înalt şi ciolănos ridică din umeri:

— Nu. Asta-i tot.

Urmă o tăcere. Apoi căpitanul Lesbee începu să judece. Trecu în revistă acele puncte ale legilor militare care condamnau „îndemnarea la revoltă”. Timp de zece minute citi un document pe care Lesbee nu-l mai văzuse niciodată şi pe care tatăl său îl numea „Articolele Comandamentului de pe *Speranţa omului*”, un decret special dat de Consiliul ales al Uniunii Puterilor Occidentale cu câteva zile înainte de plecarea navei de pe orbita ei din jurul pământului:

„...E un fapt de la sine înţeles că o navă spaţială este o prelungire a civilizaţiei care a construit-o. În nici o împrejurare personalului de pe un vas nu i se poate îngădui să exercite o suveranitate independentă de cea a Pământului. Autoritatea ofiţerilor numiţi oficial şi scopul atribuit călătoriei nu pot fi infirmate de către personal prin alegeri în timpul călătoriei Un vas spaţial poate fi trimis în misiune de proprietarul lui sau de un guvern suveran... Ofiţerii lui sunt numiţi de către puterile terestre. Vasul e condus de legi şi regulamente stabilite de Administraţia Spaţiului

Se reaminteşte aici că proprietarul navei Speranţa omului *este Averill Hewitt sau, în lipsă, moştenitorii sau delegaţii lui. Prin însăşi*

destinaţia şi scopul ei, nava capătă statutul de vas militar, iar ofiţerii ei desemnaţi în funcţii sunt autorizaţi să reprezinte Pământul în orice contact s-ar afla cu puteri străine din alte sisteme solare şi să acţioneze în orice împrejurare ca reprezentanţi ai forţelor armate terestre. Ei sunt investiţi cu puteri nelimitate".

Documentul era mult mai lung, dar aceasta era partea cea mai semnificativă. Nava era obligată să se supună legilor unei planete atât de îndepărtate, încât îţi trebuia o viaţă ca să ajungi până la ea.

Şi totuşi Lesbee nu înţelegea unde băteau cuvintele tatălui său. Sau de ce deschisese procesul acum, când pericolul revoltei se îndepărtase.

Ultimele cuvinte ale căpitanului căzură ca un trăsnet asupra adunării şi a acuzatului:

— În baza drepturilor şi puterilor cu care am fost investit de poporul meu de pe Pământ, prin mijlocirea guvernului său legal, sunt obligat să judec pe acest nefericit tânăr. Legea e lege. Nu pot decât să-l condamn la moarte în convertizorul atomic. Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul lui.

Ganarette sări în picioare. Chipul îi căpătase culoarea plumbului.

— Nebunule! răcni. Nu ştii ce faci! Apoi, grozăvia sentinţei îi pătrunse mai adânc în minte şi strigă: E ceva în neregulă. Are un as în mânecă. Ştie ceva de care noi n-avem habar. El...

Lesbee prinse semnul tatălui lui. Împreună cu Browne, Carson şi trei agenţi speciali din Poliţia Militară îl scoaseră pe Ganarette din sală. Lesbee era mulţumit că i se dă o treabă de făcut. În acest fel, nu mai era nevoit să gândească.

Când treceau prin coridoare, Ganarette mai prinse curaj; în obraji îi reveni puţină culoare.

— N-o să scăpaţi aşa! zise răstit. Prietenii mei o să-mi vină în ajutor. Şi, de altfel, unde mă duceţi?

O întrebare pe care Lesbee deja şi-o pusese. Într-un fulger de intuiţie, Ganarette, ager la minte ca întotdeauna, ghici adevărul.

— Monştrilor! icni el. Nu cumva aveţi de gând să mă ucideţi *acum?*

Lui Lesbee îi trecu prin minte că cineva din afară l-ar fi deosebit cu greu pe prizonier de paznicii lui; cu toţii erau la fel de palizi. Livizi ca moartea. Când, peste câteva minute,

căpitanul

Lesbee sosi la locul execuţiei, chipul lui cu pielea ca pergamentul era tot atât de alb, dar vocea îi suna calmă, rece şi hotărâtă:

— Emile Ganarette, ai un minut să te împaci cu Dumnezeu Vestea execuţiei a fost anunţată chiar înaintea perioadei de somn, destul de târziu după cină ca să se evite orice neplăcere stomacală.

Lesbee nu mâncase la cină. Nici el, nici vreunul din ceilalţi călăi.

8

A doua zi, ţârâitul discret al soneriei de alarmă îl trezi pe Lesbee dintr-un somn greu.

Se îmbrăcă şi porni imediat spre puntea de comandă.

Pe când se aşeza pe fotoliu, lângă Browne, observă cu surprindere că planeta, care în timpul ultimei lui gărzi se vedea foarte aproape, dispăruse fără urmă. O privire aruncată spre strălucitorul soare Alpha A îi aduse o altă surpriză. Se îndepărta: deja părea mult mai mic. Cei trei sori, A, B şi C încă nu se contopiseră într-o singură pată, dar numai C se mai vedea încă prin fereastra din partea din faţă a punţii; ceilalţi doi pluteau ca două luminiţe sclipitoare în întunericul din urma navei.

Auzi vocea căpitanului în spatele lor:

— Ah! John! Ai venit! Bună dimineaţa, domnilor.

Se întoarse spre el. Comandantul, cu chipul destins şi odihnit, se îndreptă spre scaunul lui şi se aşeză.

Lesbee răspunse la salut cu neîncredere. Nu era prea încântat de dovezile de prietenie şi nici nu era sigur că l-ar mai putea suporta pe tatăl lui, după întâmplările serii. Oricât de sălbatic s-ar fi arătat Ganarette în ceea ce spusese uneori, era greu să uiţi, îl cunoştea din copilărie şi crescuseră împreună. Şi în afară de asta, Ganarette avea dreptate! Întrucât pericolul de revoltă trecuse, ce rost avusese să-l execute? Deznodământul venise prea repede, se gândi Lesbee, chinuit de remuşcări. Dacă ar fi avut timp să examineze mai pe îndelete sentinţa, ar fi putut interveni el însuşi pe lângă tatăl lui. Graba ruşinoasă cu care se executase sentinţa îl scârbea. Cruzimea faptelor îl îmbolnăvea.

Comandantul vorbi din nou:

— John, în timp ce dormeai, am aruncat în atmosfera lui A4 o torpilă special echipată. Sunt sigur că v-ar fi plăcut la toţi să vedeţi ce s-a întâmplat.

Fără să aştepte răspuns, apăsă un buton şi scena de pe ecran se schimbă. Apăru o imagine înregistrată: planeta, aflată încă în apropierea navei şi, într-o parte, o strălucire vie, indicând locul unde torpila, în cădere, trecea prin atmosfera lui A4.

Atunci, se întâmplă ceva uimitor. Torpila începu să se învârte dezordonat, pierzând direcţia, lăsând în urmă o şuviţă din ce în ce mai groasă de fum.

— Încă un minut şi am fi pierdut-o definitiv, spuse căpitanul. Nu mai credeam că va răspunde semnalului de rechemare, dar am reuşit totuşi.

Pe ecran se vedea cum torpila îşi încetinise cursa, apoi cum face cale întoarsă, spre vas. În drumul ei înapoi străbătu o porţiune a atmosferei întunecată de o ploaie grea, care cădea asupra peisajului misterios al planetei.

Torpila, ajunsă lângă navă, a fost prinsă cu raze tractoare şi adusă la bord.

Imaginea dispăru de pe ecran. Căpitanul se ridică de pe fotoliu şi se apropie de un obiect lung, acoperit cu o prelată, pe care Lesbee îl observase când sosise pe punte.

Cu un gest hotărât, comandantul ridică prelata.

Lesbee avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că obiectul inform, ars, corodat, era, de fapt, ceea ce mai rămăsese din eleganta torpilă.

Fără să-şi dea seama ce face, se apropie şi începu să se holbeze uluit la ea. Ceilalţi scoaseră exclamaţii de uimire. Nu le dădu nici o atenţie. Învelişul rezistent al torpilei fusese străpuns în cel puţin zece locuri, de parcă ar fi fost ars de un foc devastator. În spatele lui, cineva rosti şovăitor:

— Vreţi să spuneţi, domnule, că... atmosfera... acolo jos... era...

— Această torpilă, spuse căpitanul, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea, şi poate că, de asemenea, şi prima expediţie, Centaurus I, au trecut prin aversa pe care aţi văzut-o pe ecran. Este o ploaie de acid clorhidric şi de acid nitric. O navă de sticlă, platină sau plumb, sau acoperită în întregime cu ceară, ar putea trece fără pericol printr-o asemenea atmosferă. Şi *noi* am fi putut trece, dacă am fi stropit necontenit exteriorul navei cu hidroxid de sodiu sau cu altă bază tot atât de puternică. Dar asta n-ar fi rezolvat decât una dintre problemele puse de atmosfera aceea drăcească.

Se uită în jur cu gravitate. Spuse:

— Ei, domnilor, asta ar fi cam tot. Mai sunt unele amănunte, dar vreau să subliniez că această planetă nu e pentru fiinţe omeneşti. Nu vom şti niciodată dacă prima expediţie spre Centaurus a coborât în această atmosferă fără să o fi studiat suficient înainte. Dacă au făcut-o, au descoperit adevărul în modul cel mai neplăcut.

Cuvintele îl smulseră pe Lesbee din starea lui de încordare. Se resemnase la ideea că urmează câţiva ani de explorare. Acum, vor merge, în sfârşit, acasă.

Bucuria i se topi când tatăl lui vorbi din nou:

— Oricare ar fi nivelul de civilizaţie al acestor fiinţe, nu sunt prietenoase. Ne-au avertizat, dar poate că au făcut-o de teama ca nu cumva astronava să cadă şi să zdrobească unul dintre oraşele lor. După ce ne-au avertizat, au plecat. De atunci n-am mai văzut decât două nave ale lor apărând şi dispărând, în trecere, probabil, spre spaţiul interstelar. Nici una dintre nave n-a făcut vreo încercare să intre în comunicare cu noi.

Se opri puţin, apoi adăugă:

— Acum, daţi-mi voie să vă mai spun şi altceva. Locuitorii acestui sistem sunt, evident, fini psihologi; au presupus, probabil, că vom fi curioşi şi ne-au trimis, prin prima torpilă, filme despre viaţa pe planeta lor. Aşa că, în zilele următoare, vom proiecta aceste filme pentru tot echipajul. M-am uitat puţin la ele şi am văzut că arată oarecum ca nişte şerpi cu picioare, foarte înalţi, foarte graţioşi, mlădioşi şi inteligenţi. Cred că duc o viaţă plăcută şi elegantă, căci în filme apare o atmosferă de mare blândeţe şi rafinament.

Mai făcu o pauză, apoi rosti:

— Sper că sunteţi convinşi, ca şi mine, că aici nu era loc pentru noi. *Totuşi nu ne întoarcem acasă.*

Pentru două motive: mai întâi, faptul că pământul nu mai e o planetă locuibilă. Dar nu voi mai discuta despre asta, pentru că mulţi nu cred că este aşa, iar eu sunt amestecat direct în controversă. Celălalt motiv este următorul: presupunând că Pământul n-a suferit nici o vătămare, suntem obligaţi să continuăm. Am primit ordin de la Averill Hewitt, proprietarul acestui vas, să continuăm până la Sirius sau poate chiar până la Procyon.

Vedeţi de ce trebuia eliminat capul răutăţilor. Exemplul lui o

să-i mai oprească pe ceilalţi nechibzuiţi.
Încordarea îi dispăru din voce. Încheie calm:
— Domnilor, v-am dat toate informaţiile necesare. Nu mă îndoiesc că veţi da dovadă de demnitatea şi încrederea în sine care caracterizează, în orice împrejurare, un ofiţer.
Vă doresc toate cele bune.

9

John Lesbee III, căpitan în funcţie, şedea în marele fotoliu de comandă care fusese instalat pe punte din ordinul lui şi cântărea în minte problema bătrânilor.

Erau prea mulţi. Mâncau prea mult. Aveau nevoie de îngrijire constantă. Era ridicol să ai la bord nouăsprezece persoane în vârstă de peste o sută de ani.

Pe de altă parte, unii dintre ticăloşii ăştia bătrâni ştiau mai multe despre ştiinţă în general şi despre navigaţia interstelară în special decât toţi tinerii adunaţi împreună. Şi erau conştienţi de asta, nenorociţii de hodorogi vicleni. Care din ei ar fi putut fi ucis fără pericolul de a distruge astfel o preţioasă ştiinţă? Începu să scrie o listă de nume, cele mai multe dintre ele nume de femei şi, dintre bărbaţi, mai ales grade inferioare. Când termină, se uită lung şi gânditor la listă, alegând în minte primele cinci victime. Apoi apăsă un buton de pe latura fotoliului.

Imediat un tânăr voinic, cu o înfăţişare greoaie, urcă treptele spre punte.

— Mda, spuse el, ce e?

Lesbee III îl privi cu antipatie bine ascunsă. Atkins era înzestrat cu o grosolănie ce-l deranja şi, în mod ciudat, Lesbee III avea impresia că nu-i va putea fi niciodată simpatic un om care-i ucisese tatăl, pe John Lesbee II, deşi chiar fiul lui dăduse ordin să fie omorât.

Lesbee oftă. Viaţa e o constantă adaptare la realitatea materiei organice şi anorganice în mijlocul căreia trebuie să trăieşti. Ca să poţi asasina pe cineva aşa cum se cuvine, e nevoie să ai la îndemână un asasin capabil. Încă de la o vârstă foarte fragedă îşi dăduse seama că neisprăvitul său de tată va trebui să fie eliminat. În consecinţă, îl pregătise pe Atkins în vederea acestui scop. Bineînţeles însă că omul trebuia să ştie care-i e locul.

— Atkins, zise Lesbee făcând un gest plictisit cu mâna, am aici nişte nume pentru tine. Ai grijă. Trebuie să pară că au murit de moarte naturală, altfel, dacă te dovedeşti a fi un prostănac nepriceput, mă lipsesc de tine.

Vlăjganul mormăi. Era nepotul unuia dintre lucrătorii de la grădini; fusese mare scandal când Lesbee II îl schimbase din slujba lui de grădinar, cu câţiva ani înainte.

Protestele încetaseră repede atunci când fiul de ofiţer care ţipase cel mai tare a fost trimis să lucreze în locul lui Atkins. Lesbee III se gândise bine la tot felul de lucruri de soiul ăsta înainte să ia măsuri împotriva tatălui său. Plănuia să-l ucidă pe Atkins de îndată ce omul ar fi încetat să-i mai fie de folos.

Cu un aer degajat, îi dădu primele cinci nume. Verbal, nimic scris. Apoi, când Atkins dispăru pe scară, îşi îndreptă atenţia spre ecran. Apăsă un alt buton şi, imediat, un bărbat cărunt urcă pe punte. Era fiul bătrânului prim-ofiţer. Se apropie cu încetineală de Lesbee.

— Ce s-a întâmplat… domnule căpitan?

Lesbee şovăi. Nu prea îi plăcea scurta pauză pe care o făcuse omul înainte de a-i rosti titlul. Nu prea îi plăcea Carson. Oftă. Viaţa cerea să faci *atâtea* concesii celor care-şi păzeau cu străşnicie tezaurul de fărâme de ştiinţă, ţinându-l ca pe un fetiş. Trebuia să treci cu vederea atâtea lucruri. Ciudat, căci îşi amintea că altădată, în tinereţea lui, oamenii erau mult mai deschişi, mai sinceri, mai generoşi.

Ce mai, se spunea că cei din prima generaţie lăsaseră moştenire copiilor lor tot ce ştiau.

— Hm, domnule Carson, ce spun ultimele rapoarte asupra lui Sirius?

Carson se lumină la faţă.

— Ne aflăm acum la mai puţin de douăzeci de mii de milioane de kilometri de el. Nava e pregătită să înceapă operaţia de decelerare, dar abia peste o săptămână vor putea telescoapele să determine cu precizie mărimea planetelor şi dacă au sau nu atmosferă.

— Nici un fel de… hm… semn de radioactivitate?

Domnul Carson dădu să facă un gest de negare. Se opri. Ochii îi căpătară o expresie ciudată. Lesbee se aplecă în fotoliu, urmărindu-i privirea.

Încet, înţepeni de uimire.

Pe jumătatea din faţă a punţii, panourile transparente de plastiglas străluceau sub o ploaie de scântei. Chiar sub ochii lui Lesbee, ploaia se înteţi.

O oră mai târziu, *Speranţa* se afla în plină furtună de gaz interstelar.

La opt sute de milioane de kilometri depărtare, Sirius A arăta cam ca soarele văzut de pe pământ. Lesbee III nu făcuse comparaţia bazându-se pe propria sa experienţă. Aveau la bord filme de pe pământ, care dădeau o bază de comparaţie destul de exactă. Dar dispunerea planetelor în spaţiu era total diferită de sistemul solar.

Între Sirius A şi soarele geamăn cu el, se învârteau două planete. Cea mai apropiată de geamănul B era foarte apropiată de stea şi viteza ei era deci mai ridicată. Cealaltă, la şapte sute de milioane de kilometri de A, se mişca mult mai încet în jurul marelui şi strălucitorului ei soare.

Planeta mai apropiată era unica speranţă. Cu un diametru de douăzeci şi şapte de mii de kilometri, avea o mărime cât jumătate din cealaltă planetă şi era aproape de o sută de ori mai mică decât planetele care se legănau greoi dincolo de orbita capricioasă a lui Sirius B. Printre norii care acopereau planeta Sirius A-l, se vedeau oraşe.

Lesbee III studie rapoartele, apoi contemplă priveliştea trist şi hotărât. Era limpede că universul nu fusese conceput pentru confortul şi tihna omului. Dar trebuia să faci în aşa fel, încât să nu accepţi implicita înfrângere. În silă, luă drumul spre cabina în care, de multă vreme, îl închisese pe bătrânul său bunic,

Îl găsi stând pe un fotoliu şi urmărind atent, pe un mic ecran, imaginea planetei ce se apropia. Atribuirea unui ecran era unul din micile gesturi amabile pe care tânărul le făcuse faţă de bătrân, fără să obţină în schimb vreun semn de prietenie. Bunicul nu privi spre el când Lesbee III intră în încăpere. Căpitanul şovăi, apoi se apropie de bătrân şi se aşeză într-un fotoliu, în faţa lui.

Aşteptă. E greu când omul se înşeală asupra intenţiilor tale. Crezuse, cândva, că bunicul lui va înţelege – chiar dacă nimeni altul nu înţelegea – că John Lesbee III dorea din toată inima reuşita acestei călătorii.

Poate că totuşi însemna să-i ceri prea mult. Oamenii au întotdeauna o mare dorinţă să fie obiectivi – dar numai în ceea

ce-i priveşte pe ceilalţi; aşa că bătrânul îi purta pică pentru modul în care fusese „pensionat”. Într-o bună zi, fără nici o îndoială, Lesbee III va fi pensionat de Lesbee IV, acum în vârstă de zece ani. Într-un acces subit de milă pentru el însuşi, tânărul gândi că, atunci când va veni vremea, va accepta situaţia de bună voie – cu condiţia să nu fie prea curând.

Supărarea i se topi. Lansă „bomba”:

— Bunicule, am venit să-ţi cer permisiunea să anunţ echipajul că îţi reiei serviciul activ pe toată perioada cât ne vom afla în apropierea lui Sirius şi că, în timpul acesta, vei conduce nava.

Trupul lung, subţire făcu o mişcare şi atât. Lesbee îşi stăpâni un zâmbet. Probabil că mintea bunicului lucrează cu furie. Îşi înfăţişă dorinţele, străduindu-se să fie cât mai convingător:

— Toată viaţa ta n-ai avut decât un ţel: să conduci cu bine *Speranţa omului* până la capătul călătoriei ei. Ştiu ce simţi. La urma urmei, eu sunt cel care a hotărât să considere această navă ca un cămin permanent. Ridică din umeri. Înainte de asta, oamenii mai păstrau dorinţa de a se întoarce acasă. Am făcut să înceteze asta şi i-am îndemnat să accepte viaţa aici, aşa cum o trăim. Oamenii erau îngrijoraţi că în a treia generaţie avem o fată în plus faţă de numărul băieţilor. Am rezolvat problema foarte simplu. Am luat o a doua soţie. La început a fost scandal, dar acum nimeni nu se mai sinchiseşte. Se lăsă pe spătarul fotoliului. O călătorie ca asta e ceva deosebit. Trăim într-o mică lume închisă şi trebuie să ne adaptăm fiecare la schimbarea condiţiilor. Sper că o să fii de acord cu ceea ce spun.

Se opri şi aşteptă. Bătrânul continuă să tacă. Lesbee îşi ascunse iritarea sub un surâs amabil.

— Poate că te-ar interesa să afli ce sugestie am în legătură cu şederea noastră în sistemul stelar Sirius. Fireşte, e aproape sigur că nu vom putea ateriza aici. Atmosfera planetei de sub noi e saturată de sulf. Nu ştim în ce măsură ne-ar putea vătăma nava. Dar un lucru e sigur: trebuie să hotărâm acum încotro ne vom îndrepta de acum înainte.

Lesbee avu impresia că trezise interesul bunicului. Bătrânul îşi mângâia barba albă; i se strânseseră buzele.

Dar tot Lesbee III a fost silit din nou să rupă tăcerea:

— Am studiat rapoartele despre metodele pe care le-aţi folosit în încercarea de a lua legătura cu centaurienii. Privite

retrospectiv, metodele par prea timide. N-aţi încercat să le forţaţi atenţia cu hotărâre şi îndrăzneală, aţi petrecut luni de zile învârtindu-vă în jurul planetei, depăşindu-vă cu mult intenţia iniţială, iar lipsa voastră de iniţiativă v-a făcut să pierdeţi o groază de timp. Aţi descoperit acolo o atmosferă pe bază de clor şi o civilizaţie adaptată acestor condiţii şi oarecum superioară celei de pe pământ. După cum se pare, în lumea de aici se respiră sulf.

Se aplecă înainte, iar vocea îi căpătă o intensitate subită:

— Trebuie să ne arătăm atât de incomozi faţă de locuitorii acestei planete, încât să ne dea toate informaţiile pe care le dorim. Eşti de acord?

Bătrânul se mişcă. Îşi îndreptă încet trupul înalt. Ochii i se îngustară, transformându-se în lame albastre.

— Ce ai în cap, întrebă el, în afară de pofta de a ucide pe careva?

10

Bomba atomică trimisă în atmosfera lui Sirius A-l căzu cu o viteză de patruzeci şi opt de kilometri pe minut. De aceea, în ciuda razelor explozive cu care planeta căuta să o intercepteze, ea reuşi să ajungă până la cincizeci de kilometri de suprafaţa vizibilă. La această distanţă, o rază o atinse în plin şi o făcu să explodeze.

După o oră, când norul de nepătruns care învăluise scena încă nu se risipise, planeta lansă primul contraatac. Scannerele navei captară imaginea unui misil strălucitor, transparent, al cărui diametru nu depăşea doi metri cincizeci – în el se afla ceva, dar ceva a cărui formă nu putea fi prinsă în vizor şi apărea foarte nedesluşit pe ecrane.

Se apropia din ce în ce mai mult şi oamenii îşi încordau degeaba ochii; ceea ce se afla în interiorul obuzului nu se vedea mai limpede.

Lesbee III stătea în picioare pe punte, în spatele fotoliului bunicului său – iar sudoarea îi şiroia pe frunte. Când misilul ajunse la două sute de metri de ei, spuse:

— Crezi că trebuie să-l lăsăm să se mai apropie?

Bătrânul îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ecranele noastre protectoare sunt la locul lor, nu?

Dacă e bombă... Dacă e o bombă, n-o să ne poată atinge.

Lesbee III rămase tăcut. Nu împărtăşea convingerea bătrânului că ştiinţa Pământului putea întrece orice ar fi întâlnit în spaţiu. Recunoştea că ştie foarte puţine despre ştiinţa Pământului, dar totuşi – obuzul ăsta...

— Se pare că s-a oprit, domnule, spuse Carson, adresându-se direct bătrânului căpitan şi ignorându-l pe căpitanul în funcţie.

Vestea îi aduse o uşurare lui Lesbee III, dar purtarea primului ofiţer îl întristă. Oare ce impuls sinucigaş îl făcea pe Carson să creadă că prezenţa temporară a căpitanului în retragere, bătrân de o sută de ani, era un motiv să-l insulte pe

cel care va mai fi comandant încă cel puţin treizeci de ani?

Dar îşi uită supărarea pe loc, căci lucrul acela – sau ce-o fi fost – din obuz îi observă cu atenţie. Pe Lesbee III îl copleşi o teamă abjectă. Spuse cu nervozitate:

— Să se descurce careva să-l prindă mai clar pe ecran!

Ecranul se tulbură, apoi se limpezi, dar obiectul din obuz arăta tot atât de nedesluşit ca şi până atunci. După un moment se mişcă; un fel neomenesc de a se mişca. Instantaneu, obuzul începu din nou să se apropie cu o înaintare neabătută, înspăimântătoare. În câteva secunde ajunse la mai puţin de o sută de metri de navă şi se apropia mereu.

— N-o să treacă niciodată prin sistemul de apărare! spuse Lesbee III cu îndoială în voce.

Se uită cu încordare la misil. La douăzeci şi cinci de metri trecuse deja de sistemul exterior de protecţie. Şi nimicise şi sistemul de apărare în faţa fricii cu care era înzestrată mintea lui Lesbee. Tânărul căpitan nu putea să vadă misilul. Asta îl înnebunea. Ochii i se roteau sălbatic în orbite, ca şi cum creierul lui ar fi refuzat imaginea obuzului. Senzaţia era fantastică. Curajul îl părăsi dintr-o dată, aşa cum zboară o frunză în vânt. Se năpusti spre scară şi avu surpriza să-l găsească pe Carson înaintea lui pe trepte. Simţi că grăsanul Browne îl înghesuie din spate, călcându-l pe picioare.

Aruncând o ultimă privire pe punte, Lesbee III îl văzu pe bătrânul căpitan şezând ţeapăn pe marele fotoliu al comandantului – şi misilul străin doar la câţiva metri de învelişul exterior al navei.

În coridorul din josul scării, Lesbee îşi veni în fire îndeajuns pentru a se târî, împreună cu ofiţerii, spre un ascensor. Îi duse jos la punctul de comandă auxiliar, pentru caz de urgenţă. Puse în funcţiune ecranele de comunicare cu puntea. Dungi luminoase brăzdau ecranele, dar nu se forma nici o imagine. Şi din difuzoare se auzea un uruit continuu.

Era o situaţie înfiorătoare; Lesbee III spuse cu disperare:

— Oare ce ne afectează privirea? Ce ne răsuceşte ochii în felul acesta? Cunoaşte cineva un fenomen în fizica luminii care să poată produce un asemenea efect?

După părerea celor doi ofiţeri, anumite raze laser subvizuale puteau stimula centrul vederii, provocând durere.

Şi anumite niveluri ale spaimei, în creier, puteau să

„răsucească” privirea, din interior. Browne şi Carson nu vedeau o altă explicaţie.

Lesbee III dădu un ordin:

— Construiţi un aparat care să reflecte laserele astea de care îmi vorbiţi.

Apoi, făcu legătura cu doctorul Kaspar şi îl întrebă:

— Ce cauze pot stimula frica la nivelul care ar afecta vederea?

— Unele sunete.

— N-am auzit nimic.

— Unde cerebrale pe lungimea exactă de undă a terorii.

— Mda, e adevărat că am fost puşi pe fugă, dar, practic, nu pot spune că am simţit frică. Mai mult un fel de confuzie.

— Poate un fel de câmp de energie – dar asta e doar o speculaţie, spuse psihologul.

— Puneţi echipa tehnică la treabă! ordonă Lesbee III. Încercaţi să puneţi la punct un sistem de apărare valabil în toate aceste ipoteze. Daţi-i drumul iute!

Se lucra din răsputeri în toate laboratoarele când ecranele din punctul de comandă auxiliar se limpeziră deodată. În acelaşi timp, uruitul difuzoarelor încetă. Mai întâi apăru imaginea punţii. Lesbee III îl văzu pe bătrânul căpitan stând tot în fotoliu, dar prăbuşit pe spătar. Altceva nu se mai vedea. Plin de speranţă, Lesbee III puse în funcţiune observatoarele spaţiale. Spre marea lui uşurare, văzu că misilul se îndepărta; se afla deja la patru sute de metri distanţă. Se topea în depărtări; curând nu se mai văzu decât un punct pe fondul norilor din jurul marii planete.

Lesbee III nu mai aşteptă să dispară de tot, ci se repezi spre ascensor, cu Carson şi Browne pe urmele lui. Îl găsiră pe bunic încă în viaţă, vorbind fără şir şi, după cum se văzu curând, complet orb.

Îl cărară jos, pe scară şi îl duseră în camera lui. Lesbee încercă să-i priceapă mormăielile. Singurele cuvinte cu înţeles vorbeau despre copilăria de demult a bătrânului, departe, pe Pământ.

În cameră, Lesbee luă mâinile subţiri şi reci ale bătrânului în mâinile lui.

— Căpitane! Căpitane!

Repetă de câteva ori acest cuvânt şi, în cele din urmă,

mormăitul bătrânului încetă.

— Căpitane, ce s-a întâmplat pe punte?

Bătrânul începu să vorbească. Ciulind urechea, Lesbee III prinse câteva cuvinte:

— ... am uitat de orbita excentrică a lui *Canis Major A,* legat de B. Am uitat că B este unul dintre cei mai ciudaţi sori din galaxie... atât de dens... monstruos de dens... a zis că vine de pe planeta lui B... A spus, plecaţi de-aici! Nu vor să aibă nici o relaţie cu cineva care a încercat să arunce o bombă asupra lor... Plecaţi de-aici! Plecaţi de-aici! A fixat ceva pe învelişul exterior... a zis că sunt filme...

Lesbee III se năpusti spre comanda intercom-ului. Dădu ordin astronauţilor să iasă în spaţiu, să desprindă obiectul fixat pe învelişul exterior, să-l ia într-un modul de salvare şi, dacă, examinându-l, vor constata că nu e periculos, să-l aducă la bord.

Întorcându-se apoi spre căpitan, Lesbee III avu un şoc. Chipul bătrânului, care pentru o clipă arătase oarecum normal, se schimbase din nou. Ochii i se rostogoleau iar în orbite, ca şi cum ar fi privit ceva imposibil de desluşit.

Nepotul se uită la el mai mult cu interes decât cu întristare, încercă să-i atragă atenţia bătrânului, chemându-l de mai multe ori. Dar, de data aceasta, nu mai capătă răspuns. Chipul brăzdat de riduri nu-şi schimbă expresia.

Sosi doctorul, urmat de două infirmiere. Dezbrăcară trupul slab şi deşirat şi îl puseră pe pat. Lesbee III părăsi încăperea.

Pe la ora cinci, astronomii se întoarseră din spaţiu, aducând un pachet bizar, dar inofensiv. În el era un flacon transparent, de formă ciudată, conţinând un lichid incolor.

Prima oară când dădu cu ochii de obiect, Lesbee III zări o imagine în sticlă. Curios, o luă în mână, vrând să o aducă mai aproape de ochi – şi imaginea se schimbă. În flacon apăru o altă scenă.

Imaginea se schimba la fiecare mişcare a sticlei. Nu apărea niciodată aceeaşi scenă. Şi, ca să poată privi o scenă mai mult decât o fracţiune de secundă, Lesbee III a fost nevoit să o pună pe masă şi să nu o mai mişte. Învârtind-o încet, cu vârful degetelor, Lesbee reuşi, în sfârşit, să descopere lumea stranie a locuitorilor lui Sirius A-l. După cât se părea, vieţuiseră la început pe misterioasa planetă a lui Sirius B.

Mai întâi apărură peisaje cu oceane. Nu-ţi puteai da bine seama ce lichid alcătuia oceanele acelea: era o apă galbenă. Dar primele scene arătau ape învolburate, zbătându-se în furtună. Valuri uriaşe se succedau, unul după altul.

Apoi apăru „pământul”, un peisaj colţuros, muntos, acoperit cu o materie de un galben cenuşiu: un fel de muşchi, se gândi Lesbee III, privind cu atenţie. Din loc în loc, substanţa aceasta se aduna în forme neregulate, unele mărunte, altele extrem de înalte. Diversitatea făcea ca aceste vegetaţii să fie foarte frumoase, ca o bijuterie complicată din aur şi argint.

Mai erau şi alte tipuri de „plante”, dar mult mai puţin numeroase: câte o pată de roşu sau verde, un tip diferit de frunză şi cam atât. „Muşchiul” cenuşiu-gălbui şi „arborii” de aur şi argint dominau pe câmpii şi în munţi.

Brusc, un oraş.

La prima privire, Lesbee văzu canale, o mulţime de canale, pline de un fel de apă. Fascinat, îşi aminti filmele văzute, care înfăţişau vederi din oraşul Veneţia, Italia, de pe îndepărtatul Pământ. Arătau asemănător.

Apoi, observă că aceşţe „canale” se găseau pe acoperişurile clădirilor şi curgeau la diferite niveluri. Clădirile cele mai înalte se înălţau ca o faleză continuă de o înălţime uniformă. Între cele două „maluri” – cele două faţade ale clădirilor – apa curgea formând două curente în direcţii opuse.

Clădirile mai joase se orânduiau pe trei niveluri; canalele de deasupra aveau, la rândul lor, două curente de apă. La intervale regulate, un şir de blocuri se încrucişa în unghi drept cu un alt şir de blocuri de acelaşi tip.

... Kilometri după kilometri... mii de canale... nici o stradă, nicăieri; numai masele solide ale clădirilor, cu acoperişuri pe patru niveluri şi, pe fiecare acoperiş, apă.

În această apă, forme întunecate care se mişcau. Lesbee nu le vedea prea bine.

Imaginile în care apăreau creaturile declanşau un efect de lumină care făcea ca ochii să-i joace în orbite.

Lesbee III era în acelaşi timp uluit, interesat şi profund dezamăgit.

— Naiba să mă ia! bombăni. Nu vor să ne lase să vedem cum arată.

Fizicianul Plauck, privind peste umărul lui Lesbee, spuse:

— Pe o asemenea planetă enormă, e normal ca muşchii unei fiinţe să aibe nevoie de ajutorul unui lichid în care corpul să plutească. Dacă sunt originare din planeta B-l – încă mai mare – aceste fiinţe inteligente se află în situaţia unui pământean pe Marte: un mediu ce le permite să se mişte cu mult mai multă uşurinţă decât pe planeta lor natală. Totuşi încă au nevoie de un sprijin suplimentar. Ceea ce sugerează o structură fizică foarte densă, care face mişcarea deosebit de dificilă.

Pe Lesbee III începură să-l doară ochii. Se ridică.

— Ia sticla asta, zise, şi filmează imaginile din interiorul ei. Le vom proiecta, mai târziu, pentru tot echipajul.

Se gândi puţin, apoi adăugă:

— După ce faci filmul, vezi dacă nu poţi descoperi prin ce metode reuşesc ei să vâre astfel imaginile în sticle. Probabil că ştiu mult mai multe decât noi despre fizica şi chimia lichidelor.

După care, coborî înapoi în camera bunicului. Îl găsi pe bătrân în comă.

Căpitanul John Lesbee, primul comandant al *Speranţei omului* muri în timpul orelor de somn, în aceeaşi zi siderală, la şaptezeci şi şapte de ani, patru luni şi nouă zile depărtare de pământ, la vârsta venerabilă de o sută treizeci şi unu de ani.

La şase luni după moartea lui, nu mai rămăseseră în viaţă nici unul dintre bărbaţii şi femeile din generaţia lui.

Acesta a fost momentul în care Lesbee III a făcut o greşeală majoră. Conform planului său, a vrut să se debaraseze de Atkins, de care nu mai avea nevoie.

Asasinarea lui Lesbee III de către Atkins a creat o nouă criză la bordul *Speranţei omului.* Atkins a fost executat pe loc, deşi a invocat starea de legitimă apărare.

John Lesbee IV era în vârstă de numai zece ani. Browne recomandă să fie numit imediat căpitan, dar primul ofiţer Carson avea alte gânduri.

— Este adevărat, spuse el cu ipocrizie, că până când o să ajungem la Procyon o să crească, dar, în timpul ăsta, ar trebui să numim un Consiliu care să comande în numele lui.

Propunerea lui Carson a fost sprijinită de ofiţerul al doilea, Luthers. Şi, după câteva săptămâni, Browne descoperi că cele două soţii ale lui Lesbee III trăiau acum cu Carson şi Luthers.

— Ţapi bătrâni! zbieră el la următoarea şedinţă a Consiliului. Cer să se facă imediat alegeri. Şi dacă nu vă învoiţi pe dată,

anunţ savanţii şi echipajul.

Se ridică în picioare, privindu-i de sus pe cei din jur, mai mărunţei ca el. Bătrânii dădură înapoi şi, atunci, Carson încercă să scoată un dezintegrator din buzunar. La furie şi grabă, Browne nu-şi cunoştea puterea. Îi înşfăcă pe cei doi şi îi ciocni cap în cap. Forţa loviturii era mai mare decât puteau suporta oasele şi carnea, mai ales când mânia îl împiedica pe Browne să se oprească la timp.

Cele două trupuri se muiară în mâinile lui şi, în cele din urmă, furia i se potoli. Când mintea lui înţelese pe deplin situaţia, chemă personalul ştiinţific la şedinţă şi adunarea hotărî să organizeze alegeri.

Le-a trebuit ceva vreme electorilor ca să înţeleagă ce li se cere, dar, până la urmă, un Consiliu executiv a fost ales prin vot secret. Consiliul recunoscu dreptul lui John Lesbee IV de a urma tatălui său în postul de căpitan, când va ajunge la maturitate. În acelaşi timp, Consiliul oferi postul de comandă lui Browne, pe termen de un an.

În anul care urmă, doi dintre membrii Consiliului, chibzuind mai bine asupra situaţiei, se oferiră ei înşişi drept candidaţi la căpitănie. Dar Browne a fost reales.

Fostul ofiţer al treilea, în prezent căpitanul în funcţie Browne, a fost oarecum mâhnit de această opoziţie.

— Băieţi, le zise el fiilor săi, oamenii ăştia habar n-au de îndatoririle unui ofiţer.

Şi începu să-şi instruiască cei doi fii, iniţiindu-i în toate amănuntele muncii de ofiţer.

— Puteţi foarte bine să învăţaţi voi lucrurile astea, spuse. Cineva tot trebuie să le înveţe.

Conştiinţa îl munci o vreme, până când îi ajunse la urechi zvonul că, pe la spate, anumiţi oameni duceau o campanie împotriva lui.

Se plânse la Consiliu:

— N-am mai văzut aşa ceva. Când nişte măgari ca tânărul Kesser şi ţapul ăla prăpădit de Plauck spun nepedepsiţi prostii despre mine, pe la spate, înseamnă că lucrurile nu merg cum trebuie. Mă gândesc, fraţilor, că la anul aţi face bine să mă numiţi căpitan până când o să împlinească Lesbee douăzeci şi cinci de ani şi astfel să punem cap neroziilor. Nu putem să ne asumăm riscul ca vreun nebun, care nu înţelege nimic din

modul de funcţionare a navei, să preia, cine ştie cum comanda.

Consilierul Plauck remarcă, acru, că perfecta cunoaştere a fizicii e un ajutor preţios pentru un comandant ce trebuie să-şi îndeplinească atribuţiile în spaţiul împânzit de forţe primejdioase, cum ar fi razele cosmice. „Recomandarea” lui Browne – numită astfel de Consiliu – a fost refuzată. Dar i s-a oferit un alt mandat pentru un an.

Puţină vreme după aceea, unul dintre consilieri, trecând prin grădinile hidroponice, văzu un chip cunoscut printre muncitori. Făcu raport la Consiliu şi se convocă o şedinţă urgentă.

Browne rosti mieros:

— De ce Lesbee nu şi-ar dezmorţi puţin muşchii? Principiul ăsta al ierarhiei separate e cu totul greşit. După părerea mea, toţi tinerii ar trebui să lucreze un timp la grădini, în fiecare an. O să supun la vot propunerea asta. Pun pariu că adevăraţii lucrători de la grădini o să fie încântaţi să vă vadă pe voi, şefii, venind să le spună că cineva de pe nava asta e prea nobil ca să facă muncă manuală.

Mai târziu, când i se puseră întrebări despre progresele tânărului Lesbee în instruirea ca ofiţer, Browne dădu din cap, cu gravitatea cuvenită

— Sincer să vă spun, domnilor, nu progresează prea bine. În fiecare zi, când termină munca la grădini, îl aduc pe punte. Dar nu manifestă nici un interes. Mi-e foarte neplăcut să constat că nu prea e deştept. Pur şi simplu e incapabil să înveţe.

Era limpede, cel puţin pentru unii dintre consilieri – că Browne, căpitan provizoriu, învăţa, în schimb, cât se poate de repede.

11

În grădina hidroponică, John Lesbee IV culegea fructele coapte fără să-şi îngăduie nici o pauză. Zidul cel mai apropiat se afla la vreo şaizeci de metri, dar prudenţa lui Lesbee era nemărginită. Cu o indiferenţă prefăcută, asculta ce-i şoptea fata:

— Mi-a zis mama că acum două zile au apărut scânteile. Aşa că trebuie să fim aproape de Procyon.

Lesbee IV nu spuse nimic. Accepta explicaţia cunoscută: fenomenul scânteilor se producea atunci când doi sau mai mulţi sori smulgeau din câmpurile lor magnetice respective un mare număr de particule de înaltă energie şi le accelerau, proiectându-le departe în spaţiul interstelar.

Deşi şansele lui de a ajunge la putere erau foarte slabe, Lesbee IV aplica întotdeauna o anume „politică": ea îi impunea, printre altele, să nu discute niciodată probleme tehnice cu partizanii lui.

Degetele lui continuau automat munca în timp ce ea îi spunea mai departe:

— Ceilalţi consideră că ar trebui să candidezi la alegerile astea. Browne vrea să-şi vâre fiul mai mare în Consiliu. Dacă te-am putea alege pe tine în locul lui... Se opri. Apoi: Adu-ţi aminte! Acum ai douăzeci şi nouă de ani. Şi Consiliul pare să te fi uitat. Trebuie să lupţi pentru drepturile tale!

Lesbee IV nu răspunse. Îl oboseau proştii care-l îndemnau mereu să pornească lupta pe faţă. Nu-şi dădeau seama de pericol? Şi, afară de asta, era mai bine să aştepte până când se vor cunoaşte rezultatele explorării sistemului Procyon. Dacă, de acolo, se vor îndrepta spre Pământ, ticăloşii care-i furaseră drepturile vor fi nevoiţi să chibzuiască de două ori asupra acestui lucru.

— Dacă nu faci nimic, spuse fata cu voce neliniştită, oamenii vor lua situaţia în propriile lor mâini. Sunt obosiţi, toţi suntem

obosiţi; să facă munca cea mai grea şi să primească hrana cea mai proastă. Gourdy zice că... o să punem stăpânire pe navă.

Părea înfricoşată. Şi pentru prima oară, Lesbee făcu un gest care n-avea nici o legătură cu culesul fructelor.

— Aaaa! zise şi-şi lăsă mâna în jos, cu dispreţ. Proştii ăştia care nu ştiu nimic, se gândi. Nici nu ştiu despre ce este vorba. Să pună stăpânire pe navă – asta-i bună – o haită de muncitori care nu văzuseră niciodată spaţiul decât pe ecrane.

— Ai face mai bine să te grăbeşti, spuse fata. Mai bine te-ai grăbi să iei o hotărâre...

Căpitanul Browne primi câteva rapoarte vagi despre renaşterea revoluţiei în măruntaiele navei. Nu-şi pierdu buna dispoziţie şi-i spuse locotenentului George Browne, fiul lui mai mic şi prim-ofiţer al navei:

— Împuţiţii ăştia de cerşetori n-au nici măcar atâta minte câtă le-ar trebui ca să-mi fure cascheta. În plus, stai să vadă ce planuri am pentru sistemul Procyon. Asta o să le dea de gândit.

Browne cel tânăr nu spuse nimic. Îl considera pe tatăl său un nătărău şi-i trecuse deja prin minte gândul că o să mai treacă multă, multă vreme până când robustul căpitan va începe să se şubrezească îndeajuns pentru a ceda puterea. La vârsta de o sută patru ani, comandantul arăta destul de zdravăn ca să mai reziste încă vreo douăzeci de ani.

Era o aşteptare cam lungă. Până atunci, va ajunge şi el un bătrân. Discutase deja subiectul cu fratele lui mai mare, care trebuia să-şi prezinte candidatura pentru Consiliu, luna viitoare.

Poate că n-ar fi rău să lase grupul rebel să-i ghicească gându-rile. Ceva promisiuni vagi...

Într-o bună zi, Procyon A, de şase ori mai luminos decât Soarele, apăru în spaţiul negru din faţa lor. Astrul alb-gălbui se apropia, din ce în ce mai mare, din ce în ce măi strălucitor. La câteva miliarde de kilometri, celălalt soare, Procyon B, se vedea ca o mică pată palidă, de mărimea unui bob de cafea; contururile i se desluşeau limpede numai prin telescop.

În chip surprinzător, Procyon era înconjurat de mai multe planete decât masivul şi strălucitorul Sirius. Telescoapele descoperiră douăzeci şi cinci de lumi uriaşe. Nava cercetă două dintre ele, cu diametrul de patruzeci de mii de kilometri, descoperi că erau amândouă locuite şi că în atmosfera

amândoura predomina clorul.

— Predecesorii noştri au avut idei bune, zise căpitanul Browne, dar n-au avut niciodată încredere în civilizaţiile astea străine. Trebuie să ţinem minte că locuitorii acestor sisteme n-au încercat niciodată să ne facă vreun rău. O să mă întrebaţi: dar bătrânul căpitan Lesbee? O să vă răspund: prostii! S-a uitat la ceva care nu era făcut pentru vederea omenească, creierul nu i-a rezistat şi a murit. Important este că fiinţa aceea din misil, care s-a uitat la el, ţinea toată nava în puterea ei, şi nu i-a făcut nimic rău. Asta e!

Voinicul căpitan se uită de jur-împrejurul încăperii.

— Ce ne spune asta? Că suntem într-o situaţie mai bună decât oricând. Bătrânul Lesbee n-a îndrăznit să rişte în sistemul Centaurus, pentru că se găsea în faţa necunoscutului. În Sirius ne-am speriat şi am întins-o pentru că necunoscutul s-a arătat a fi absolut şi complet neomenesc. Dar acum ştim câte ceva. Se pare că există aici o civilizaţie interstelară şi ea ne-ar putea dezvălui ceea ce vrem să aflăm. Ce vrem să aflăm? Păi, care stele au planete de dimensiunea Pământului, cu atmosferă de oxigen. N-are de ce să le pese dacă le găsim. De ce le-ar păsa? Planetele cu oxigen le sunt inaccesibile pe veci, aşa cum planetele cu sulf şi cu clor ne sunt inaccesibile nouă. Prea bine, atunci să le comunicăm ce vrem să ştim. Cum să facem asta? Rânji triumfător către asistenţă. Lăsaţi pe mine. Doar atât. Lăsaţi pe mine. De îndată ce vor trimite prima navă spre noi, o să ne spună tot.

În fapt, de-abia a patra navă le spuse tot. Primele trei nu-i dădură *Speranţei omului* nici o atenţie. Cea de a patra se opri la vreo treizeci de kilometri distanţă. Se întoarse spre nava pământească, veni până la o sută de metri depărtare de ea şi rămase nemişcată în tot timpul spectacolului organizat de Browne pentru ea.

Metoda întrebuinţată de căpitan era destul de simplă. Montă un ecran enorm pe un modul de salvare, apoi scoase modulul în spaţiu. Aparatul de proiecţie instalat pe puntea de comandă trimise pe ecran o serie de imagini care arătau, în ordine, plecarea de pe pământ a *Speranţei omului,* sosirea în sistemul Centaurus, apoi în Sirius, descoperirea faptului că în atmosfera planetelor locuite predomină clorul şi sulful. Această descoperire a fost explicată proiectându-se deasupra imaginii

planetelor respective schemele structurii atomice ale clorului şi sulfului. Pământul a fost reprezentat însoţit de schema oxigenului şi a azotului, presupunându-se că fiinţele inteligente vor înţelege că viaţa pe Terra este legată de existenţa oxigenului.

Apoi începu partea cea mai importantă a acestui spectacol straniu. Pe ecran se desfăşură o hartă astronomică. Ea înfăţişa aproximativ şaizeci de stele, situate într-o rază de douăzeci şi cinci de ani-lumină în jurul Soarelui. Pe deasupra acestei imaginii s-au suprapus cele trei scheme ale clorului, sulfului şi oxigenului. Schemele erau lăsate un moment lângă imaginea unui astru, apoi mutate la cel de alături.

Browne zise:

— Să vedem cât de repede se prind că nu ştim ce fel de atmosferă au planetele sorilor ăstora.

S-au prins pe când întrebarea cu trei scheme se muta de la al şaselea la al şaptelea astru. Au blocat mişcarea celor trei scheme şi au făcut să apară pe hartă o serie de structuri atomice lângă fiecare stea.

Browne numără patru astre indicate ca având planete cu atmosferă de oxigen. Pe când privea, se ivi o altă hartă astronomică, sincronizată cu cea a pământenilor. Reprezenta câteva mii de sori şi lângă fiecare era înscris simbolul atomic ce dezvăluia natura atmosferei planetelor locuibile:

Apoi nava străină se îndepărtă; imaginea ei se micşoră iute pe ecranele *Speranţei omului.*

— Aduceţi modulul înapoi, ordonă Browne. Am face mai bine să plecăm şi noi. După părerea mea, trebuie să ne îndreptăm către Alta. E cel mai aproape.

Un pic mai târziu, prezentându-şi raportul în faţa Consiliului, Browne surâdea cu oarecare îngâmfare. Era mândru de el. Datorită planului său, o navă pământeană poseda o înregistrare conţinând localizarea câtorva zeci sau poate sute de planete ce puteau fi colonizate de oameni.

Succesul îl îmbăta. Îşi plimbă privirea pe chipul membrilor Consiliului. Îşi dădeau ei seama câtă dreptate avuseseră să-l aleagă căpitan? Poate că acum vor înţelege că ar fi mai înţelept să renunţe la alegerile astea. Sistemul alegerilor era cât se poate de periculos şi, în plus, era contrar legilor ce guvernau vasele militare. Lucrurile trebuiau astfel aranjate, încât să se

evite orice confuzie, în cazul când i s-ar întâmpla ceva căpitanului.

Nu că s-ar simţi prea bătrân. Dar făcuse socoteala că le vor trebui treizeci de ani ca să ajungă la sistemul Alta şi s-ar putea să nu supravieţuiască încă trei decenii. Pentru motive strict sentimentale, voia să aibe dreptul de a-şi numi urmaşul. Dorea ca titlul de căpitan să-i fie atribuit fiului său mai mic.

Cum gândea la toate astea, privirea îi căzu pe butonul uşii din capătul celălalt al încăperii. Îl văzu răsucindu-se încet; avu o intuiţie ciudată, fulgerătoare.

Şi puse mâna pe dezintegrator...

Rapiditatea reacţiei lui salvă nava de pericolul de a cădea în mâna rebelilor, dar nu-i salvă propria viaţă. Puţin mai târziu, când fiul mai mic al lui Browne sosi în ajutorul Consiliului, împreună cu un grup de savanţi şi de tehnicieni înarmaţi, nu găsi decât morţi şi un rănit grav. Răzvrătiţii îl uciseseră pe căpitanul Browne şi pe fiul lui mai mare. Cadavrele lui Plauck şi Kesser de-abia puteau fi recunoscute, dar, după toate aparenţele, avuseseră timp să-şi scoată armele şi să tragă asupra rebelilor conduşi de Gourdy. Se dovedi curând că Lesbee IV refuzase să participe la revoltă.

Dintre cei peste douăzeci de tineri, care-l urmaseră pe Gourdy, şaptesprezece muriseră. Pe coridor, o dâră de sânge ducea mai întâi până la doi răsculaţi, şi de acolo la o magazie în care se baricadase Gourdy.

Dat fiind că nu voia să se predea, folosiră împotrivă-i cunoştinţele lor, mai bune decât ale lui, despre structura navei. O armă cu rază fină, îndreptată asupra lui printr-un perete dintr-un coridor secret, îl ucise în linişte. Gourdy muri fără să-şi dea seama.

Noul căpitan Browne, în vârstă el însuşi de şaptezeci de ani, îl duse cu grijă pe consilierul rănit în propriul lui pat. Târziu, în perioada de somn, chibzui la problema pe care o punea acest unic supravieţuitor din grupul electorilor şi clătină din cap cu hotărâre.

— Dacă trăieşte, întregul sistem al alegerilor poate fi reluat, ceea ce e absolut ridicol, se gândi el.

Imediat, îşi chemă fiul prin intercom.

Cei doi – fiul avea pe atunci patruzeci şi cinci de ani – au căzut de acord: raţionamentul tatălui era corect. La îndemnul

tatălui, Browne cel tânăr se întoarse în camera lui.

Dar nu simţi nici o surpriză auzind, la raportul de după perioada de somn, că rănitul murise.

La bord nu mai rămăsese nimeni care să aibă dreptul de a cere alegeri.

12

O sută şi nouă ani după plecarea de pe pământ, nava spaţială *Speranţa omului* se instală pe o orbită în jurul planetei Alta III, singura planetă locuită şi locuibilă în sistemul Alta.

În „dimineaţa” următoare, căpitanul Browne informă coloniştii din generaţia a patra şi a cincea că un modul de salvare cu câţiva oameni la bord va fi trimis pe suprafaţa planetei.

— Toţi membrii echipajului trebuie să-şi pună viaţa în slujba comunităţii, zise el cu seriozitate. Aceasta este ziua la care, cu un curaj neabătut, au sperat străbunii noştri, plecând acum multă vreme să cucerească spaţiul până la cele mai îndepărtate frontiere. Trebuie să ne arătăm demni de ei.

Închise discursul, difuzat în toate ungherele uriaşei nave, anunţând că lista oamenilor ce vor fi trimişi pe modulul de salvare va fi făcută publică în mai puţin de o oră.

— Şi ştiu că toţi bărbaţii adevăraţi de pe navă doresc să-şi vadă numele pe această listă.

La aceste cuvinte John Lesbee – al cincilea din neamul său – avu un trist presentiment, şi faptele îi dovediră că nu s-a înşelat.

Chiar pe când cugeta dacă ar fi cazul să dea semnalul unui act disperat de răzvrătire, căpitanul Browne dădu anunţul aşteptat. Comandantul spuse:

— Şi sunt sigur că veţi împărtăşi cu toţii sentimentele lui în aceste clipe de mândrie şi de curaj, când vă voi spune că John Lesbee va conduce echipajul ce va purta speranţele omenirii în aceste îndepărtate regiuni ale spaţiului. Iată acum şi numele celorlalţi membri ai echipajului…

Şi Browne enumeră şapte din cei nouă oameni cu care Lesbee complota să preia puterea pe navă.

Cum în modulul de salvare nu încăpeau decât opt persoane, Lesbee înţelese că Browne folosea pe deplin prilejul de a

îndepărta cât mai mulţi duşmani.

Îl ascultă cu spaimă crescândă pe căpitan cum îi convoacă pe toţi in sala de recreere.

— Chem tot echipajul modulului la o întâlnire cu mine şi cu ceilalţi ofiţeri. Ordinele sunt următoarele: se vor preda oricărei nave care va încerca să-i intercepteze. Ţeleobservatoarele modulului vor transmite toate observaţiile lor pe nava mamă, astfel că noi să putem determina nivelul ştiinţific al creaturilor care locuiesc pe această planetă.

Lesbee se grăbi spre camera lui de pe puntea tehnicienilor, sperând că poate Tellier sau Cantlin vor încerca să ia legătura cu el. Simţea nevoia unui sfat de război, fie el şi de scurtă durată. Aşteptă cinci minute, dar nu se arătă nici unul dintre conspiratori.

Totuşi răgazul îi îngădui să-şi recapete calmul. În chip ciudat, ceea ce i-a ajutat cel mai mult a fost mirosul care domnea pe navă. Din primele lui zile de viaţă, mirosul ozonului şi al metalului încins îl însoţiseră în permanenţă. Acum astronava era pe orbită, mirosul se risipea puţin câte puţin, dar efectul lui asupra tânărului era acelaşi.

Se aşeză în fotoliul în care stătea şi citea de obicei, cu ochii închişi, respirând amestecul de mirosuri produse de atâtea energii titanice în acţiune. Îşi simţea mintea şi trupul eliberându-se de frică. Îşi recapătă curajul şi forţa.

Lesbee ştia că planul său de a pune mâna pe putere îl expunea la riscuri. Mai rău, nimeni nu va pune la îndoială dreptul lui Browne de a-l alege ca şef al misiunii.

Se gândi:

— Probabil că sunt tehnicianul cel mai calificat de pe navă.

La vârsta de zece ani Browne III îl împinsese pe calea pe care, prin învăţătură stăruitoare, ajunsese să stăpânească, una după alta, tehnicile tuturor departamentelor. Iar Browne IV continuase să-l înveţe.

Îl învăţaseră cum să repare sistemul de control. Treptat, înţelesese reţeaua funcţiunilor cibernetice. De multă vreme, colosala pânză de păianjen a circuitelor electronice din spatele atâtor panouri îi devenise atât de familiară, încât o considera aproape o prelungire a sistemului său nervos.

Nu avusese niciodată timp să înveţe principiile fundamentale

ale conducerii navei. Aceste noţiuni erau conţinute într-un curs la care Browne îi dăduse acces, dar din care nu putuse reţine decât frânturi. Din aceste sectoare înalte ale ştiinţei cunoştea mai puţin decât tatăl lui.

Lesbee IV încercase de numeroase ori să-i transmită fiului său ceea ce ştia. Dar era greu să-l înveţi lucruri de o asemenea complexitate pe un băieţel obosit şi somnoros, la fel cum şi tatălui îi fusese greu s-o facă în împrejurări asemănătoare. Lesbee V încercase chiar un fel de uşurare la moartea părintelui său. Putuse, astfel, să se odihnească puţin. Totuşi, în timpul care se scursese de atunci, ajunsese să înţeleagă că familia Browne, obligându-l pe urmaşul primului căpitan la o instruire inferioară, repurtase cea mai mare victorie.

Îndreptându-se, în cele din urmă, spre sala de recreere, Lesbee se întrebă dacă nu cumva familia Browne îl instruise astfel numai pentru a-i încredinţa o misiune ca aceasta, într-o bună zi.

Ochii i se holbară de groază. Dacă aşa stăteau lucrurile, propria lui conspiraţie nu era decât o scuză. Hotărârea de a-l ucide putea să fi fost luată cu mai mult de un deceniu înainte, la distanţe de ani-lumină de aici...

Modulul de salvare plutea spre Alta III. Lesbee şi Tellier stăteau în fotoliul dublu din faţa tabloului de comandă şi se uitau la ecranul de la provă, care înfăţişa priveliştea atmosferei ceţoase a planetei. Doctorul Tellier nu înţelesese niciodată de ce vasele spaţiale nu puteau atinge nici măcar un sfert din viteza luminii. Înregistrările rămase de la el arătau că sperase la viteze mai mari decât cea a luminii, dar moartea lui survenise prea de timpuriu şi nu-i îngăduise să-l înveţe destul pe fiul său pentru ca acesta să-i continue lucrările. De atunci, nimeni nu mai atinsese nivelul de cunoştinţe necesar pentru a relua calculele de acolo de unde le lăsase doctorul Tellier.

Savanţii care-i urmaseră doctorului bănuiau vag că nava intrase într-unul din fenomenele paradoxale pe care le implica Teoria Contracţiei concepută de Lorentz şi Fitzgerald.

Oricare ar fi fost explicaţia, problema nu-şi căpătase rezolvarea.

Privindu-l pe Tellier, Lesbee se întrebă dacă tovarăşul şi cel mai bun prieten al lui se simţea cu sufletul tot atât de pustiit pe cât simţea el. De necrezut, dar era prima oară că cineva

părăsea marea navă spaţială. Gândi:

— Şi iată-ne căzând spre o planetă, una din marile mase necunoscute, de pământ şi apă.

Sub ochii lui fascinaţi, sfera enormă creştea mereu pe ecran.

Se apropiau repede pe o traiectorie oblică, lungă; erau gata să fugă cu toată viteza reactoarelor dacă sistemele lor de protecţie n-ar fi rezistat în faţa centurilor de radiaţii naturale. Dar la fiecare nivel de radiaţie, pe care îl înregistrau aparatele, cadranele arătau că maşinăriile modulului dădeau automat răspunsul potrivit.

Deodată, o sonerie de alarmă sfâşie liniştea.

În aceeaşi secundă, pe unul din ecrane apăru un punct de lumină, urcând rapid spre ei dinspre suprafaţa planetei.

Un misil!

Lui Lesbee i se opri respiraţia.

Dar punctul strălucitor de lumină coti, descrise un cerc complet împrejurul modulului, luă poziţie la câteva mile depărtare şi începu să cadă spre suprafaţa planetei împreună cu ei.

Primul gând al lui Lesbee îi cauză o dezamăgire adâncă: „Nu ne vor lăsa niciodată să aterizăm!”

Un alt semn răsună dinspre tabloul de bord.

— Ne pun la încercare, spuse Tellier încordat.

De-abia vorbise, că modulul se cutremură, apoi se stabiliză sub picioarele lor. Fără nici o îndoială, nava cealaltă îi prinsese cu o rază tractoare. Raza înşfacă modulul şi îl atrase ţinându-l în puterea ei.

Ştiinţa locuitorilor planetei Alta III se arăta deja a fi formidabilă.

Modulul îşi continuă mişcarea.

Întregul echipaj adunat în jurul ecranului privea punctul de lumină care se apropia, lua forma unui obiect, se mărea, mereu. Văzut de aproape, era mult mai mare decât modulul.

Se auzi un zgomot metalic. Modulul se zgudui.

Vibraţiile nu încetaseră încă, şi Tellier zise:

— Ia uitaţi-vă că potrivesc sasul lor de intrare în faţa celui al navei noastre!

În spatele lui Lesbee, echipajul făcea glume de felul celor pe care le fac oamenii când se simt înfricoşaţi. Glume grosolane, dar cu destul umor, încât să le alunge frica. Fără să vrea, se

trezi că începe să râdă.

Şi atunci, eliberat momentan de teamă şi aducându-şi aminte că Browne îi urmăreşte şi că nu există scăpare, spuse:

— Deschideţi sasul de intrare! Să lăsăm creaturile astea să ne captureze, aşa cum ni s-a ordonat!

13

Câteva minute după ce sasul exterior al modulului se deschise, sasul-tub al vasului străin se deplie spre el. Un dispozitiv elastic ieşi afară din corpul navei şi se alipi de modul, separând ambele intrări de vidul spaţial şi legând navele între ele.

Aerul ţâşni în pasajul astfel creat între cele două vase. La capătul sasului navei străine se deschise o uşă.

Lesbee îşi ţinu iar răsuflarea.

O mişcare în pasaj. O creatură apăru pe ecranul teleob-servatorului. Venea spre intrarea modulului cu îndrăzneală şi cu totală încredere. Ciocăni în învelişul exterior cu un obiect pe care îl purta în mână.

Creatura avea patru picioare şi patru mâini, precum şi un trup lung şi subţire, care se ţinea drept. Aproape că n-avea gât, dar cutele numeroase ale pielii dintre corp şi cap indicau că îi era posibil să se mişte cu multă flexibilitate.

Pe când Lesbee observa amănuntele aspectului ei, fiinţa îşi întoarse capul şi ochii ei fără nici o expresie priviră direct prin obiectivul ascuns în perete, care transmitea imaginile în punctul de control, aţintindu-se astfel drept în ochii lui Lesbee.

Lesbee clipi, îşi feri privirea, înghiţi în sec şi-i făcu semn lui Tellier.

— Deschideţi! comandă.

În clipa în care se deschise uşa sasului navei pământene, încă şase fiinţe cu patru picioare apărură una după alta în pasaj şi se apropiară la fel de încrezătoare ca şi prima dintre ele.

Toate cele şapte creaturi intrară pe uşa deschisă a modulului.

Şi, cum intrară, gândurile lor se transmiseră instantaneu în mintea lui Lesbee…

Pe când Dzing şi grupul lui de debarcare străbăteau pasajul dintre mica navă karn şi vasul pământean, primiseră probabil,

pe calea gândului, un ordin de la un ofiţer, căci acum gândul lui Dzing dădea raportul:

— Presiunea aerului şi proporţia de oxigen sunt aproape egale cu cele de pe Karn. Cu siguranţă că ar putea trăi pe planeta noastră.

Dzing înaintă în nava terestră şi îşi dădu seama că intrase în cabina de comandă. Atunci văzu oamenii pentru prima oară. El şi echipajul lui rămaseră nemişcaţi şi cele două grupuri de fiinţe – cele de pe Terra şi cele de pe Karn – se priviră.

Aspectul fiinţelor, cu două picioare nu-l surprinse pe Dzing. Cu puţin înainte razele observatoarelor de pe vasul lui pătrunseseră prin pereţii de metal ai modulului şi fotografiaseră limpede formele şi dimensiunile celor de la bord.

Dzing voia să se convingă că străinii sunt, într-adevăr, dispuşi să se predea, aşa că ordonă, prin telepatie, echipei sale:

— Faceţi-i pe prizonieri să înţeleagă că le cerem să-şi scoată hainele, ca măsură de precauţie.

Înainte ca acest ordin să fi fost dat, Lesbee nu avusese cum să ştie cu siguranţă dacă străinii puteau sau nu să recepţioneze gândurile oamenilor, aşa cum recepţiona el gândurile lor. Din primul moment, fiinţele acestea conversau mental între ele *ca şi cum* ar fi ignorat complet gândurile oamenilor. Acum, sub ochii lui, karn-ii se apropiară de el, iar unul dintre ei începu să-l tragă de haină, cu gesturi grăitoare. Nu mai putea fi nici o îndoială.

Telepatia mergea într-un singur sens – dinspre fiinţele karn spre oameni.

Dezbrăcându-se, Lesbee savura deja implicaţiile acestui fapt... Era absolut vital ca Browne să nu afle nimic despre asta.

Lesbee îşi scoase toate hainele, dar înainte de a le pune jos luă din buzunar carneţelul şi stiloul. Stând în picioare, gol, scrise în grabă:

„Nu lăsaţi să se vadă că înţelegeţi gândurile creaturilor”.

Trimise carneţelul din mână în mână tuturor celor din echipajul său şi se simţi uşurat când îl citiră toţi şi-i făcură semn, cu capul în tăcere.

Dzing comunica prin telepatie cu cineva de pe planeta lui. Dădea raportul:

— E limpede că străinii au primit ordin să se predea. Problema e cum am putea să-i lăsăm să ne captureze, fără să le

trezim bănuiala că asta şi vrem să facă?

Lesbee nu primi răspunsul direct. Dar îl citi în mintea lui Dzing:

— Încercaţi să stricaţi şi să răscoliţi totul în navă, în jurul vostru. Vedeţi dacă provocaţi astfel vreo reacţie.

Membrii echipajului karn se porniră pe treabă de îndată. Smulseră tablourile de comandă, plăcile din care era formată podeaua. În câteva clipe, instrumentele, firele, aparatele de control au fost dezgolite, arătându-se privirilor.

Desigur, Browne văzuse tot jaful, căci înainte ca echipajul karn să se fi atins de maşinile automate ale navei, vocea lui ordonă prin difuzoare:

— Atenţie, echipajul modulului! Închid sasul vostru. Exact în douăzeci de secunde, teleghidez modulul să facă o cotitură rapidă spre dreapta.

Pentru Lesbee şi Tellier, asta însemna că trebuie să se aşeze în fotolii şi să le orienteze astfel, încât acceleraţia să-i împingă spre spătare. Ceilalţi oameni se aruncară pe podeaua plină de găuri şi se agăţară de nervurile ei, ca să reziste şocului.

Duşumeaua îi fugi dintr-o dată lui Dzing de sub picioare. Modulul începu mişcarea de întoarcere încet, dar cu suficientă forţă, pentru a-l lipi de perete. Din perete ieşiră afară câteva mânere, special prevăzute pentru asemenea cazuri; numeroasele mâini ale lui Dzing le apucară în grabă. Virajul devenea din ce în ce mai strâns; karn-ul se propti pe cele patru picioare scurte şi suportă acceleraţia crescândă, încordându-şi corpul lung şi lucios. La fel făcură şi tovarăşii săi. Cu toţii se prefăcură a fi afectaţi de inerţie.

Apoi, înspăimântătoarea presiune scăzu, iar Dzing îşi putu da seama că noua lor direcţie forma un unghi drept cu cea în care merseseră până atunci.

În timpul virajului, raportase planetei ce se întâmplă. Sosi răspunsul:

— Continuaţi să le distrugeţi aparatele. Vedeţi ce fac şi fiţi pregătiţi să sucombaţi dacă vi se pare că vă atacă şi vor să vă omoare.

Lesbee scrise repede în carnet: *Putem să-i capturăm fără osteneală. O să ne uşureze treaba – aşa că nu putem pierde.*

Încordat, Lesbee aşteptă ca oamenii să-şi dea carnetul din mână în mână. Îi venea greu să creadă că nimeni altcineva nu

observase ce se întâmplă cu echipajul karn de debarcare.

Tellier adăugă câteva cuvinte lângă cele scrise de el: *E clar că şi aceste fiinţe au primit ordin să se sacrifice în caz de nevoie.*

Ceea ce-l făcu pe Lesbee să înţeleagă. Ceilalţi nu observaseră nimic şi interpretau faptele la întâmplare. Lesbee oftă uşurat, căci avea astfel un avantaj extraordinar; îl datora educaţiei lui speciale.

După toate aparenţele, era singurul care analizase corect natura acestor creaturi.

Limpezimea perfectă a gândurilor lor era cea mai bună dovadă. De mult, pe Pământ, se descoperise că omul are o putere telepatică, dar atât de slabă, încât nu putea fi folosită decât cu o amplificare electronică *în afara* creierului. Cantitatea de energie necesară pentru amplificarea forţei telepatice ar fi ars creierul, dacă ar fi fost aplicată direct.

Dat fiind că aceste creaturi karn utilizau energia direct, nu puteau fi fiinţe vii.

Deci Dzing şi tovarăşii lor erau roboţi extrem de perfecţionaţi.

Adevăraţii locuitori ai planetei Alta III nu-şi riscau propria piele.

Dar altceva era şi mai important pentru Lesbee: ştia acum cum poate folosi aceste minunate mecanisme pentru a-l învinge pe Browne, a pune stăpânire pe *Speranţa omului şi* a începe lunga călătorie de întoarcere pe Pământ.

14

Gândurile acestea îi trecură prin minte, pe când îi privea pe karn-i cum îşi continuă distrugerea. Apoi spuse cu glas tare:

— Hainker! Graves!

— Da! răspunseră ei, vorbind amândoi odată.

— În câteva clipe o să-i cer căpitanului Browne să vireze iarăşi modulul. Când o s-o facă, folosiţi arma cu gaz.

Oamenii rânjiră bucuroşi.

— S-a făcut, zise Hainker.

Lesbee ordonă altor patru oameni din echipaj să folosească dispozitivele din dotare, la viteza maximă. Lui Tellier îi spuse:

— Dacă mi se întâmplă ceva, preiei comanda.

Apoi scrise un nou mesaj în carnet: *Aceste creaturi vor continua probabil să comunice mental între ele după ce, aparent, vor cădea în leşin. Faceţi-vă că nu vă daţi seama şi nu comentaţi faptul în nici un fel.*

Se simţi mult mai bine după ce citiră toţi mesajul şi carnetul se întoarse în mâinile lui.

Vorbi repede către ecran:

— Căpitane Browne! Fă repede încă un viraj, doar cât să-i ţintuim pe loc.

Şi astfel îi captură pe Dzing şi echipajul lui.

După cum se aşteptase, karn-ii îşi continuară conversaţia telepatică. Dzing raportă corespondentului său de pe sol:

— Cred că am făcut treaba cât se poate de bine.

Probabil că primi un răspuns de jos, căci continuă:

— Da, domnule comandant. Am fost făcuţi prizonieri, aşa cum aţi ordonat, şi aşteptăm desfăşurarea evenimentelor... Metoda prin care suntem deţinuţi? Suntem imobilizaţi toţi de către o maşinărie a cărei secţiune principală urmează contururile corpurilor noastre; o serie de elemente rigide ne leagă mâinile şi picioarele. Toate aceste dispozitive sunt controlate electronic şi; desigur, putem să ne eliberăm oricând vrem. Fireşte, asta se

amână pentru mai târziu...

Lesbee îngheţă de groază recepţionând această analiză; dar, pentru cei sortiţi sacrificiului, nu există drum de întoarcere.

După ce se îmbrăcă, îndreptă cursul modulului de salvare şi îl chemă pe Browne. Ecranul se lumină şi pe el apăru căpitanul; arăta cam jalnic pentru un ofiţer matur, de patruzeci de ani.

Îi spuse posomorât:

— Vă felicit pe dumneata şi echipajul dumitale pentru succesul misiunii. Se pare că avem o mică superioritate ştiinţifică asupra acestei rase şi că am putea tenta o aterizare.

Cum era sigur că pe Alta III nu va avea loc niciodată vreo aterizare, Lesbee aşteptă fără nici o vorbă. Browne părea pus pe gânduri.

În cele din urmă făcu o mişcare; avea un aer nehotărât. Zise:

— Domnule Lesbee, trebuie să înţelegi că situaţia asta e foarte periculoasă pentru mine şi – adăugă în grabă – şi pentru întreaga expediţie.

Auzind aceste cuvinte, Lesbee căpătă convingerea imediată că Browne n-o să-l lase să se întoarcă la bordul astronavei. Dar el *trebuia* să se întoarcă cu orice preţ, dacă voia să-şi atingă ţelul. Se gândi:

— Va trebui să dau pe faţă conspiraţia şi să mă prefac că accept un compromis.

Respiră adânc, se uită drept în ochii imaginii lui Browne de pe ecran şi vorbi cu curajul total al unui om care nu mai are ce pierde:

— Mi se pare, domnule, că avem două posibilităţi. Putem rezolva toate problemele noastre fie prin alegeri democratice, fie printr-un comandament dublu, dumneata fiind unul dintre căpitani şi eu, celălalt.

Pentru oricine ar fi ascultat conversaţia, propunerea lui Lesbee ar fi părut de neînţeles – Browne totuşi pricepu imediat. Răspunse ironic:

— Până la urmă tot te-ai dat de gol. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, domnule Lesbee, că niciodată n-a fost vorba de alegeri câtă vreme a fost familia Lesbee la putere. Şi pentru un motiv foarte întemeiat. O navă spaţială are nevoie de o aristocraţie tehnică pentru a conduce. Cât despre comandamentul dublu, n-ar merge.

Lesbee continuă să mintă:

— Dacă debarcăm o să fie nevoie de doi oameni cu autoritate egală – unul la sol, unul pe navă.

— N-am încredere în dumneata pe navă, spuse Browne de-a dreptul.

— Atunci rămâi dumneata pe navă, propuse Lesbee. Putem aranja foarte bine detaliile practice.

Celălalt îşi stăpânea cu greu sentimentele. Izbucni:

— Familia dumitale a pierdut puterea de mai bine de şaizeci de ani! Cum poţi să-ţi închipui că ai mai avea vreun drept?

Lesbee îl înfruntă:

— Cum se face că ştii despre ce vorbesc?

Browne răspunse scrâşnind de furie:

— Puterea ereditară a fost inventată de primul Lesbee. Pământul n-a dat nici un ordin cu privire la asta.

— Şi uite că dumneata eşti beneficiarul puterii moştenite, zise Lesbee.

Browne mârâi printre dinţi:

— E ridicol. Guvernul pământean din momentul plecării navei – un guvern mort de mult – numeşte pe cineva să comande nava… iar acum urmaşul acelui om crede că postul de comandă i se cuvine lui şi familiei lui pe veci!

Lesbee rămase tăcut; era uimit de furia întunecată pe care o dezlănţuiseră vorbele sale. Convingerea dreptăţii lui i se întări şi mai mult – dacă era posibil aşa ceva – şi făcu propunerea următoare fără nici o remuşcare:

— Căpitane, ne aflăm în plină criză. Ar trebui să ne amânăm certurile personale. De ce să nu aducem pe unul dintre prizonieri la bord, ca să-i luăm un interogatoriu cu ajutorul imaginilor filmate sau prin alte mijloace? Vom putea discuta situaţia noastră după aceea.

Văzând expresia chipului lui Browne de pe ecran, înţelese că propunerea lui rezonabilă şi *plină de perspective* sunase convingător.

Şrowne se grăbi să răspundă:

— Vii numai dumneata la bord – şi cu un singur prizonier. Nimeni altcineva.

Lesbee simţi o mica ameţeală văzând că celălalt muşcă din nadă. Se gândi:

— E ca un exerciţiu de logică. O să încerce să mă omoare de îndată ce o să-i cad în plasă singur şi e mulţumit că mă poate

ataca fără nici un risc. Dar acest plan îmi va permite să urc la bord şi trebuie să ajung pe navă ca să pun în aplicare planul *meu.*

Browne se încruntă. Zise cu voce neliniştită:

— Domnule Lesbee, crezi că există vreun motiv să nu aducem una dintre fiinţele astea la bord?

Lesbee clătină din cap.

— Nici un motiv, domnule, minţi el.

Browne păru să ia o hotărâre.

— Foarte bine. O să te primesc un moment şi o să discutăm atunci celelalte amănunte.

Lesbee nu mai îndrăzni să scoată o vorbă. Dădu din cap şi tăie legătura cu nava; era tulburat, încurcat; tremura.

— Dar ce-aş fi putut face altceva? se gândi.

Îşi îndreptă atenţia spre partea de podea, care fusese lăsată deschisă la cererea lui. Studie codurile pe fiecare unitate de programare, ca şi cum le-ar fi căutat pe cele ce trebuia să-şi ia locul în despărţituri.

Găsi seriile pe care le căuta: un sistem complex de unităţi montate transversal, conceput pentru programarea de la distanţă a sistemului de aterizare a navei pe planetă şi o decolare după aceea; sistemul era reglat pe lungimea de undă a gândirii omeneşti.

Lesbee împinse fiecare unitate a seriei în poziţia ei secvenţială şi montă deasupra placa de protecţie.

Odată terminată această muncă importantă, luă telecomanda sistemului şi o strecură discret în buzunar.

Apoi se întoarse la tabloul de comandă şi, timp de câteva minute, examină încâlceala de fire, reperându-le poziţia pe o diagramă fixată pe perete. Unele fire fuseseră smulse de karn-i. Le conectă din nou, profitând de ocazie ca să scurtcircuiteze cu cleştele cel mai important releu al pilotului automat, telecomandat de pe nava mamă.

Montă panoul de deasupra, fără să-l fixeze complet. N-avea timp de aşa ceva. Ca să-şi justifice mişcarea următoare, luă o cuşcă din magazie şi îl închise înăuntru pe Dzing, punându-i şi cătuşe.

Înainte să închidă capacul, montă în cuşcă o reţea cu rezistenţă simplă, cu scopul de a-l împiedica pe karn să emită pe lungimea de undă a gândului omenesc. Aparatul era simplu,

nefiind selectiv. Avea un întrerupător care dădea drumul, în pereţii cuştii, unui flux de energie pe lungimea de undă a gândului. O apăsare pe întrerupător tăia fluxul de energie; Dzing putea fi astfel pus în legătură cu exteriorul sau putea fi izolat.

După ce instală aparatul, Lesbee strecură şi telecomanda acestei reţele în buzunarul celălalt. Nu trimise fluxul de energie, nu încă.

Din cuşcă, Dzing transmise prin telepatie:

— E semnificativ că aceste fiinţe m-au ales tocmai pe mine. Trebuie să tragem concluzia că fie e o pură coincidenţă, fie au un spirit de observaţie foarte dezvoltat şi şi-au dat seama că sunt unul dintre conducători. Oricare ar fi motivul, acum ar fi stupid să dăm înapoi.

Un sunet de clopot răsună în modulul spaţial. Lesbee văzu apărând un punct luminos pe unul dintre ecrane. Se mişcă repede spre centru, la intersecţia a două linii gradate. Aşadar, inexorabil, *Speranţa omului* venea în întâmpinarea modulului de salvare; întâlnirea fatală se apropia.

15

Browne le transmise instrucţiunile:

— Veniţi la punctul auxiliar de comandă.

Lesbee împinse robotul cu cuşcă cu tot până la sasul B al navei mame. Ajuns la punctul de control al sasului, constată că acolo îl aştepta ofiţerul al doilea, Selwyn. Cam înalt în grad pentru o asemenea treabă de rutină.

Selwyn îi făcu un semn cu mâna, zâmbindu-i mânzeşte. Lesbee împinse căruciorul cu cuşca de-a lungul coridorului cufundat în tăcere.

Pe drum nu întâlni pe nimeni. Era limpede că restul personalului fusese îndepărtat din această zonă a navei.

Câteva clipe mai târziu, întunecat şi plin de hotărâre, puse jos cuşca, în mijlocul încăperii care adăpostea punctul auxiliar de control, şi o ancoră magnetic de sol.

Browne se ridică de pe scaunul de comandă aşezat pe un postament acoperit cu cauciuc, coborî cele câteva trepte şi, zâmbind, îi întinse mâna lui Lesbee. Era un bărbat înalt, ca toţi cei din neamul Browne, mai înalt cu un cap decât Lesbee, cu trăsături cam din topor, dar destul de arătos în felul lui.

— Mă bucur că mi-ai vorbit atât de deschis, spuse el. Nu cred, că eu aş fi putut vorbi astfel, dacă nu mi-ai fi dat dumneata exemplul.

Dar, strângându-i mâna, Lesbee se gândi, circumspect şi bănuitor:

— Încearcă să-şi repare greşeala făcută la mânie. Chiar că l-am făcut să se dea pe faţă.

Browne continuă pe acelaşi ton:

— Hotărârea mea e luată. Nici nu poate fi vorba de alegeri. Nava e plină de tot soiul de dizidenţi neinstruiţi, a căror singură idee e să se întoarcă pe Pământ.

Lesbee, care dorea acelaşi lucru, tăcu discret.

— Dumneata o să fii căpitan la sol, urmă Browne. Eu o să fiu

căpitan pe navă. Ce-ar fi să ne aşezăm chiar acum şi să întocmim un comunicat comun? De îndată ce ne vom pune de acord asupra textului, aş putea să-l citesc la intercom, ca să-l audă toată lumea pe navă.

Aşezându-se alături de Browne, Lesbee gândea:

— Ce are el de câştigat numindu-mă căpitan la sol?

În cele din urmă trase concluzia, cu cinism, că Browne voia să-i câştige încrederea, să-i adoarmă bănuielile, să-l înşele... şi să-l ucidă.

Furişă o ochire în jur. Punctul auxiliar de control era o încăpere mare, pătrată, alături de imensele motoare centrale ale navei. Tabloul de comandă era identic cu cel aflat pe puntea de comandă situată în vârful navei. Nava putea fi condusă fie de pe punte, fie din punctul auxiliar de control, dar semnalele electronice pornite de pe punte aveau prioritate asupra celor date de la postul auxiliar. Ofiţerul de serviciu avea putere de decizie în caz de urgenţă şi hotăra care punct de comandă trebuie ascultat.

Lesbee făcu rapid socoteala gărzilor în gând; deduse că de serviciu pe punte e primul-ofiţer Miller. Miller era un partizan convins al lui Browne. Probabil că-i pândea prin intermediul unuia dintre ecrane, gata să-i vină în ajutor lui Browne în caz de nevoie.

Câteva minute mai târziu, Lesbee, îl asculta cu atenţie pe Browne care citea comunicatul lor comun la intercom, anunţând numirea lui în postul de căpitan la sol. Era uluit şi tulburat: Browne avea, probabil, o încredere desăvârşită în puterea şi situaţia lui pe navă. Era foarte riscant să-l numească pe cel mai periculos rival într-un asemenea post.

Următoarea acţiune a lui Browne i se păru la fel de surprinzătoare: în timp ce imaginea lor se vedea pe toate ecranele navei, Browne se aplecă spre Lesbee, îl bătu amical pe umăr şi spuse către întregul auditoriu:

— După cum ştiţi, John e singurul urmaş direct al primului căpitan. Nu se mai ştie ce s-a întâmplat acum cincizeci de ani, când bunicul meu a preluat comanda. Dar mi-aduc aminte că bătrânul avea mereu impresia că numai el ştie cum trebuie să meargă lucrurile pe navă. Nu prea cred că ar fi avut încredere în *oricare* dintre *mucoşii* care nu erau cu totul sub controlul lui. Adesea m-am gândit că tatăl meu a fost mai mult o victimă

decât un beneficiar al felului de a fi al bunicului meu, cu temperamentul şi cu sentimentul lui de superioritate.

Browne surâse amabil.

— Oricum, oameni buni, chiar dacă nu putem repara oalele sparte demult, putem măcar să începem să vindecăm rănile, fără ca – şi aici tonul lui deveni deodată foarte ferm – fără să trecem cu vederea faptul că formaţia mea ştiinţifică şi experienţa mea îmi dau dreptul să conduc nava.

Făcu o pauză.

— Căpitanul Lesbee şi cu mine vom încerca acum să comunicăm cu fiinţa inteligentă capturată de pe planeta din faţa noastră. Puteţi privi pe ecrane ceea ce se întâmplă, dar ne rezervăm dreptul de a întrerupe emisiunea, dacă va fi cazul. Se întoarse către Lesbee: Ce crezi c-ar trebui să facem mai întâi, John?

Lesbee se afla în faţa unei dileme. Pentru prima oară îl cuprinse îndoiala: era posibil ca celălalt să fie sincer. Această eventualitate îl deranja foarte tare, căci, în câteva clipe, o parte din planul lui urma să iasă la iveală.

Oftă dându-şi seama că, în această fază a desfăşurării lucrurilor, nu mai avea cum să dea înapoi. Se gândi:

— Va trebui să aducem la lumină toată nebunia asta; abia apoi vom putea considera că acordul nostru este real.

Spuse cu voce tare şi liniştită:

— Ce-ar fi să aducem prizonierul aici, ca să-l putem vedea bine?

Raza tractoare îl ridică pe Dzing din cuşcă, eliberându-l de energia care-i interceptase undele cerebrale; imediat karn-ul transmise prin telepatie contactului său de pe Alta III:

— Am fost închis într-un fel de cuşcă cu pereţi de metal străbătuţi de o energie care împiedica orice comunicare. Voi încerca acum să descopăr starea şi performanţele navei…

Browne se aruncă imediat asupra manetei şi tăie emisiunea prin intercom. Asigurându-se că nu-i mai aude nimeni, se întoarse acuzator spre Lesbee şi spuse:

— Pentru ce mi-ai ascuns că fiinţele acestea comunică prin telepatie?

Avea un ton ameninţător. Ochii îi străluceau de furie.

Era momentul adevărului.

Lesbee şovăi, dar apoi îi aduse aminte, pur şi simplu, lui

Browne cât de încordate fuseseră relaţiile dintre ei. Încheie cu sinceritate:

— M-am gândit că, păstrând acest secret, o să pot trăi puţin mai multă vreme; sigur că nu asta ţi-era dorinţa, atunci când m-ai trimis în acţiune, ca om de sacrificiu.

Browne zbieră:

— Dar cum sperai să poţi folosi...? Se opri. Nu contează, mormăi el.

Dzing începu să transmită din nou:

— Din multe puncte de vedere nava e foarte perfecţionată. Toate sistemele automate sunt bine concepute şi dotate cu mecanisme de autoreparare. Nava e echipată cu ecrane de protecţie de înaltă energie. Pot emite o navă tractoare egală cu cele pe care le producem noi în unităţile mobile. Dar propulsorul atomic e foarte ineficient. Bobinele câmpurilor de rezonanţă care controlează accelerarea particulelor sunt echilibrate incorect, ca şi cum principiile de bază n-ar fi fost bine înţelese. În loc să fie accelerate la o viteză apropiată de cea a luminii, particulele sunt ejectate la viteze relativ mici, la care masa lor nu se modifică prea mult. Toată masa de pe nava asta n-ar ajunge să menţină un asemenea mod de reacţie decât pe o bucăţică din distanţa care ne separă de cel mai apropiat sistem solar. Voi transmite acum datele pe care le pot culege, pentru a fi interpretate de computerele noastre...

Lesbee strigă alarmat:

— Repede! Să-l vârâm înapoi în cuşcă pe timpul cât vom examina spusele lui!

Ceea ce Browne făcu – în timp ce Dzing transmitea:

— Analiza mea e corectă! Deci creaturile astea sunt cu totul în puterile noastre!

Bariera de energie din pereţii cuştii întrerupse brusc transmisia.

Browne se întoarse şi deschise intercomul:

— Oameni buni, îmi pare rău că a trebuit să vă tai legătura. Aflaţi că am reuşit să citim undele cerebrale ale prizonierului şi am interceptat mesajele lui către cineva de pe planetă, probabil şeful lui. Asta ne dă un avantaj. Se întoarse către Lesbee: Nu eşti de acord, căpitane?

După toate aparenţele, Browne nu se speriase deloc de cuvintele lui Dzing, dar Lesbee era uluit: *cu totul în puterea*

noastră... desigur că aşa şi era. Cum de nu înţelesese Browne ameninţarea cuprinsă în aceste vorbe?

Browne i se adresă cu entuziasm:

— Telepatia asta e grozavă! Ar fi o minunată metodă de a scurta drumul comunicării, dacă am şti cum să ne amplificăm propriile noastre ande cerebrale! Poate că am putea folosi principiul mecanismului nostru de aterizare cu telecomandă. După cum ştii, aparatul acela poate proiecta gândurile omeneşti cu un nivel de forţă comparabil cu cel al unui transmiţător pe frecvenţe radio.

O sugestie foarte interesantă pentru Lesbee, care avea în buzunar tocmai o telecomandă cu trei stadii, special concepută pentru amplificarea electronică a undelor cerebrale. Din păcate această telecomandă nu putea acţiona decât asupra modulului de salvare. N-ar fi deloc rău să o racordeze la sistemul de control al *Speranţei.* Se gândise ceva mai devreme la asta şi iată că Browne îi deschidea calea.

Se sili să ia un ton ferm şi spuse:

— Domnule căpitan, dă-mi voie să programez sistemul ăsta de aterizare în timp ce dumneata pregăteşti comunicarea prin film cu creatura. Astfel, orice ar face, vom fi gata să-i răspundem.

Probabil că Browne n-avea nici o bănuială, căci îşi dădu acordul pe loc. La ordinul său, tehnicienii montară un aparat de proiecţie cinematografică la unul din capetele încăperii. Operatorul şi ofiţerul al treilea, Mindel, care intrase o dată cu el, se aşezară pe cele două fotolii fixate lângă proiector şi se prinseră cu curelele de ele.

În timpul acestor pregătiri, Lesbee chemă mai mulţi membri ai personalului tehnic. Un singur tehnician îi făcu greutăţi:

— Dar bine, John, zise el, în felul acesta se obţine o comandă dublă – iar cea a modulului capătă prioritate asupra celei a navei! Să subordonezi un mecanism cu funcţionare permanentă unei jucării e contrar tuturor principiilor conducerii navelor. Aşa ceva nu se face!

Aşa era, dar Lesbee lupta pentru viaţa lui. Iar telecomanda modulului se afla în buzunarul lui, de unde o putea acţiona cât se poate de iute. Aşa că întrebă sever:

— Vrei să-l întrebi pe căpitanul Browne? Vrei să-ţi confirme el?

Bănuielile omului se topiră:

— Nu, nu. Am auzit că ai fost numit şi tu căpitan. Tu eşti şeful. O să fac cum ai spus.

Lesbee puse jos telefonul cu circuit închis în care vorbise şi se întoarse către ceilalţi. Văzu că filmul era gata de proiecţie şi că Browne stătea cu degetul pe butonul de control al razei tractoare.

Se uită întrebător la Lesbee.

— Îi dau drumul?

În acest moment, Lesbee avu o remuşcare. Aproape imediat îşi dădu seama că Browne plănuia ceva şi că sigura lui apărare era să dea pe faţă tot ce ascunsese până atunci. Şovăi, chinuit de întrebări. Apoi spuse, arătând intercomul:

— Vrei să-l închizi?

Browne anunţă auditorilor:

— Oameni buni, reluăm legătura într-un minut.

Închise intercomul şi se uită întrebător la Lesbee.

Tânărul spuse încet:

— Căpitane, trebuie să-ţi spun că l-am adus pe karn la bord în speranţa că o să-l pot folosi împotriva dumitale.

— Bun! iată o mărturisire sinceră şi directă! zise ofiţerul cu voce moale.

— Ţi-am spus asta, urmă Lesbee, pentru că, dacă ai aceleaşi intenţii faţă de mine, poate că ar fi mai bine să ne rezolvăm treburile înainte de a încerca să intrăm în comunicare cu fiinţa asta.

O undă de culoare apăru pe gâtul lui Browne, apoi i se urcă în obraji. În cele din urmă spuse cu încetineală:

— Nu ştiu cum te-aş putea convinge, dar n-am nici un plan.

Lesbee îi privi figura deschisă şi, deodată, înţelese că ofiţerul e sincer. Browne acceptase compromisul. Era de acord cu formula căpităniei duble.

Lesbee încercă un sentiment amestecat de bucurie şi îndoială. Nu-şi putea învinge pe de-a-ntregul teama că Browne urmăreşte un scop ascuns. Pe de altă parte, părea că între ei s-a ivit un teren de înţelegere. Fiecare din ei îşi putea exprima punctul de vedere şi putea găsi ascultare, dacă ieşea ceva pozitiv din asta.

Or se părea că poziţia lui e considerată ca fiind pozitivă. Îi oferea lui Browne pacea la bordul navei. O pace cu un anumit

preţ, desigur, dar totuşi o pace. Şi, în acest caz de extremă urgenţă, Browne recunoştea valabilitatea soluţiei.

Acum, Lesbee nu mai avea nici o îndoială.

Fără să mai şovăie, îi spuse lui Browne că fiinţele capturate erau nişte roboţi – fără nici un suflu de viaţă.

Căpitanul dădu din cap, adâncit în gânduri. În cele din urmă spuse:

— Dar nu văd cum te-ai fi putut servi de ele ca să pui stăpânire pe navă.

Lesbee îi explică modul de construcţie a roboţilor: erau înzestraţi cu un sistem de autodistrugere astfel conceput, încât, dacă era activat, putea fi dirijat să distrugă tot ce se afla în calea exploziei.

— De asta l-am adus aici culcat pe spate. L-aş fi putut întoarce şi aţinti asupra dumitale. Bineînţeles, m-am asigurat că asta nu se va întâmpla înainte de a mă lămuri ce intenţii ai. Una din precauţiile pe care le-am luat ne va da posibilitatea să citim gândurile creaturii fără să...

Vorbind îşi vârî mâna în buzunar, să-i arate căpitanului mica telecomandă cu ajutorul căreia – dacă o punea în poziţie *off* – putea să citească gândurile lui Dzing fără să-l scoată din cuşcă.

Dar, deodată, se opri din explicaţie. Pe chipul lui Browne apăruse o expresie urâtă. Căpitanul îi aruncă o privire celui de al treilea ofiţer, Mindel.

— Ei, Dan, zise el, crezi că atât ajunge?

Şi Lesbee văzu cu groază că Mindel purta în urechea dreaptă un mic aparat de amplificare. Auzise probabil conversaţia lui cu Browne până la ultimul cuvânt.

Mindel încuviinţă din cap.

— Da, căpitane. Sunt sigur că ne-a spus ce voiam să aflăm.

Ca prin ceaţă, Lesbee văzu că Browne îşi desfăcuse centura şi se ridica de pe scaun. Ofiţerul se întoarse spre el şi, luând o poziţie marţială, spuse pe un ton oficial:

— Tehnician Lesbee, am auzit mărturisirea dumitale: neglijenţă în serviciu, conspiraţie pentru răsturnarea guvernului legal al navei, intenţia de a folosi creaturi străine pentru a distruge fiinţe omeneşti şi alte crime oribile. Pericolul imens, în care ne aflăm, justifică o execuţie fără un proces legal. Te condamn deci la moarte şi ordon ofiţerului al treilea Mindel

să...
Vocea i se frânse. Apoi tăcu.

16

Două lucruri se întâmplaseră în timp ce Browne vorbea. Lesbee apăsase butonul *off* care controla cuşca; era un gest automat, convulsiv, o mişcare spasmodică, rezultat al spaimei sale. Un act cu totul maşinal. Pe cât putea să justifice, eliberarea gândurilor lui Dzing n-avea cum să-l ajute în vreun fel. Îşi dădu seama aproape imediat că singura lui speranţă era să-şi vâre cealaltă mână în buzunar şi să acţioneze telecomanda de aterizare, al cărui secret i-l dezvăluise cu atâta naivitate lui Browne.

Pe de altă parte, Dzing eliberat de controlul mental, transmise prin telepatie:

— Sunt din nou liber – şi de data asta permanent, bineînţeles! Am activat chiar acum prin telecomandă releele care, în câteva momente, vor pune în mişcare motoarele navei şi, fireşte, am corectat programarea mecanismului care reglează rata acceleraţiei…

Browne înţelesese, probabil, treptat semnificaţia gândurilor robotului, căci, în clipa aceea, căpitanul se opri şovăind.

Dzing continuă:

— Întrucât am reparat sistemul de control al câmpului, propulsorul atomic va putea atinge acum o viteză apropiată de cea a luminii. Am sincronizat şi gravitatea artificială în aşa fel, încât o distanţă considerabilă să o separe de acceleraţie. Oamenii nu s-au gândit la nici o protecţie împotriva capturării prin acest mijloc.

Lesbee se repezi, bâjbâi prin butoanele intercomului şi urlă în microfon:

— Atenţie toată lumea! Pregătiţi-vă pentru o acceleraţie cumplită! Agăţaţi-vă de ce găsiţi la îndemână!

Strigă spre Browne:

— Du-te la scaunul dumitale! *Repede!.*

Reacţia lui venise ca un răspuns automat în faţa pericolului.

De-abia după aceea îşi dădu seama că n-avea nici un interes ca

Browne să supravieţuiască. Cu atât mai mult cu cât căpitanul era în pericol pentru un singur motiv. Îşi desfăcuse centura de siguranţă şi părăsise fotoliul doar ca să iasă de pe linia de tir şi Mindel să-l poată ucide pe el.

Evident, Browne înţelese pericolul în care se afla. Se repezi la fotoliu. Mâinile lui întinse erau doar la câţiva centimetri de scaun, când şocul acceleraţiei îl opri pe loc; dând înapoi, Browne se prinse de podea cu palmele şi cu tălpile de cauciuc. Ceea ce-l salvă de o lovitură la cap, căci efortul lui supraomenesc îl aduse în poziţie aşezată şi, astfel, se lovi de perete doar cu spatele. Peretele era îmbrăcat în cauciuc, tocmai pentru asemenea cazuri; îl aruncă pe Browne înapoi de câteva ori.

Ţintuit de câţiva *g* de acceleraţie continuă, reuşi să scoată un zbieret gâtuit:

— Lesbee, prinde-mă cu o rază tractoare. Scapă-mă. N-o să-ţi pară rău.

Chemarea sălbatică în ajutor îl ului un moment pe Lesbee. Desigur, nu putea face nimic pentru căpitan. Şi el era ţintuit de podea. Dar era uimit că Browne spera în îndurarea lui după cele petrecute.

Dar, curând, Lesbee uită de toate; acceleraţia creştea constant Şi ajunsese la o intensitate capabilă să rupă oasele omeneşti. Propria lui poziţie era cât se poate de neplăcută.

Întorcându-se să-i vorbească lui Browne, fusese prins pe picior greşit atunci când motoarele aruncaseră nava înainte; şocul îl lovise din plin. Greul loviturii căzuse asupra centurii care-l prindea de fotoliu şi, prin ea, asupra stomacului. Acum atârna în centură; rămăsese în scaun, frânt în două, ca un om ale cărui mâini şi picioare ar fi fost încătuşate laolaltă, în faţă. Simţea că măruntaiele îi vor ţâşni afară din corp. Ochii îi ieşeau din orbite. Era o senzaţie oribilă.

...Trebuia neapărat să întoarcă fotoliul în aşa fel, încât spatele lui să preia presiunea colosală a acceleraţiei.

Îşi adună puterile să facă prima sforţare de a întoarce scaunul când capacul cutiei se ridică încet şi apăru capul lui Dzing. În toate aceste clipe cumplite, robotul nu încetase transmisia gândurilor.

El raportase:

— A fost destul de simplu. Menţin diferenţe de acceleraţie la

patru g, e suficient pentru a-i imobiliza pe aceşti bipezi, fără să-i ucid. În cât timp va veni aici echipajul care va prelua nava?

Urmă o pauză şi, desigur, în timpul ei veni răspunsul de pe planetă, căci Dzing transmise:

— Asta o să-mi lase timp să fac o investigaţie direct în camera motoarelor. Există acolo o încurcătură de comenzi, dar la un nivel atât de mărunt, încât programarea mea nu-mi îngăduie să mă ocup de ea de la distanţă.

Pe când făcea aceste comentarii, creatura ieşi din cuşcă şi, fără să se arate în vreun fel incomodată de acceleraţie, păşi până la uşă, apoi dispăru pe coridor. Câteva momente, Lesbee îl putu urmări cum îşi continuă descrierile şi discuţiile. Dar, treptat, undele gândirii se îndepărtară şi se şterseră.

Lesbee observă că şi Browne urmărea cu privirea plecarea lui Dzing. Cei doi se priviră îndelung, apoi Browne încercă să vorbească: acceleraţia îi deforma muşchii feţei şi ai buzelor; sunete strangulate îi ieşeau din gât. Lesbee prinse câteva cuvinte:

— Nebunia dumitale… să fim capturaţi… o să pierim…

Lesbee gândi:

— Să mă ia naiba! Mă face pe mine vinovat de toată încurcătura.

Îl încercă o scurtă remuşcare, dar numai timp de o clipă. Să găseşti cauza unui dezastru omenesc, atunci când toţi protagoniştii întâmplării sunt fiinţe umane, iată un lucru nu chiar atât de simplu pe cât părea să creadă Browne… De exemplu, de când avea un Browne dreptul să decidă că un Lesbee putea fi trimis într-o misiune de sacrificare?

Lesbee nu-şi rosti aceste gânduri cu voce tare. Încercă, pentru moment, să-şi aducă spre corp braţul drept, întins în faţă şi tras de forţa acceleraţiei. Îndoindu-şi încet cotul, descoperi că mişcarea nu era cu totul imposibilă. Prudent, cu un efort de o infinită încetineală, trase braţul înapoi; apoi, cu degetele – aproape din răsputeri – se agăţă de scaun… împinse mâna, milimetru cu milimetru, căutând butonul care comanda pivotarea fotoliului în direcţia tabloului de comandă.

Uite-l! Puse degetul pe buton…

Şi se opri. Mintea începea din nou să-i lucreze. Şi, vorbind împleticit, de parcă avea o bucată de săpun în gură, îl întrebă pe

Browne:

— Cât carburant... în motoare?

Din expresia aiurită a chipului lui Browne nu-şi putu da seama dacă încearcă să-l înşele sau nu. Răspunsul veni sugrumat:

— Multe ore!

Lesbee nu-şi putu stăpâni necazul. Pentru un scurt moment, îşi pusese nădejdea în veşnicele discuţii ale echipajului despre lipsa de carburant. Pe când frânau, apropiindu-se de Alta, se spunea chiar că nava mai are carburant decât pentru o oră. Şi, de fapt, uneori primise şi el ordin să taie cu arzătorul porţiuni de metal din părţile mai ascunse ale navei. Ceea ce şi făcuse şi dusese bucăţile tăiate la camera motoarelor cu gândul că maşinile devorau carburantul şi că metalul va fi întrebuinţat imediat în chip de carburant.

Iar, dacă lucrurile stăteau aşa, de unde abundenţa asta subită de carburant?

Întristându-se, înţelese că, probabil, coloniştii fuseseră supuşi unei hărţuieli cu scop de propagandă. Desigur, *aveau* lipsă de carburant, dar Browne o exagerase deliberat, ca să justifice misiunea de sacrificiu a lui Lesbee şi nimeni să nu-i poată face vreun reproş.

Acum, cu regret, îl credea pe Browne. În motoare exista carburant... Scurta lui speranţă – că puţinul carburant va fi consumat şi astfel vor fi eliberaţi – se topi. Trebuia să găsească altă cale de scăpare de sub presiunea acceleraţiei... Singura metodă care-i venea în minte era extrem de periculoasă. Pe de altă parte, alte metode...

Lesbee apăsă butonul de pe latura scaunului.

Scaunul, acţionat electric, începu să se învârtească; stăpânul simţi că mişcarea îi înmoaie parcă toate organele interne; mâinile şi picioarele, cu tresăltări necontrolate, pendulară, apoi se îndoiră brusc înapoi. Cu o pocnitură, spinarea i se lipi de spătarul căptuşit al fotoliului; era ameţit, dar se simţi gata pentru mişcarea următoare.

Încordându-şi muşchii braţelor pentru un efort deosebit, împinse mâna în sus, căutându-şi buzunarul cu degetele crispate. Parcă împingea un munte. Dar, câteva secunde mai târziu, mâna lui învineţită şi ciudat de înţepenită pătrundea în buzunar.

Adunându-şi puterile, îşi forţă mâna să se deschidă şi să apuce telecomanda din fundul buzunarului. Dar nu declanşă imediat primul stadiu.

— Să aşteptăm ca robotul karn să se îndepărteze puţin, îşi zise.

Rămase acolo, înghesuit în fotoliu, respirând cu greutate, conştient că îl copleşeşte oboseala. Se alarmă. Era oare posibil ca trupul lui să-şi epuizeze forţele la patru *g* chiar şi şezând?

Pe de altă parte, dacă-l ucidea pe Dzing imediat, ar fi rămas singur în faţa lui Browne şi a partizanilor săi, să înfrunte o condamnare la moarte pe care căpitanul nu o anulase.

Iar, dacă se mulţumea doar să stopeze acceleraţia, robotul Karn s-ar fi întors imediat înapoi, să vadă ce s-a întâmplat.

Imposibil să-şi ia un asemenea risc. Şi totuşi cum să evite asta?

Judecând situaţia, cu cât amâna deznodământul, cu atât avea mai multe şanse să capete vreo informaţie vitală. De exemplu, trebuia să afle *cum* reuşise Dzing să accelereze nava. Noile forţe puse în lucru erau atât de uriaşe, încât o mişcare nesocotită putea să ucidă pe loc pe cineva sau chiar să vatăme însăşi nava.

Cu gândul acesta, Lesbee începu să examineze cu grijă tabloul de comandă din faţa lui. Minutele zburau; iar el îşi continua calculele. Problema lui principală rămânea extrema oboseala pe care i-o cauza viteza. I se închideau ochii şi aţipea; se trezea tresărind şi constata, şocat, că mai trecuse ceva timp.

Dar acum înţelegea.

Acceleraţia era de doisprezece *g.* Gravitaţia artificială era de opt *g.* Diferenţa între cele două forţe – de patru *g* – reprezenta presiunea teribilă care-i imobiliza acum.

Lesbee încercă un sentiment de teamă amestecată cu admiraţie. Tehnica aceasta era nouă şi nemaiauzită. Prin acţiunea gândului, de la distanţă, Dzing efectuase schimbări drastice în motor şi în bobinele care creau gravitaţia artificială.

Până în clipa aceasta, folosirea gravitaţiei artificiale în acelaşi timp cu acceleraţia nu fusese posibilă. Pur şi simplu nu exista suficientă forţă disponibilă pentru aşa ceva. Dar Dzing corectase acest lucru, creând o nouă şi imensă sursă de forţă: ejectarea rapidă şi expansiunea particulelor multiplicau energia folosibilă într-o proporţie enormă, teoretic de sute de

mii de ori. Desigur, în practică energia nu creştea decât de câteva sute de ori, dar asta era de ajuns pentru satisfacerea tuturor nevoilor imaginabile.

Stând acolo în fotoliu, respirând greu, Lesbee începu să perceapă fantastica realitate a universului. În tot acest secol de zbor încet prin spaţiu, *Speranţa omului* avusese în rezervă un potenţial imens de energie şi viteză.

— Iar doctorul Tellier n-a înţeles, se gândi el.

N-a înţeles! Şi, din cauza greşelii lui, o întreagă încărcătură de fiinţe omeneşti rătăcise timp de generaţii prin prăpăstiile negre ale spaţiului interstelar.

Lesbee se gândi:

— De îndată ce voi acţiona primul din cele trei stadii ale telecomenzii mele, Dzing va pierde controlul asupra motoarelor şi asupra gravitaţiei artificiale.

Din păcate asta îl va face să vină repede înapoi, să vadă ce s-a întâmplat.

Lesbee înţelese că nu îşi poate permite să-şi asume un asemenea risc. Trebuia să acţioneze stadiul trei al micii telecomenzi, ca să declanşeze sistemul de autodistrugere cu care era dotat robotul. Dar, printr-un paradox neplăcut, karn-ul reprezenta o protecţie pentru el.

În momentul în care creatura ar fi fost distrusă, Browne îşi recăpăta întreaga putere pe navă.

— Dacă aş mai putea câştiga câteva minute în timp ce-l manevrez pe Browne…

Studie posibilitatea timp de câteva momente. Apoi, întrucât nu mai îndrăznea să amâne, apăsă pe primul buton şi imediat pe al treilea.

Instantaneu, trupul i se izbi de centură, pierzându-şi greutatea.

Se simţi treaz şi vioi; ascultă cu atenţie. Dar, dacă se declanşase cumva vreo explozie pe navă, ecoul ei nu ajunse până la el.

Se gândi înspăimântat:

— Doamne, e posibil ca sistemul de autodistrugere să nu fi funcţionat?

Dar panica aceasta dispăru în faţa unei noi probleme urgente, în capătul celălalt al încăperii, Browne, ameţit, se ridica în picioare.

Mormăia:

— Mai bine… să mă duc… pe scaunul meu…

De-abia făcuse câţiva paşi şovăitori când înţelegerea situaţiei păru să-şi facă loc în mintea lui. Se uită în jur, căutând cu priviri sălbatice spre Lesbee.

— Oh! spuse el într-o tresărire de înţelegere oripilată.

Nu mai avea timp să se gândească la Dzing. Trântind un complex de raze tractoare în jurul lui Browne, Lesbee îi spuse:

— Aşa e! Ai în faţă un duşman. E bine să înţelegi pe deplin lucrul acesta, pentru că nu dispunem de mult timp. Acum vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Browne păli; răspunse răguşit:

— Am făcut ceea ce ar fi făcut orice guvern legitim, pus într-o situaţie de urgenţă. Am judecat crima de trădare fără formalităţi, având doar grijă de a căpăta dovezile necesare.

Era o situaţie stupidă, dacă luai în consideraţie istoria navei. Dar Lesbee nu se osteni să discute. Avea conştiinţa acută a faptului că lucrează contracronometru. Era o nedreptate să trebuiască să lupte totodată şi împotriva lui Browne, şi împotriva lui Dzing, dar asta era situaţia; aşa încât, în grabă, manevră razele tractoare astfel, încât să-l aducă pe Browne în faţa lui, şi puse mâna pe dezintegrator.

Se simţi mai bine cu arma în mână. Dar mai era un pericol. Fără să se întoarcă, vorbi către ecranul care făcea legătura directă cu puntea de comandă:

— *Domnule* Miller, sunteţi acolo?

Nici un răspuns.

Lesbee i se adresă lui Browne:

— Spune-i lui Miller să nu încerce să ia prioritatea de comandă pe punte. Dacă încearcă să ia comanda navei, trag cu dezintegratorul în dumneata. *Ai înţeles, Miller?* Vocea lui nu lăsa loc nici unei îndoieli cu privire la hotărârea de a face ceea ce spune.

Iarăşi nici un răspuns.

Browne spuse cu teamă:

— Poate că a leşinat din cauza şocului acceleraţiei.

Lesbee spera cu ardoare acest lucru, dar nu avea timp să verifice. Acum, timp de câteva minute vitale, avea nevoie de toată inteligenţa lui Browne.

17

Era momentul să combine cu iscusinţă viclenia cu sinceritatea. Lesbee ar fi dat orice pe lume ca să poată pune o întrebare prin intercom. Dorea cu disperare să afle dacă avusese loc vreo explozie undeva pe vas.

Dar, dacă era aşa – dacă Dzing fusese distrus – partizanii lui Browne vor afla că nu au în faţă decât un singur duşman; şi ar lua măsuri, fără să mai aştepte.

Deci Lesbee nu îndrăzni să verifice această informaţie vitală.

Dar, Browne *avea posibilitatea* să-l ajute în câteva privinţe şi chiar *putea* s-o facă în aceste momente de încordare, dacă se simţea suficient de ameninţat.

Lesbee întrebă cu un ton presant:

— Mă interesează cum a putut ieşi creatura asta de aici, fără ca acceleraţia să o deranjeze câtuşi de puţin? Pare imposibil, dar totuşi a reuşit.

Sfârşi cu o minciună: N-am nici un chef să fac ceva împotriva unei asemenea fiinţe, înainte de a şti precis cum a procedat.

Scăzu puţin tensiunea razei tractoare care-l încătuşa pe comandant, dar nu tăie complet energia. Browne părea adâncit în gânduri. În cele din urmă dădu din cap:

— Bine, fie. Ştiu ce s-a întâmplat.

— Spune-mi.

Browne schimbă vorba, întrebând cu chibzuială:

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Lesbee se holbă la el; nu-i venea să-şi creadă urechilor:

— Ai intenţia să ţii pentru dumneata ceea ce ştii?

— Ce altceva aş putea face? Câtă vreme nu-mi cunosc soarta, n-am nimic de pierdut.

Cuvinte care-i stârniră lui Lesbee o undă de cinism:

— I-auzi! zise el batjocoritor. Nu cumva în felul acesta încerci să te foloseşti de creaturi străine în scopul distrugerii unor fiinţe omeneşti? Pui propria dumitale siguranţă deasupra

siguranţei navei şi a misiunii ei? Nu crezi că asta ar fi motiv pentru o execuţie urgentă?

Probabil că tonul lui îl băgase în sperieţi pe Browne, căci răspunse iute:

— Ascultă, nu e nici o nevoie să mai pui la cale vreo conspiraţie de-acum înainte. Vrei să te întorci pe pământ, nu-i aşa? Nu-ţi dai seama că având la dispoziţie această nouă metodă de accelerare, putem să ajungem pe pământ în câteva luni?

Se opri, păru să şovăie.

Lesbee spuse înfuriat:

— Pe cine încerci să duci? Suntem la aproximativ doisprezece ani-lumină depărtare de pământ. Vrei să spui câţiva ani, nu câteva luni.

Browne ezită.

— Bine, să zicem câţiva ani. Dar nu o viaţă. Aşa că, dacă făgăduieşti să nu mai întreprinzi nimic împotriva mea, îţi promit că...

— *Dumneata* îmi promiţi! spuse Lesbee în culmea furiei. Fusese surprins de încercarea lui Browne de a-l şantaja. Dar scurta clipă de descurajare zburase. Acum fremăta de o mânie încăpăţânată şi n-avea de gând să mai tolereze nici măcar un fleac.

Rosti cu un ton ferm:

— Domnule Browne, ai douăzeci de secunde ca să te hotărăşti să vorbeşti. Nimic mai mult.

— Ai de gând să mă ucizi? întrebă Browne. E singurul lucru de care vreau să mă asigur. Ascultă – vocea îi deveni rugătoare – nu mai e cazul să luptăm între noii Putem merge acasă. Nu-ţi dai seama? Această lungă nebunie s-a încheiat. Nu mai e nevoie să moară nimeni. Dar, omule, grăbeşte-te! Distruge creatura aceea cu telecomanda dumitale!

Lesbee şovăi. Căpitanul spunea adevărul, cel puţin în parte. Vorbele lui încercau să prezinte doisprezece ani ca pe douăsprezece săptămâni sau, cel mult, ca pe douăsprezece luni. Dar era adevărat că, în comparaţie cu călătoria de un secol care reprezentase până atunci unica lor posibilitate, timpul acesta era scurt.

Se gândi:

— Oare să-l omor?

Era greu să-şi închipuie că ar face aşa ceva în împrejurările de faţă. Dar, dacă nu moartea, atunci ce? Stătea jos şi se gândea nehotărât. Secundele vitale treceau şi nu găsea soluţia. în disperare de cauză se gândi:

— Trebuie să mai cedez câte ceva, pentru moment.

Spuse cu voce tare:

— Îţi pot face o promisiune. Dacă găseşti mijlocul de a mă face să mă simt în siguranţă pe o navă comandată de dumneata, sunt gata să-ţi iau planurile în consideraţie – iar acum, domnule, dă-i drumul şi vorbeşte.

Browne încuviinţă din cap:

— Accept promisiunea dumitale. Continuă: Există două explicaţii posibile şi, fireşte, o prefer pe cea mai simplă. Presupun că acest robot foloseşte un fel de fluxuri de energie, ca un fel de balanţă între raze tractoare şi raze presoare. Robotul le utilizează într-un sistem de *feedback* instantaneu, la fel cu cel întrebuinţat – de propriii noştri muşchi pentru păstrarea echilibrului atunci când ne mişcăm în condiţii normale de gravitaţie.

— Şi care ar fi a doua explicaţie?

— Ea ne-ar duce mult mai departe de răspunsurile normale şi de situaţiile energetice fireşti. Când am văzut robotul ultima oară, avea aparenţa unui obiect pentru care toate legile inerţiei fuseseră suspendate. Dacă ăsta e adevărul, înseamnă că ne aflăm în faţa unui eveniment cu totul extraordinar. Ca să-l înţelegem, trebuie să facem apel la teoria lumină-viteză şi, în special, la Teoria Contracţiei a lui Lorentz-Fitzgerald. La viteza luminii, masa devine infinită, iar dimensiunile se reduc la zero. Deci materia încetează instantaneu să mai fie supusă inerţiei, aşa cum o cunoaştem noi. Nu există în univers altă condiţie care să creeze acest fenomen în mod natural. Dzing, cine ştie cum, a creat această condiţie în chip artificial – dacă, cumva, a doua explicaţie este cea corectă.

— Aş fi înclinat mai curând să accept explicaţia cu razele tractoare-presoare. Ar fi vreun mijloc de a determina ce metodă a întrebuinţat?

Browne nu credea că ar putea afla lucrul acesta, după evenimente.

— Dacă a fost o combinaţie de fluxuri de energie, ea trebuie să se fi înscris chiar în acel moment pe tabloul nostru de

comandă. Şi va apărea înscrisă din nou când robotul se va întoarce în încăpere.

În acest caz, se gândi Lesbee, ar fi cam târziu să mai tragem vreun folos din asta. Şi întrebă nedumerit:

— Mai e vreun lucru în legătură cu această creatură, din care am putea trage învăţăminte?

— Le-am şi tras deja. Obiectul ăsta stăpâneşte o anume putere asupra energiilor şi o înţelegere a timpului spaţial care ne depăşeşte cu mult din punct de vedere ştiinţific. Din acest motiv, n-avem ce căuta în acest sistem solar. Aşa că să o întindem de aici cât putem de repede.

Lesbee îşi aduse aminte cum se prefăcuseră cei din echipajul karn, pe modulul de salvare, că au fost afectaţi de inerţie, în vreme ce, de fapt, nu-i deranja câtuşi de puţin.

Spuse cu voce tare:

— Poate că cea de a doua explicaţie se potriveşte mai bine cu faptele.

Browne dădu din cap.

— Nu, dacă ar fi fost în stare de aşa ceva, Dzing s-ar fi întors înapoi în câteva clipe. Există o stare de comprimare a timpului, la viteza luminii.

— Asta ce înseamnă?

Browne păru deodată stingherit.

— Să nu mai pierdem vremea cu discuţii intelectuale, zise el.

— Vreau să ştiu ce înseamnă.

— Timp condensat. Proporţia între timpul karn-ului şi timpul nostru ar fi de câteva sute la unu. Zece minute în timpul nostru ar putea însemna pentru el doar o secundă.

— Atunci, ar fi trebuit să se fi întors aici de mult?

— Asta încerc să-ţi explic

Lesbee nu-şi putu stăpâni tulburarea decât cu mare efort. Îi veni în minte că, apăsând butonul trei imediat după ce apăsase butonul unu, preîntâmpinase riscul întoarcerii instantanee a lui Dzing. Se gândi:

— Şi am făcut-o fără să ştiu cât de mortal de periculoasă era situaţia, doar din cauză că am judecat logic, din cauză că n-am vrut să-mi asum nici un risc.

Sufletul i se umplu de bucurie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lesbee...

Optimismul lui Lesbee dispăru tot atât de repede pe cât

apăruse, căci Browne reprezenta pentru el un pericol la fel de mare ca şi înainte.

Îi aruncă o privire întunecată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lesbee, obiectul ăla o să se întoarcă aici dintr-o clipă-ntr-alta. Spune-mi ce înţelegere vrei să facem şi o să accept tot ce-mi ceri.

— Cred că ar trebuie să organizăm alegeri.

— De acord,, spuse Browne imediat. Ocupă-te dumneata de organizarea lor. Şi acum, eliberează-mă din razele astea tractoare şi să trecem la treabă.

Lesbee îl privi şi văzu pe chipul lui aceeaşi sinceritate, aceeaşi expresie cinstită, deschisă, pe care căpitanul o avusese şi înainte de a da ordin să fie executat, şi se întrebă:

— Oare ce are în minte?

Examină câteva posibilităţi şi, în cele din urmă, se gândi cu disperare:

— Are un avantaj, pentru că stăpâneşte cunoştinţe mai întinse decât ale mele – arma cea mai puternică din lume. Singurele lucruri pe care mă pot baza în lupta contra lui sunt cunoştinţele mele despre o mulţime de detalii tehnice, neştiute de el.

Dar ce putea să facă Browne împotriva lui?

Lesbee grăi necăjit:

— Înainte să-ţi dau drumul, am să te transport lângă Mindel. O să iei dezintegratorul lui şi o să mi-l dai mie.

— Sigur, zise Browne cu un aer liniştit. Câteva minute după aceea, îi întinse lui Lesbee arma lui Mindel. Deci nu asta avea în minte.

Lesbee se gândi:

— Miller e pe punte. Nu cumva Miller i-a transmis un semnal pe ecran în timp ce stăteam cu spatele spre tabloul de comandă?

Dar poate că, la fel ca şi Browne, Miller fusese doborât temporar în timpul acceleraţiei? Starea de sănătate a lui Miller devenea, dintr-o dată, de o importanţă vitală.

Lesbee stabili contactul cu puntea prin intercom. Chipul aspru al primului-ofiţer umplu ecranul. În spatele lui, zări un colţ din puntea de comandă şi, mai încolo, spaţiul înstelat.

Lesbee i se adresă politicos:

— Domnule Miller, ai suferit mult în timpul acceleraţiei?

— M-a luat prin surprindere, domnule căpitan. Pot spune că am încasat-o din plin. Cred că am şi leşinat la un moment dat. Dar acum mi-am revenit.

— Bine, zise Lesbee. După cum, probabil, ai auzit, căpitanul Browne şi cu mine am ajuns la o înţelegere, aşa că acum vom distruge creatura care umblă pe undeva prin navă. Rămâi la postul dumitale.

Tăie legătura cu o bucurie cinică.

Miller aştepta acolo, gata să intervină. Dar se punea problema: ce putea Miller să facă? Evident, răspunsul era: putea să preia comanda. Şi *în acest caz* – se întrebă Lesbee – ce se putea întâmpla?

Brusc, răspunsul îi apăru în faţa ochilor.

Înţelese planurile lui Browne. Aşteptau ca atenţia lui Lesbee să slăbească o clipă. Atunci Miller va prelua comanda, îl va elibera pe Browne din cătuşele razei tractoare şi îl va prinde pe Lesbee în ea.

Pentru cei doi ofiţeri, punctul vital era ca Lesbee să nu aibă timpul de a-şi descărca dezintegratorul asupra lui Browne.

— E singurul lucru de care se tem în privinţa mea, se gândi tânărul.

O dată ce Lesbee ar fi fost ucis sau pus sub control, Browne i-ar fi luat telecomanda din buzunar şi ar fi apăsat butonul al treilea, distrugându-l pe Dzing.

Lesbee nu vedea decât un defect în acest plan. Acum, când ghicise despre ce era vorba, îl putea întoarce împotriva lor.

Îşi dădu seama că trebuie să facă repede câteva pregătiri înainte ca Browne să înceapă să-l bănuiască de trădare.

Se-întoarse spre tabloul de comandă şi dădu drumul la intercom.

— Oameni buni, zise el, prindeţi-vă cu toţii curelele. Ajutaţi-i pe cei care au fost răniţi să facă acelaşi lucru. S-ar putea să se ivească iar o situaţie de urgenţă. Aveţi cam un minut la dispoziţie – dar nu pierdeţi nici o secundă!

Tăie intercomul general şi făcu legătura cu circuitul închis dintre postul auxiliar de comandă şi posturile tehnice.

— Instrucţiuni speciale pentru personalul tehnic. Ascultaţi-mă cu atenţie. A auzit careva dintre voi o explozie acum aproximativ zece minute?

Câteva clipe după întrebare, căpătă răspunsul.

— Aici Dan. Am auzit o explozie pe coridorul de lângă postul meu, în urmă cu ceva mai mult de zece minute.

Lesbee îşi stăpâni emoţia.

— Unde? întrebă el.

— Sectorul D – patru – nouăsprezece.

Lesbee apăsă butoanele de comandă ale circuitelor video corespunzătoare şi văzu un coridor în întregime distrus. Pereţii, podeaua, tavanul – totul fusese transformat într-o masă de metal sfâşiat.

Nu era nici o îndoială, Dzing explodase. Nu era o altă explicaţie posibilă pentru o asemenea distrugere.

Uşurat dinspre partea aceasta, dar amintindu-şi din nou că rămânea în continuare în mare pericol personal, Lesbee declanşă stadiul doi pe mica telecomandă din buzunar, legată cu tabloul din postul auxiliar de comandă. Apoi se întoarse şi îl privi pe Browne.

Comandantul nu părea să fi înţeles prea bine ce se întâmplase:

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Lesbee îl înştiinţă că Dzing fusese distrus.

— Oh! exclamă Browne, foarte inteligent din partea dumitale că nu ne-ai spus nimic până acum!

— Nu eram sigur, spuse Lesbee. Nava asta e perfect insonorizată. Zgomotul exploziei n-a ajuns până aici.

Browne păru să accepte explicaţia.

Lesbee spuse:

— Aşteaptă un moment să pun la loc sigur dezintegratorul, pe urmă o să-mi îndeplinesc partea mea din înţelegerea noastră.

Puse arma deoparte, apoi amână încă puţin executarea planului – pur şi simplu din milă.

Se tot gândea la cele spuse de Browne puţin mai devreme, şi anume, că drumul spre Pământ le-ar fi luat numai câteva luni. Ofiţerul se mai răzgândise puţin pe parcurs dar dacă totuşi lucrul acesta era adevărat?

Dacă era aşa, nu mai era nevoie să mai moară nimeni.

Zise în grabă:

— De ce mi-ai spus că drumul spre casă ne-ar lua doar – hm – mai puţin de un an?

— La viteza luminii are loc o extraordinară compresiune a

timpului, îi explică Browne cu multă bunăvoinţă. Aşa cum spuneai, distanţa de aici până la Pământ e de peste doisprezece ani-lumină. Dar, mulţumită acestui nou principiu al acceleraţiei, putem împinge raportul de timp până la trei-patru-cinci sute la unu şi să terminăm călătoria în mai puţin de o lună. Când am început să-ţi explic asta pentru prima oară, am văzut că cifrele nu-ţi spuneau nimic, pentru că erai prea încordat din alte motive. De fapt, şi mie mi se părea de necrezut.

Lesbee rosti zăpăcit:

— Putem să ne întoarcem în sistemul solar în câteva săptămâni, Dumnezeule! Se opri, apoi spuse cu o voce rugătoare: Ascultă, accept să fii dumneata comandant. N-avem nevoie de alegeri. Situaţia prezentă e cât se poate de bună pentru o perioadă scurtă. Eşti de acord?

— Desigur, spuse Browne. Asta şi încercam să te fac să înţelegi.

Avea o expresie de o nevinovăţie absolută.

Lesbee se uită la masca asta inocentă şi se gândi cu disperare: Ce se întâmplă oare? De ce se preface că e de acord? Poate din cauză că nu vrea să dea comanda din mână atât de repede?

Nefericit, luptând pentru cruţarea vieţii celuilalt, încerca să se închipuie în poziţia comandantului navei şi să judece perspectiva întoarcerii pe pământ din punctul de vedere al lui Browne. Era greu de ghicit ce gândeşte. Dar, încet, lui Lesbee i se păru că începe să-l înţeleagă.

Şi spuse cu blândeţe, încercând să nu-l jignească:

— Ar fi oarecum ruşinos să ne întoarcem fără să fi reuşit să aterizăm nici măcar pe o planetă. Cu viteza asta nouă, am putea vizita o duzină de sisteme solare şi tot am ajunge acasă până într-un an.

Timp de o clipită, chipul lui Browne căpătă o expresie care-l lămuri pe Lesbee că ghicise gândurile căpitanului.

În clipa următoare, Browne clătină hotărât din cap:

— N-avem timp de excursii împrejur, zise el. Să lăsăm viitoarelor generaţii explorarea noilor sisteme stelare. Oamenii de pe vasul ăsta şi-au făcut destul datoria. Ne ducem direct acasă.

Trăsăturile lui se destinseră acum. Ochii îi străluceau de cinste şi sinceritate.

Lesbee nu mai avea ce să spună. Niciodată nu va putea arunca o punte peste prăpastia care-l separa de Browne.

Comandantul hotărâse irevocabil să-şi ucidă rivalul, astfel încât, la întoarcerea pe pământ, să poată raporta că *Speranţa omului* îşi îndeplinise misiunea.

18

Cu ajutorul razei tractoare, Lesbee îl împinse pe Browne la o distanţă de vreo şase picioare de el. Acolo îl puse jos şi îi dădu drumul din strânsoarea razei. Intenţionat luă mâna de pe butonul de comandă a razei tractoare şi pivotă cu fotoliul, întorcându-se cu spatele spre tabloul de comandă. Ceea ce îl lăsa în mâinile lui Browne, fără nici o apărare.

Comandantul sări în sus, urlând:

— Miller, preia comanda!

Primul-ofiţer Miller se supuse ordinului căpitanului său.

Preluând prioritatea pe puntea principală, Miller provocă o serie de schimbări în sistemul de comandă automată a navei.

Tabloul de la punctul auxiliar de comandă fu scos din circuit.

Curentul electric, abătut din drum, deschise şi închise anumite releuri, potrivit legilor fluxului electric.

Cele două tablouri de comandă, cel principal şi cel auxiliar, erau sincronizate atât de perfect, încât programul unuia din ele era reluat integral de către celălalt în caz de schimbare a priorităţii la comandă. În chip normal, nu se putea ivi nici un neajuns în timpul schimbării priorităţii.

Dar, în ziua aceea, situaţia era cu totul neobişnuită: pe tabloul punctului de comandă auxiliar, una dintre comenzi răspundea micii telecomenzi din buzunarul lui Lesbee. Astfel că el controla doisprezece *g* de propulsie şi opt *g* de gravitaţie artificială... în *marşarier,* aşa cum le reprogramase Lesbee apăsând pe butonul pentru stadiul doi.

Când puntea preluă comanda, motoarele se puseră instantaneu în mişcare.

Şi, instantaneu, *Speranţa omului* intră în frânare, cu o diferenţă de viteză de patru *g.*

Lesbee încasă şocul cu spatele şi cu partea dreaptă a corpului, dar spătarul solid al fotoliului îi servi de sprijin.

Era un suport foarte potrivit pentru aşa ceva.

Dar Browne fu prins pe picior greşit. Tocmai se îndrepta dintr-un unghi spre adversarul său. Impactul enorm al decelerării brutale îl trânti peste tabloul de comandă, urmând acelaşi unghi. Se lovi de panou cu o pocnitură surdă şi rămase pe loc, parcă lipit de cadrane.

Un releu, pe care Lesbee îl programase dinainte, de asemenea prin tabloul de la punctul auxiliar de comandă, se închise oprind motoarele tot atât de brusc pe cât le pornise. În perioada de suspendare a gravităţii care urmă, trupul lui Browne, pierzându-şi greutatea, se degajă şi lunecă pe estradă.

O duzină de pete mari îi mânjeau uniforma. Lesbee se holbă, fascinat, la sângele care începea să se prelingă din ele.

19

— Ai de gând să organizezi alegeri? întrebă Tellier.

Marea navă, sub comanda lui Lesbee, făcuse cale-ntoarsă şi îi recuperase pe prietenii lui. Modulul de salvare, cu echipajul karn rămas la bord, fusese pus pe orbită în jurul planetei Alta III şi abandonat acolo,

Cei doi tineri stăteau acum în cabina căpitanului.

Auzind întrebarea, Lesbee se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. Nu simţea nevoia să examineze simţămintele lui de rezistenţă totală la această sugestie. Gustase din bucuriile puterii şi le savura cu entuziasm.

După moartea lui Browne, îşi dăduse seama că începe să împărtăşească ideile cărora căpitanul le dăduse glas – între altele, despre motivele pentru care alegerile nu erau de dorit la bordul unei nave spaţiale. Aşteptă mai întâi ca Ilsa, una din cele trei soţii ale sale – cea mai tânără dintre cele două văduve ale lui Browne – să le toarne vin în pahare şi să iasă din încăpere. Apoi rânji:

— Dragă prietene, avem noroc că timpul se comprimă atât de mult la viteza luminii. La raportul de cinci sute la unu, explorarea unui sistem solar ne va lua doar câteva luni sau, cel mult, câţiva ani. De aceea, nu cred că ne putem permite să riscăm înfrângerea în alegeri a singurei persoane care înţelege în amănunt noua noastră metodă de acceleraţie. Până când o să mă hotărăsc exact câte explorări vom mai face, am să păstrez secretul asupra posibilităţilor noastre de viteză. Dar am crezut, şi gândesc aşa şi acum, că trebuie să mai pun la curent încă o persoană cu această informaţie. Bineînţeles, l-am ales pe primul-ofiţer Armand Tellier.

Ridică paharul.

— De îndată ce vom avea o relatare completă, scrisă a metodei, îţi voi înmâna o copie.

— Mulţumesc, căpitane, zise tânărul. Dar se vedea ca e

îngrijorat; de-abia gusta din paharul cu vin. În cele din urmă, îşi făcu curaj şi glăsui: Căpitane, sunt sigur că te-ai simţi mult mai bine dacă ai face alegeri. Sunt sigur că ai învinge.

Lesbee râse binevoitor şi clătină din cap.

— Mă tem că nu prea înţelegi dinamica guvernării. Nu s-a mai văzut în toată istoria un om care, având puterea, să o lase din mâini, Şi sfârşi cu toată încrederea în sine a unui şef cu puteri absolute: Nu am pretenţia că aş putea să înfrâng un asemenea precedent.

Şedea în fotoliu, rânjind cinic, când soneria de la uşă sună în camera alăturată. Lesbee o auzi pe una din soţii cum se duce şi deschide uşa. Surprinzător, nu se mai auzi nimic altceva. Nici un salut, nici un alt cuvânt: o tăcere totală.

Lesbee gândi:

— Probabil ca a adus cineva o scrisoare.

Ipoteza aceasta îi împrăştie neliniştea. Tocmai se pregătea să se lase din nou pe spate în fotoliu, când o voce aspră de bărbat se auzi din spatele lui.

— În regulă, domnule Lesbee, domnia dumitale ia sfârşit şi a noastră începe.

Lesbee îngheţă. Apoi, întorcându-se, se uită cu groază la trupa de oameni înarmaţi care se îngrămădea în spatele celui ce vorbise. Nu-l cunoştea pe nici unul dintre ei, dar văzu că erau muncitori, grădinari şi oameni de la bucătărie. Oameni de a căror existenţă fusese până atunci prea puţin conştient.

Conducătorul grupului vorbi din nou.

— Gourdy e numele meu, domnule Lesbee. Luăm comanda – oamenii mei şi cu mine – pentru că vrem să mergem acasă, înapoi pe Pământ... Fii cuminte şi dumneata şi prietenii dumitale nu veţi avea nimic de suferit...

Lesbee oftă de uşurare la auzul acestor cuvinte. Nu era totul pierdut.

20

Gourdy avea treizeci şi patru de ani când se puse în fruntea răscoalei care-l înlătură de la putere pe Lesbee. Era un bărbat mărunţel, dar voinic, cu ochi foarte negri. Fusese crescut în amintirea zilnică a tatălui său, şef al unei rebeliuni ce dăduse greş. Hotărâse demult că va împlini idealurile tatălui său, luptând până la moarte, dacă va fi nevoie. Era înzestrat cu un curaj care-i venea din ură şi cu o isteţime ce-i crescuse treptat, răsărită din atitudinea lui sceptică faţă de toate informaţiile transmise de pe puntea de comandă spre punţile de jos ale navei. Înţelese pe loc că aparenta prietenie între Lesbee şi Browne era falsă şi că, de fapt, între ei avea loc o luptă pe viaţă şi pe moarte, nu o colaborare. Şi, mai important, văzuse că aceasta era ocazia pe care-o aştepta.

Se mută în cabina căpitanului, dar cum toate erau noi pentru el, consideră toate lucrurile cu mare fereală. Privirea lui ageră, curioasă, scormonea detaliile, vizibile din jurul său, încercând să înţeleagă ce era dedesubtul lor. Astfel, ridică plăcile metalice ale podelei, ca să se asigure că nu se afla sub ele ceva care să poată fi folosit împotriva lui, descoperi detectafonul cu ajutorul căruia era posibil să asculţi tot ce se petrece în fiecare cameră a navei. Şi, sondând pereţii, găsi labirintul de tuneluri şi coridoare prin care tehnicieni ca Lesbee treceau ca să supravegheze încâlceala de fire; puse cap la cap, firele acestea ar fi însumat zeci de mii de kilometri lungime.

Pentru prima oară, reuşi să reconstituie metoda prin care fusese ucis tatăl său – printr-un asemenea coridor – în timp ce se afla aparent în siguranţă în spatele uşilor baricadate ale unei magazii. Găsirea acestora, precum şi a altor încăperi ascunse, răpi realităţilor ştiinţifice ale navei ceva din aura lor de magie. Gourdy trase concluzia că un comandant n-avea neapărat nevoie să fie un om de ştiinţă pentru a putea conduce nava, dar avea mari bănuieli că va trebui, probabil, să ucidă câţiva dintre

oameni, înainte ca grupul de savanţi să-l accepte la conducere pe el şi pe partizanii săi neinstruiţi.

De la început, extrema lui suspiciune şi ură îl îndemnară să ia exact acele măsuri necesare asigurării succesului unei revoluţii populare. Trimise jos, în „cartierele” muncitorilor, pe toţi cei în care nu avea încredere şi le interzise, până la noi ordine, orice contact cu punţile de sus. Orice decizie privitoare la „oamenii-cheie” ar fi putut avea consecinţe dezastruoase, aşa că, deşi aceştia erau destul de numeroşi, Gourdy interogă personal pe fiecare din ei. Cei mai mulţi dintre savanţi păreau a se fi resemnat să lucreze cu el. Mulţi dintre ei îşi manifestară bucuria văzând, în sfârşit, la conducerea navei un om hotărât să se întoarcă pe Pământ. Tuturor acestora, Gourdy le dădu voie să se întoarcă în posturile lor şi să lucreze ca de obicei, dar dădu ordin ca în laboratoare să nu se poată aduna mai mult de o treime din personal în acelaşi timp.

Cam vreo douăzeci de oameni îi dădeau de bănuit, într-un fel sau altul: fie prin felul lor de a se purta, fie prin spusele lor, fie prin felul în care munceau. Pe aceştia îi socoti într-o categorie specială. Puteau să aştepte mult şi bine până să li îngăduie să urce pe punţile superioare, indiferent din ce motiv ar fi cerut asta.

Ofiţerilor lui Browne şi Lesbee le spuse scurt că avea de gând să se folosească de ştiinţa lor, dar că, până la noi ordine, nu vor fi admişi „sus” decât câte unul şi bine păziţi.

Din întregul grup de aproape două sute de persoane, numai un tehnician şi doi savanţi nu prea importanţi opuseră rezistenţă, îşi arătară deschis dispreţul faţă de noul guvern al *Speranţei omului.* Când Gourdy le puse întrebări, îi răspunseră cu insulte. Îşi bătură joc de hainele lui, de felul lui de a vorbi şi îl înjurară.

Gourdy primi insultele calm şi gânditor. N-avea nici o teamă că cei trei ar fi putut face parte dintr-o conspiraţie; aveau o atitudine prea prostească pentru aşa ceva. După părerea lui, erau pur şi simplu inconştienţi; dar ţelul lui era prea important şi greu de atins ca să mai lase loc simpatiei sau înţelegerii. Cu un rânjet de satisfacţie, îşi făcu socoteala că aceştia erau exemplele de care avea nevoie.

Dădu ordin să fie ucişi toţi trei şi anunţă execuţia prin intercom, cu o oră înaintea perioadei de odihnă.

Lucrul fiind rezolvat – *toate* preliminariile fiind astfel îndeplinite – ordonă ca Lesbee să fie adus în faţa lui. Astfel că, după câteva minute, pentru prima oară de la preluarea puterii, cei doi se aflară faţă în faţă. Cu o voce rece, tăioasă, Gourdy îi spuse prizonierului său:

— Mă gândeam să te las la urmă...

Nu explică în ce fel şi, date fiind execuţiile ce avuseseră loc, Lesbee nici n-avu nevoie de vreo explicaţie. Era prea târziu. Stând acolo, sub privirile pătrunzătoare ale ochilor negri ai lui Gourdy, Lesbee îşi blestemă soarta. Cu puţină vreme înainte îl bătuse gândul că Gourdy o să ia măsuri drastice şi se gândise să-i trimită un mesaj, cerându-i să nu facă nimic irevocabil până nu discută cu el în prealabil. Dar noul căpitan ar fi insistat, probabil, să afle din ce motive şi, de aceea, Lesbee renunţase să mai trimită mesajul.

Tristul adevăr eră că, de fapt, fusese mulţumit de amânarea interogatoriului său, bucuros că are timp să chibzuiască lucrurile. Sfârşi prin a hotărî că nimeni, şi cu atât mai puţin el, nu avea de câştigat din prelungirea unei călătorii cu Gourdy la comanda navei. Aşa că-şi făcuse planul să-i spună lui Gourdy ce se întâmplă la viteza luminii.

Asasinarea celor trei îl făcu să se răzgândească. Iar acum nu mai îndrăznea să-i spună pentru că, fireşte, Gourdy n-o să mai aibă nici un chef să se întoarcă pe pământ, unde un tribunal ar putea privi uciderile cu alţi ochi.

Zguduit, Lesbee ascunse starea de şoc în care se afla, luând o atitudine pur ştiinţifică. Să dai puteri absolute în conducerea unei nave unor oameni neinstruiţi ar fi o greşeală cumplită – acesta era argumentul lui. Drept care, făcu propunerea ca partizanii lui şi cei ai lui Gourdy să-şi unească forţele pentru reuşita călătoriei de întoarcere. Sugeră să se alcătuiască un consiliu de conducere din care să facă parte Gourdy, doi dintre oamenii lui, Tellier şi el însuşi.

— Ceea ce ţi-ar da o majoritate de trei voturi faţă de două ale mele şi ţi-ar asigura colaborarea cu două persoane care ştiu cum trebuie condusă nava şi care, de asemenea, au fost victime ale precedentului guvern.

Lesbee nu se aştepta ca Gourdy să accepte un asemenea compromis. Spera totuşi ca în felul acesta să-l mai moaie puţin.

Dar nu se vedea nici un semn de aşa ceva. Gourdy n-avea nici

o încredere în comitete şi consilii de conducere şi-l făcu să înţeleagă limpede acest lucru. Nava avea un singur comandant – el însuşi. Toate persoanele aflate la bord vor coopera cu el cât vor putea mai bine sau vor fi pedepsite pe măsura abaterii lor. Orice trădare gravă sau sabotaj vor fi pedepsite cu moartea.

Comandantul îşi expuse programul cu o asemenea asprime, încât pe Lesbee îl copleşi o teamă cumplită pentru propria lui piele. Se stăpâni şi, cu calm, promise că se va supune ordinelor lui Gourdy.

Auzind aceasta, mărunţelul îl privi cercetător câteva secunde. Apoi, asprimea lui se transformă într-un soi de cordialitate ursuză:

— Să bem un pahar pentru asta, zise el.

Turnă vin în două pahare, îi dădu unul lui Lesbee şi îl ridică pe al lui, rostind un toast.

— Domnule Lesbee, te-am lăsat la urmă pentru că eşti, probabil, singurul expert de la bord în care pot avea încredere – deşi te-am înlăturat de la comandă.

Sorbiră din pahare; Lesbee nu prea se simţea la largul lui, dar îşi păstra convingerea că nu trebuie să-i dezvăluie celuilalt cât de aproape erau de Pământ. Gourdy era oarecum încurcat, ghicind o rezervă în atitudinea lui Lesbee, dar mulţumit totuşi că – procedase logic în alegerea lui.

Deveni ceva mai expansiv şi îi spuse mai amabil:

— În câteva săptămâni, dacă te porţi cum se cuvine, te aduc înapoi, sus, într-o cabină şi o trimit pe adevărata dumitale soţie, să locuiţi împreună. Apoi adăugă: Deşi încă n-am făcut nimic în privinţa asta, probabil că va trebui să iau eu celelalte două femei. N-o să-ţi vină să crezi, dar propria mea soţie insistă s-o fac. Asta m-a lăsat cu gura căscată, pentru că, atâta timp cât stăteam pe punţile de jos, era al naibii de geloasă. Dar aici nu mai e. Se încruntă: Cred că nu e bine pentru o femeie să trăiască pe o asemenea navă. Îi dă o senzaţie de vid interior. Deja mi-a făcut o scenă nebunească de isterie în legătură cu asta. Cred că îşi închipuie că nu o să devin cu adevărat căpitan până când n-o să iau nevestele fostului căpitan. Dar nu te teme, n-o să o iau şi pe a dumitale.

Lesbee rămase tăcut. Se gândi că e posibil ca instabilitatea emoţională a femeilor să fie datorată condiţiilor de călătorie. Apoi, îşi dădu seama că lucrul acesta n-avea nici o importanţă.

Gourdy continuă amărât:

— Mă pune într-o situaţie neplăcută. Când stăteam jos, eram cu toţii împotriva poligamiei. O să arătăm ca nişte ipocriţi dacă, în clipa când am ajuns la putere, ne şi aruncăm asupra femeilor. Se încruntă din nou; apoi îşi îndreptă spinarea şi ridică paharul: În cinstea soţiei dumitale!

După ce băură vinul, atitudinea i se schimbă din nou. Puse paharul jos. Zise scurt:

— Hai să îndreptăm nava asta către casă!

Îl conduse pe Lesbee la punctul de comandă auxiliar.

— Încă nu-ţi dau voie pe puntea de comandă, spuse el, apoi îl avertiză: nu încerca să mă păcăleşti în vreun fel!

Lesbee se îndreptă încetişor către tabloul de comandă. În minte îi stăruia o întrebare: Dacă s-ar mulţumi să facă doar ce era necesar, adică să regleze două cadrane şi să apese pe două butoane, nu cumva Gourdy şi-ar închipui că poate şi el să conducă nava? Pe de altă parte, dacă complică prea mult lucrurile, tipul ar fi putut să cheme pe altcineva – pe Miller sau pe Mindel, de exemplu – să verifice ce face.

Până la urmă, făcu numai două lucruri de care nu era nevoie. Cum Gourdy voia să afle ce făcea de fapt, îi dădu o explicaţie în doi peri. În câteva minute, acceleraţia se stabili la doisprezece *g,* iar gravitaţia la unsprezece *g,* adică gravitaţia de pe Pământ.

Terminând programarea zborului, Lesbee rămase pe loc în timp ce Gourdy anunţa echipajului cele întâmplate, prin intercom, sfârşind cu cuvintele:

— Mergem acasă. Da, prieteni, destinaţia noastră este Pământul însuşi. Apoi dădu instrucţiunile: Prindeţi-vă centurile de siguranţă când vă culcaţi, căci vrem să sporim acceleraţia în timpul nopţii.

Lesbee îl ascultă, ruşinat şi cu un sentiment de vinovăţie. Aşa-zisa „sporire” a acceleraţiei însemna, cel mult, ca el să mărească diferenţa între forţa de propulsie a motoarelor şi gravitaţia artificială, ceea ce nu era necesar. Întrucât Dzing „ajustase” bobinele motoarelor şi sincronizatoarele sistemului de gravitaţie artificială, acestea puteau să preia simultan un surplus de forţă, astfel încât să menţină între ele o diferenţă de un *g,* indiferent de proporţia în care sporeau.

Totuşi până acum lucrul acesta nu se aflase; şi nici n-avea intenţia acum să spună cuiva ceva. Era în interesul lui să

imobilizeze oamenii.

Ascultându-l pe Gourdy, Lesbee se gândi cu teamă şi cu cinism, în acelaşi timp:

— Adevărul ridicol este că, în momentul în care ar descoperi cât de mult ne apropie de Pământ această nouă metodă de control a motoarelor, m-ar ucide pe loc.

21

Pe măsură ce treceau zilele şi săptămânile, îşi dădea seama că este singurul membru al personalului tehnic căruia i se îngăduise să intre în cele două puncte de comandă şi în sala motoarelor. Era din ce în ce mai limpede că orice eventuală acţiune depinde de el.

I se încinseseră creierii de atâtea planuri. Şi totuşi singurul lucru cu judecată pe care-l putea face, îi apăruse clar din prima zi. Dădea mereu ideea asta deoparte, vedea în ea prea multe defecte, deci prea multe primejdii. Dar, în cea de a douăzeci şi şasea zi, îi expuse ideea lui Tellier. Era într-unul din rarele momente când era sigur că nu-l spionează nimeni: Gourdy plecase de câteva clipe de pe punţile de jos şi, desigur, era undeva, pe drum, deci nu trăgea cu urechea la vreun detectafon, aşa că Lesbiee putea vorbi liber.

Prietenul său se înspăimântă de ce auzi.

— Să depăşeşti viteza luminii! Vorbeşti serios?

Lesbee se apără:

— De fapt, n-o să o facem! Dar trebuie să prevăd această viteză, s-o programez şi s-o ţin în rezervă, în caz de nevoie. Gourdy e un ucigaş – nu uita asta niciodată.

Tellier bombăni:

— Dacă asta e cea mai bună soluţie pe care ai găsit-o, atunci suntem la mare ananghie.

Cu seriozitate, Lesbee îi explică:

— În ritmul în care accelerăm, în aproximativ trei zile o să atingem 99,999998 la sută din viteza luminii. Din acel moment, în numai două ore, vasul nostru spaţial va sări peste nenumăraţi ani-lumină, străbătând rapid calea spre sistemul solar. Aşa că va trebui să oprim acceleraţia, ori să trecem ca fulgerul şi să ieşim din galaxie. Ei, cum să mă aranjez în aşa fel, încât Gourdy să nu-şi dea seama de nimic, ştiind că el se aşteaptă ca drumul până la Pământ să dureze treizeci de ani?

O expresie ciudată se aşternu pe chipul fin, intelectual al lui Tellier. Îl apucă pe Lesbee de mână şi spuse cu voce răguşită:

— John, în astea trei zile, ce-ar fi să echipăm unul din modulele de salvare, să oprim motoarele navei, să provocăm o pană de curent şi, în învălmăşeala care va urma, să fugim amândoi?

Lesbee rămase trăsnit. Să părăsească nava! Cu toate că ideea i se părea impracticabilă, era uimit că nu-i trecuse şi lui prin cap. Dar era lesne de înţeles. Nava era o parte din viaţa lui; nu te desparţi de o parte din tine.

În cele din urmă, gândi cu voce tare:

— Nu-i chiar aşa de simplu să echipezi modulul de salvare. Ca să încetineşti nava e nevoie de o groază de timp. Uite ce zic: când o să atingem o viteză apropiată de cea a luminii, o să jonglez puţin cu gravitaţia şi cu acceleraţia; Gourdy o să fie nevoit să-mi permită să opresc motoarele.

Stătea în picioare, uitându-se chiorâş şi cugetând. Tellier îl întrebă ce-l supără.

Lesbee îşi dădu seama că nimeni n-ar înţelege cât de greu îi era să trateze cu Gourdy. Cu poticneli, încercă să-i descrie prietenului său suspiciunea paranoică a comandantului. Îi spuse:

— Gourdy cunoaşte destule în privinţa conducerii navei pentru a şti când funcţionează şi când nu. A trebuit să-l învăţ, altfel ar fi pus pe altcineva să controleze motoarele. Daca mă duc la el...

Se opri iar, cântărind posibilităţile, apoi continuă:

— Trebuie să evit asta cu orice preţ, nu pot să risc să-l las să facă aşa ceva.

— Şi atunci? se interesă Tellier.

Lesbee se gândea să-i spună căpitanului Gourdy că motoarele nu funcţionează cum trebuie şi să-i ceară voie să le oprească înainte de a atinge viteza luminii. Îşi argumentă punctul de vedere:

— Dar am să programez motoarele în aşa fel, încât, dacă are bănuieli şi îmi interzice accesul pe puntea de comandă, maşinile să pornească singure, la momentul potrivit şi sa accelereze, trecând peste bariera vitezei luminii. Când o să constate că dificultăţile anunţare de mine au apărut, Gourdy o să-şi recapete încrederea în mine.

Îl văzu pe Tellier că se uită la el cu admiraţie.

— Îţi merge capul la intrigi, nu-i aşa? Apoi adăugă cu teamă: Dar, dacă vezi că n-are nici o bănuială, o să ţii nava sub viteza luminii?

— Desigur. Doar nu-ţi închipui că sunt nebun! Poate n-o să mă crezi, dar, ca ultimă precauţie, am reglat deja vechiul aparat de ghidaj în direcţia sistemului solar şi a Pământului.

Sfârşiră conversaţia, punându-se de acord asupra sasului prin care vor fugi de pe navă şi asupra împrejurărilor în care se vor întâlni acolo,

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Lesbee programă acceleraţia suplimentară, lucrând numai cu comenzile electromagnetice. Îi trecuse prin minte că n-ar fi înţelept să se bazeze pe sistemele pur mecanice la viteze apropiate de cea a luminii. După aceea, îl căută pe Gourdy şi, cu impertinenţă, îi declară că motoarele nu merg cum trebuie şi că trebuie să le oprească, pentru a vedea ce au.

Gourdy se nelinişti imediat.

— Dar vom continua drumul în zbor planat în timp ce le verifici? întrebă el.

— Bineînţeles, răspunse Lesbee. Am fi ajuns oricum la asta, când am fi oprit motoarele ca să economisim carburantul şi am fi mers în virtutea inerţiei. Dar asta urma să se petreacă abia peste câteva luni.

Pe Lesbee îl ispitise deja ideea să lase lucrurile să-şi urmeze cursul firesc şi să aştepte momentul când vor fi nevoiţi să intre în zbor planat. Dar se gândise că, cu cât va rămâne mai mult în puterea lui Gourdy, cu atât planurile lui vor avea şanse mai mici de a se realiza. Chiar şi acum, la viteza extrem de ridicată pe care o alesese, le-ar fi trebuit ani de zile ca să ajungă la destinaţie. Din nefericire, numai foarte aproape de viteza luminii puteau fi atinse viteze relative enorme.

Se aflau pe puntea de comandă, înconjuraţi de noaptea nesfârşită, ţintuită cu stele. Dintr-o dată, ochii lui Gourdy se îngustară. Era evident că iar îi trece prin minte o bănuială; Lesbee simţi cum i se strânge stomacul de groază.

— Pana asta constituie cumva o primejdie pentru noi? întrebă Gourdy.

— Domnule căpitan, cu cât verific mai repede despre ce e vorba, cu atât mai bine. Dar pot să aştept până la perioada de

somn.

— Bine... Gourdy părea să fi luat o hotărâre. Cred că e în regulă. Cu gravitaţia ce se întâmplă?

— Trebuie să o opresc, minţi Lesbee.

— Atunci aşteaptă până după cină. Dacă nu primeşti nici o veste de la mine la o oră înaintea perioadei de somn, programează oprirea motoarelor în timpul nopţii. Am să anunţ la intercom să-şi prindă toată lumea centurile de siguranţă înainte de culcare. Cât timp crezi că o să dureze?

— Două-trei zile.

Gourdy tăcu încruntându-se. În cele din urmă spuse:

— E o pacoste, dar trebuie să trecem şi prin asta. În orice caz mai aşteaptă puţin, după cum ţi-am zis. O.K.?

— O.K.

Lesbee nu mai îndrăzni să scoată nici o vorbă. Coborî scările cu inima cât un purice. Când ajunse la intendenţă, simţi o mare uşurare, auzindu-l pe Gourdy că anunţă prin intercom încetinirea vitezei în timpul nopţii.

Din păcate însă pentru liniştea sufletească a lui Lesbee, în clipa în care Gourdy puse microfonul jos, îşi aduse aminte că Lesbee nu era inginer, ci doar tehnician. Se îndoia că Lesbee ar fi calificat să repare motoarele atomice sau să dea un diagnostic corect al unei eventuale stricăciuni.

Dubiile lui nu conţineau vreo bănuială asupra motivelor lui Lesbee. Se întreba numai: Era oare înţelept să se încreadă într-un tehnician într-o problemă atât de importantă pentru viitorul navei?

După ce chibzui câteva minute, Gourdy ordonă ca Miller, fostul prim-ofiţer al răposatului căpitan Browne, să fie adus la punctul de comandă auxiliar. I se adresă simplu:

— Am motive să cred că motoarele nu merg cum trebuie. Vrei să verifici şi să-mi spui ce părere ai?

Miller se trezi în faţa unei dileme. Lucrase ca ofiţer toată viaţa, îl dispreţuia pe Gourdy şi nu-l putea suferi pe Lesbee, dar, mai presus de orice, avea oroare de traiul pe punţile de jos. Când cu întâmplarea cu robotul de pe Alta, leşinase în vreme ce Lesbee şi Browne vorbeau despre viteza luminii, aşa că n-avusese cum să înţeleagă ultimele frânturi de discuţie, în care cei doi, înfuriaţi, se referiseră la Teoria Contracţiei a lui Lorentz-Fitzgerald. Nicicând, atunci sau de atunci, nu-şi dăduse

seama că nava zbura mai repede decât înainte.

Iar acum se apropiase de tabloul de comandă pentru prima oară de când Lesbee luase puterea. Examină cadranele cu mult interes. N-avu nevoie de mult timp, ca să-şi dea seama că motoarele mergeau perfect. Mai mult, amintindu-şi performanţele maxime teoretice din vechile lui manuale, avu impresia că, în general, din motive care-i scăpau, propulsorul mergea mai „rotund” ca oricând.

Văzând aceasta, deduse – cu dispreţul inginerului pentru tehnician – că Lesbee, cine ştie cum, interpretase greşit datele. Întrebarea era: cum ar putea folosi cunoştinţele lui superioare pentru a recâştiga un post mai important pe navă? Oare să-l susţină pe Lesbee şi să dea şi el o mână de ajutor la aceste reparaţii care nu erau necesare? Sau să înceapă pe loc lupta cu Lesbee şi să încerce să-i ia postul?

Se hotărî pentru luptă.

— La urma urmei, îşi zise, fiecare pentru el însuşi.

Chiar în momentul în care luă această hotărâre, privirea îi căzu pe indicatoarele de viteză, grupate pe un panou separat, într-o latură a tabloului de comandă. Acele arătau cifre nemaivăzute, încruntându-se, Miller se apropie, calculând cu aproximaţie în minte însemnătatea reală a ceea ce vedea. Mutra umflată începu să-i tremure de emoţie. Se întoarse.

— Căpitane Gourdy, zise, încep să înţeleg o mulţime de lucruri.

Ceva mai târziu, după ce îi explică lui Gourdy ce voise să spună şi după ce se întoarse pe punţile de jos, Miller îl căută pe Lesbee, care nu bănuia nimic, şi-i zise:

— Chiar acum am verificat motoarele din ordinul căpitanului Gourdy.

Lesbee primi lovitura în tăcere şi, conştient că reacţia lui e spionată, spuse cu voce fermă:

— Tocmai mă gândeam să-i cer căpitanului să te pună să-mi verifici concluziile.

Miller răspunse răstit:

— O.K., dacă vrei să joci teatru. Dă-mi voie să-ţi spun că am înţeles o groază de lucruri când am văzut indicatoarele acelea de viteză. N-am înţeles nimic, atunci când a fost ucis Browne. Zâmbi cu înţeles. Deştept lucru să urci până aproape de viteza luminii, fără să ne spui nimic.

Lesbee simţi că păleşte. Îi venea să-l pocnească pe fostul prim-ofiţer care-l privea cu ochii lui rotunzi, cafenii, plini de prostie triumfătoare. Se apropie de Miller şi-i şopti cu un ton răutăcios:

— Prostănac nebun! Nu-ţi dai seama că Gourdy nu se poate întoarce pe pământ? Suntem morţi cu toţii!

Avu un scurt moment de satisfacţie, văzând cum apare pe faţa lui Miller o expresie de înţelegere însoţită de groază. Lesbee îi întoarse spatele scârbit. Şi nu-l încercă nici o uimire, câteva clipe mai târziu, când auzi că e chemat la raport în cabina căpitanului.

După cum se dovedi, nu apucă să ajungă până acolo. Pe drum fu arestat şi dus într-una din cuştile închisoare ale navei. Acolo veni Gourdy să-l vadă. Ochii lui de culoarea cărbunelui îl priviră pe Lesbee printre gratii. Spuse ameninţător:

— Ei, domnule Lesbee, aştept să-mi spui tot ce ştii despre viteza navei ăsteia.

Lesbee, trăgând nădejde că discuţia lui cu Miller nu fusese înregistrată, se prefăcu a nu înţelege ce vrea să spună Gourdy. I se părea că singura lui speranţă ar fi să-l convingă pe fiorosul omuleţ că e cu totul nevinovat.

Situaţia îl luase pe Gourdy prin surprindere; totul era atât de fantastic, încât era tentat să-i dea crezare lui Lesbee, dar numai pe jumătate. Era posibil ca un simplu tehnician să nu fi înţeles, pur şi simplu, ce se întâmplase.

Dar analiza necruţător şi cealaltă posibilitate: aceea ca Lesbee să fi înţeles cum stau lucrurile şi să fi plănuit să oprească nava, să fugă şi să-i lase pe ceilalţi să dezlege singuri misterul. Numai gândul că s-ar putea să fie aşa îl făcea să spumege de furie.

— Prea bine, zise el veninos. Dacă nu vrei să vorbeşti, nu-mi rămâne decât să te tratez ca pe un mincinos şi un sabotor.

Dar se întoarse în cabina lui, tulburat şi nefericit. Îşi pierduse încrederea în sine, conştient că ultimele evenimente îl ameninţau în primul rând pe el şi că trebuia să treacă la acţiune imediat.

Ca întotdeauna, când se simţea în pericol, Gourdy se lăsa condus de instinct. Trebuia, în primul rând, să ia toate precauţiile necesare. Astfel că atunci, când începu perioada de somn, trimise pe punţile de jos o trupă care arestă optsprezece

persoane, inclusiv Miller şi Tellier. Toţi au fost închişi în celule separate, sub cheie.

Gourdy stătu fără somn două ore din perioada de odihnă, chibzuind, şi înţelese limpede că faptele sale – în special execuţiile pe care le ordonase – impuneau o singură soluţie: o călătorie de treizeci de ani la capătul căreia vina sa ar fi fost uitată.

— Măcar să privesc adevărul în faţă, îşi zise. Nu pot risca să mă întorc pe pământ.

Aşa că plănui să-l oblige pe Lesbee să încetinească viteza navei, astfel încât să aibă cu adevărat nevoie de treizeci de ani pentru a atinge sistemul solar. Apoi, după ce va găsi un motiv plauzibil cu care să-şi justifice gestul să-i execute pe Lesbee, Miller, Mindel şi pe ceilalţi suspecţi periculoşi. Pretextul va fi, desigur, că ei complotează să pună stăpânire pe vas, dar va trebui să gândească bine cum să prezinte lucrurile, ca oamenii să creadă povestea măcar pe jumătate.

O oră mai târziu, în continuare întins pe pat, întorcea lucrurile pe toate părţile, când nava tresări ca sub o izbitură cumplită. Apoi urmă inconfundabila senzaţie de acceleraţie.

Lesbee stătuse treaz, încordat, în aşteptarea teribilei clipe. Când nava se năpusti înainte, efectul vitezei îl zvârli înapoi, prins în centura care-i înfăşură, în parte, trupul. Potrivit programării lui, diferenţa preliminară între acceleraţie şi gravitaţia artificială urma să atingă trei *g,* suficient ca să paralizeze pe toţi cei aflaţi la bord până când astronava va atinge viteza luminii.

Era bolnav de groază la gândul că, în chiar acest moment, spaţiul şi timpul deja se telescopau, probabil, cu viteze astronomice.

— Mai repede, mai repede! zvâcnea slab gândul lui.

Întrucât acceleraţia creştea în acelaşi timp cu gravitaţia artificială, se putea aştepta să nu simtă trecerea în zona fantastic de comprimată cuprinsă între cei câţiva centimetri lumină dinainte şi de după punctul critic ăl vitezei luminii. Trăgea nădejde ca trecerea să se facă într-o fracţiune de secundă; îşi încordă trupul, aşteptând-o.

Încordarea aceasta fu ca un fel de semnal. Culcat acolo în aşteptarea chinului, avu un fel de halucinaţie, care dispăru atât de repede, încât o uită pe loc. Apoi o altă halucinaţie, un chip –

necunoscut – care se topi instantaneu. Apoi începu să vadă imagini. Se derulau în sens invers; se văzu pe sine şi pe ceilalţi oameni de la bord, mergând cu spatele, ca într-un film derulat îndărăt. Îi trecură prin faţă mii de scene; zburau ca fulgerul; acum revedea momente din copilăria lui.

Apoi imaginile se tulburară. Avu o senzaţie de plutire, nu plăcută – dar nici agonia la care se aştepta. Şi atunci...

Îşi pierdu cunoştinţa.

22

Averill Hewitt puse receptorul în furcă şi repetă cu voce tare mesajul ce-i fusese transmis:

— Nava dumneavoastră, *Speranţa omului,* a intrat în atmosfera pământului.

Vorbele îi răsunară în minte, stârnind ecouri, repetări discordante. Merse clătinându-se până la o canapea şi se aşeză jos.

Alte cuvinte veniră să se adauge vârtejului de înţelegere şi de implicaţii conţinute în mesaj: După şase ani... *Speranţa omului...* după şase ani... şi, în cel mai bun caz, ar fi trebuit să se fi parcurs abia o cincime din distanţa între Pământ şi Centaurus... iar acum intră în atmosfera Pământului...

Disperat, Hewitt se gândi: — De zece ani cred în teoria astronomului John Lesbee, care spune că soarele nostru se va comporta ca o Cepheidă variabilă – iar acum ştiu că asta se va petrece în câteva luni!

Mai mult, cheltuise cea mai mare parte a imensei lui averi pentru construirea marii nave. Toată lumea râsese de el şi îl poreclise „cel mai bogat fraier din vest”; Joan îl părăsise, luându-i copiii; nu-i mai rămăsese decât ideea lui, giganticul plan de colonizare stelară care, în cele din urmă, obţinuse sprijinul guvernului.

Şi toate acestea erau total nimicite prin întoarcerea *Speranţei omului* chiar în ajunul dezastrului în previziunea căruia nava fusese construită.

— Oare ce l-a putut face pe John Lesbee să se întoarcă? se întrebă Hewitt la capătul nădejdilor.

Telefonul sună şi visarea lui amară luă sfârşit. Se sculă de pe canapea şi, îndreptându-se spre telefon, gândi:

— Trebuie să merg la bord şi să încerc să-i conving să-şi continue călătoria. De îndată ce vor ateriza...

De data aceasta, la capătul celălalt al firului se afla Poliţia Spaţială. Hewitt ascultă încercând să înţeleagă cât mai bine

situaţia care îi era descrisă. Comunicarea cu cei de la bord se dovedea a fi imposibilă.

— Domnule Hewitt, am trimis astronauţi să se uite prin toate hublourile şi pe puntea de comandă. Bineînţeles că n-au putut vedea înăuntru, pentru că materialele nu permit decât vederea din interior spre exterior. Dar au ciocănit în pereţii de metal ai navei timp de mai mult de o oră şi n-au primit nici un răspuns.

Hewitt ezită. Nu prea ştia ce să răspundă, dar, în cele din urmă, spuse:

— Ce viteză are nava?

— Se apropie de Pământ cu aproximativ o mie şase sute de kilometri pe oră.

Hewitt abia auzi răspunsul. Mintea îi lucra acum mai repede.

— Autorizez toate cheltuielile necesare pentru a se pătrunde în interiorul *Speranţei.* Voi fi şi eu acolo într-o oră.

Îndreptându-se spre nava lui personală, chibzuia:

— Dacă o să pot intra, o să le vorbesc. Îi voi convinge. Şi, dacă va fi nevoie, îi voi obliga să plece înapoi.

I-ar fi silit s-o facă, fără nici o remuşcare. După părerea lui, pentru prima oară în istoria neamului omenesc, scopul justifica orice mijloace.

Două ore mai târziu, Averill Hewitt, necrezându-şi ochilor, întrebă:

— Vreţi să spuneţi că sasul e imposibil de deschis?

Se găsea în nava de salvare *Molly D* şi îi privea pe astronauţi cum încearcă să deşurubeze una din uşile de acces ale *Speranţei omului,* folosindu-se de un magnet uriaş. Mintea lui încerca neobosită să găsească o soluţie. Era nerăbdător şi refuza să conceapă că s-ar fi putut întâmpla ceva neobişnuit pe navă.

— Mai încercaţi o dată! E clar că e înţepenită. Uşa asta a fost construită în aşa fel, încât să se deschidă uşor şi repede!

Ceilalţi îl lăsară pe el la conducerea operaţiilor de salvare. Într-un fel, era şi normal aşa. *Molly D,* o navă de salvare comercială, fusese rechiziţionată de poliţia spaţiului. Acum, când Hewitt venise la bord, ofiţerul care răspundea de misiune, locotenent-colonelul Mardonell, alesese rolul de observator. Şi căpitanul navei se supunea, evident, celui care achita nota de plată.

O oră mai târziu, magnetul uriaş reuşise să răsucească uşa

rotundă a sasului numai vreo treizeci de centimetri. Palid, încordat şi uluit, Hewitt ţinu sfat cu cei doi ofiţeri.

Altimetrul lui *Molly D* indica o sută patruzeci şi cinci de kilometri. Locotenent-colonelul Mardonell făcu observaţia hotărâtoare în această privinţă:

— Am pierdut cincisprezece kilometri altitudine în şaizeci şi opt de minute. Mergând înainte şi coborând astfel, în zece ore vom atinge suprafaţa pe o traiectorie oblică.

Era clar că vor avea nevoie de mult mai mult timp ca să deşurubeze cei peste zece metri de filet ai uşii de acces, la ritmul de treizeci de centimetri pe oră.

Furios, Hewitt examină situaţia. Considera că se află în faţa unei probleme minore, un necaz mărunt.

— Va trebui să deschidem fie cu flacără, fie să aducem un sfredel mai mare. Să tăiem o intrare direct prin peretele navei, zise el.

Ceru prin radio o foreză. Dar, deşi sprijinit de autoritatea poliţiei spaţiului, tot trecură două ore şi jumătate înainte ca maşinile să poată fi aduse şi montate. Hewitt dădu ordin să fie pornit puternicul motor al sfredelului.

— Chemaţi-mă când o să fiţi gata de intrare.

De câtăva vreme se simţea din ce în ce mai istovit, şi fizic, şi mintal. Se retrase într-o cabină a micii nave şi se întinse pe o canapea.

Dormi neliniştit, aşteptându-se să fie chemat din moment în moment. De câte ori se trezea, se învârtea în aşternut, iar mintea îi era frământată de o singură întrebare: oare ce o să facă, odată ajuns în navă?

Se trezi tresărind şi, privindu-şi ceasul, văzu că trecuseră peste cinci ore. Se îmbrăcă, presimţind un dezastru. Pe coridor se întâlni cu Mardonell. Ofiţerul îi spuse:

— Nu v-am chemat, domnule Hewitt, pentru că, văzând că nu reuşim să deschidem, am luat legătura cu cartierul nostru general. Ca răspuns, am primit sfaturi de la câţiva dintre cei mai mari savanţi ai lumii. Dar mă tem că fără folos. Nici un sfat din lume nu poate da mai multă putere sfredelului şi nici arzătoarele nu sunt mai bune, sfârşi el alb la faţă ca varul.

— Ce vrei să zici?

— Mai bine veniţi să vedeţi.

Când Hewitt se, apropie, sfredelul continua să se învârtă.

Ordonă să fie oprit şi examină peretele de metal al *Speranţei omului.* Sfredelul îl străpunsese pe o adâncime de trei sferturi de milimetru.

— Dar e ridicol, protestă Hewitt. Metalul acesta putea fi sfredelit cu uşurinţă acum şase ani, când a fost construită nava.

— Am mai adus încă două sfredele cu vârf de diamant, dar n-au nici un efect asupra metalului ăstuia, spuse Mardonell. După calculele noastre, *Speranţa* se va zdrobi undeva pe înălţimile munţilor stâncoşi. Am putut determina destul de precis punctul de cădere şi localnicii au fost anunţaţi.

— Şi ce se întâmplă cu cei de la bord? Ce o să se întâmple cu... Se opri. Voise să spună „Ce o să se întâmple cu neamul omenesc?” Dar nu o spuse. N-avea nici un rost să-i mai irite în plus pe oameni cu obsesiile lui.

Tremurând, Hewitt privi prin hubloul micii nave de salvare. Se aflau la aproximativ cincisprezece mile de suprafaţa Pământului. Rămâneau mai puţin de două ore până la prăbuşirea *Speranţei.*

Când acest timp se reduse la douăzeci de minute, Hewitt dădu ordin ca *Molly D* să se îndepărteze. Nava de salvare se ridică încet. Puţin mai târziu, Hewitt, cu un sentiment oribil de gol sufletesc, văzu enorma navă lovind coasta unei coline.

Cu o viteză de o mie cinci sute de kilometri pe oră, *Speranţa* sfâşie solul, ridicând un nor de praf. Nici un sunet nu străbătu până în locul din care priveau Hewitt şi oamenii săi, dar şocul trebuie să fi fost teribil.

— S-a terminat, zise Hewitt, înghiţind în sec. Dacă mai era cineva în viaţă la bord, cu siguranţă că acum e mort.

Consecinţele loviturii nu erau greu de închipuit: din oameni nu mai putuseră rămâne decât pete însângerate pe pereţi, pe tavane şi pe duşumele.

O clipă mai târziu, sunetul izbiturii ajunse la *Molly D.* O explozie puternică, intensă ca un *bang* supersonic amplificat enorm; nava de salvare se cutremură sub forţa şocului.

Cineva strigă:

— *Speranţa* trece prin colină!

— Doamne, Dumnezeule! zise Hewitt.

Colina – un munte mic, alcătuit din roci şi straturi de pământ, de douăzeci de ori mai mare decât uriaşa astronavă – se despica în două. Prin norul gros de praf, Hewitt zări nava

rotundă croindu-şi calea ca prin unt. Izbi peretele văii astfel create şi iscă un nou nor de praf. Şocul nu o făcu să încetinească – îşi continua drumul cu aceeaşi viteză, înfundându-se în pământ.

Norul de praf se risipi încet. În coasta dealului următor se căsca o groapă cu rază de două sute de metri. Peretele ei începu să se năruie. Tone de stânci se prăbuşiră de pe buza prăpastiei.

Nava *Molly D* coborâse aproape de sol, şi Hewitt auzi zgomotul ca de tunet al stâncilor în cădere.

Rocile şi pământul încă se mişcau când sosi un raport prin radio. La cincisprezece mile depărtare se prăbuşise un munte. O vale nouă apăruse, iar câţiva oameni îşi pierduseră viaţa. Trei mici cutremure zgâlţâiseră împrejurimile.

În următoarele douăzeci de minute sosiră nenumărate rapoarte. Pământul se nelinişte. Fuseseră înregistrate încă paisprezece cutremure. Două dintre ele erau cele mai violente ce fuseseră înregistrate vreodată în zonele respective. Apăruseră fisuri imense în sol. Pământul se zbătea şi tremura. Ultimul cutremur avusese loc la şase sute cincizeci de kilometri distanţă de primul; dar toate cutremurele se produseseră în lungul drumului urmat de *Speranţa omului.*

Pe neaşteptate, sosi un mesaj uluitor. Nava ieşise la suprafaţă în deşert şi începuse să se îndepărteze de planetă, luând altitudine pe o orbită lungă, oblică.

Mai puţin de trei ore după aceea, nava de salvare se agăţa din nou de coca uriaşei astronave. Magneţii începură din nou să tragă cu încăpăţânare de uşa sasului. Hewitt le spuse celor câtorva oameni de ştiinţă trimişi de guvern:

— Ne-a trebuit o oră să o mişcăm pe o lungime de treizeci de centimetri. N-ar trebui să ne ia mai mult de treizeci şi cinci de ore ca să o deşurubăm pe filetul de doisprezece metri. Apoi, bineînţeles, o să dăm peste uşa interioară, dar asta e o altă problemă... Domnilor, ce-ar fi să vorbim puţin despre întâmplarea fantastică la care am fost martori?

Discuţia care urmă nu ajunse la nici o concluzie.

La un moment dat, Hewitt exclamă:

— S-a făcut!

Uşa de afară fusese desfăcută cu puţin înainte şi se îngrămădiră toţi la hublouri, privind magnetul uriaş cu care se

deşuruba acum uşa interioară. Un braţ metalic fusese introdus prin sas şi împingea în uşă. După câteva minute de sforţări, omul care îl ghida se întoarse şi privi spre Hewitt. Acesta îi răspunse prin radio:

— Întoarce-te pe navă. O să încercăm să deschidem forţând uşa cu aer comprimat.

Făcu un efort ca vocea să nu-i trădeze mânia. Uşa exterioară se deschisese uşor după ce fusese rotită pe filet. Nu exista vreun motiv pentru ca uşa interioară să nu se deschidă la fel de uşor. *Speranţa omului* continua să le facă necazuri. Auzind ordinul, căpitanul navei de salvare îl privi cu îndoială pe Hewitt.

— Dacă uşa e înţepenită, obiectă el, e imposibil să ne dăm seama ce presiune ne va trebui ca s-o deschidem. Nu uitaţi că navele nu sunt prinse între ele decât prin magneţi. Cum tragi puţin, cum se desprind una de alta.

Hewitt se încruntă, chibzui o vreme, apoi răspunse:

— Poaţe că n-o să fie nevoie de prea mare presiune. Şi, dacă o să fim împinşi prea tare înapoi, ei bine, o să mai adăugăm magneţi. Sau poate că ar trebui să construim o punte de aici până în sas şi, în felul acesta, să legăm cele două vase între ele printr-o reţea de oţel.

Se hotărâră să încerce cu aer comprimat, mărind treptat presiunea. Hewitt se uită la cadran, urmărind cum urcă acul încet – încet. Instrumentul era gradat în livre şi atmosfere. Dintr-o dată, de la nouăzeci şi una de atmosfere, presiunea scăzu la optzeci şi şase. Aici se stabiliză, apoi începu iar să urce. Căpitanul urlă un ordin către sala maşinilor şi acul se opri. Omul se întoarse spre Hewitt.

— Până-aici ne-a mers. La nouăzeci şi una de atmosfere garniturile au început să-şi piardă etanşeitatea şi nu etanşează decât dacă scădem presiunea. Hewitt dădu din cap uluit.

— Nu înţeleg. Sunt peste o sută optzeci şi patru de livre pe centimetrul pătrat!

Fără tragere de inimă, dădu ordin prin radio să se trimită materialul necesar pentru a se construi un fel de punte între cele două nave. Aşteptând sosirea materialului, mai încercară să deschidă uşa, împingând-o. Nu reuşiră în nici un chip. Era clar că uşa nu putea fi forţată decât cu o presiune mult mai mare.

A fost nevoie de nouă sute optzeci şi patru de atmosfere.

Uşa se deschise încet, parcă împotrivindu-se. Hewitt se uită la cadranul de presiune, aşteptându-se să vadă că acul coboară brusc.

Prin uşa deschisă, aerul ar fi trebuit să năvălească în interior şi să-şi răspândească presiunea în enormul cubaj liber din marea navă. Ar fi trebuit să măture totul ca o tornadă, distrugând ce-i stătea în cale.

Presiunea coborî la nouă sute optzeci şi trei. Apoi se opri. Şi nu se mai schimbă. Unul din savanţii trimişi de guvern şopti sufocat, lângă Hewitt:

— Ce se întâmplă? Se echilibrează la un nivel imposibil! Cum se poate aşa ceva? Presiunea e mai mare de două mii de livre pe centimetrul pătrat!

Hewitt se depărtă de hublou.

— Am nevoie de un costum special conceput, zise el. Echipamentele pe care le avem n-ar putea face faţă unei asemenea presiuni.

Ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă pe Pământ. Fabricarea unui asemenea costum n-ar fi luat prea mult timp. Existau firme capabile să-l execute în câteva zile. Dar trebuia ca el să fie de faţă şi să supravegheze lucrările. În timp ce cobora spre aeroport, Hewitt se gândea:

— Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă urc la bord şi să întorc nava spre Centaurus. Probabil că va trebui să rămân cu ei pe vas. Dar, acum, nu mai contează.

Nu mai aveau timp să construiască alte nave de colonizare.

Căpătă dintr-o dată încrederea că toate lucrurile se vor rezolva cu bine. N-avea nici o presimţire rea.

Când ateriză pe aeroportul oraşului de oţel, se făcuse dimineaţă. Vestea venirii lui se şi răspândise; puţin mai târziu, spre prânz, ieşind din uzina în care se fabricau costumele spaţiale, găsi în uşă un grup de reporteri, aşteptându-l. Hewitt le povesti ce ştia, dar reporterii ar fi vrut să afle mai mult.

Când se întoarse la birou, făcu o greşeală. O chemă la telefon pe Joan. Nu mai vorbiseră de ani de zile. Amărăciunea îi mai trecuse, probabil, căci veni la telefon şi-i răspunse cu o voce liniştită.

— Ce-ţi mai trece prin cap? întrebă.

— Să ne împăcăm.

— Pentru Dumnezeu! spuse ea şi începu să râdă.

Vocea îi părea mai stridentă decât atunci când o văzuse pe soţia lui ultima oară. Cu inima strânsă, Hewitt înţelese că zvonurile vagi care-i ajunseseră la urechi erau adevărate: Joan nu se afişa numai cu un bărbat – ceea ce ar fi fost normal în situaţia ei – ci cu mai mulţi.

Revelaţia aceasta îl opri un moment. Dar numai un moment. Urmă cu seriozitate:

— Nu văd de ce ţi se pare atât de amuzant. Unde ţi-e dragostea adâncă şi veşnic nepieritoare pe care mi-o jurai altădată?

Joan tăcu o clipă.

— Ştii, cred că eşti destul de naiv ca să-mi propui o împăcare. Dar eu m-am deşteptat, aşa că înţeleg ce se întâmplă: cred că întoarcerea navei tale are o legătură cu telefonul ăsta. Nu-i aşa că vrei să ne reîntregim familia şi să plecăm împreună spre Centaurus?

Hewitt avu sentimentul că, după un asemenea început nefericit, ar fi fost o greşeală să continue conversaţia. Dar insistă totuşi:

— De ce nu-mi dai copiii? Călătoria n-o să le dăuneze cu nimic şi măcar o să fie la adăpost atunci când…

Joan îi tăie vorba.

— Vezi? Ţi-am ghicit bine prostiile!

După care îi trânti telefonul în nas.

Primi după aceea telefoane de la ziare; se interesau de incident. Apoi publicară versiunea ei. Articolele îl numeau „omul cu Nava”. Hewitt scrâşni din dinţi. După aceea se ascunse de reporterii, care făceau de gardă în holul hotelului lui douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi pătru.

Două zile mai târziu, Hewitt făcu apel la o escortă de poliţie, care-l conduse până la uzină, să ia costumul special, apoi la astrodrom, unde se îmbarcă din nou pe *Molly D.*

Timp de o oră testă etanşeitatea costumului. Apoi, un magnet închise cu greutate uşa interioară a *Speranţei omului.* După aceea, presiunea aerului în pasarela care lega cele două nave a fost redusă la o atmosferă. Hewitt, închis în costumul special – un fel de capsulă cu rotiţe, propulsată de un motor – a fost ridicat cu o mică macara şi depus în pasaj. Uşa se închise în spatele lui.

Pompară din nou aer în pasarelă. Hewitt urmări atent cadranele instrumentelor de măsură ale costumului în timp ce presiunea exterioară urca încet până la nouă sute şaizeci şi trei de atmosfere. Capsula rezista – nu dădea semne că cedează. Atunci, Hewitt se îndreptă cu viteză redusă spre uşă şi o împinse uşor.

Câteva clipe după aceea, se afla în interiorul *Speranţei omului.*

23

ÎNTUNERIC!

Schimbarea interveni în secunda în care pătrundea în astronavă. Spectacolul era uluitor. De afară, coridorul părea luminat normal. Acum, se afla într-o lume de un cenuşiu întunecat, înfricoşător. Încercă să străpungă întunericul cu privirea – treptat ochii i se obişnuiră cu lumina săracă. Deşi trecuseră ani de când fusese ultima oara la bordul navei, îl izbi senzaţia că spaţiul era mult mai mic decât şi-l amintea.

Se afla pe un coridor despre care ştia că duce direct spre inima navei. Era mai strâmt decât în amintirile lui. Nu puţin mai strâmt; ci mult mai îngust. Înainte cu şase ani fusese o „arteră” principală a vasului, construită astfel, încât să lase loc larg de trecere pentru transportul echipamentelor şi maşinilor de mari dimensiuni.

Nu-şi putea da seama de lungimea lui. Din construcţie coridorul fusese gândit astfel, încât să meargă pe toată lungimea vasului, peste trei sute de metri. Hewitt nu vedea atât de departe. În faţa ochilor lui, coridorul se topea într-un întuneric de nepătruns.

Înălţimea nu părea să fi scăzut. Fusese de zece metri şi arăta la fel de înalt.

Dar, în loc de unsprezece metri lăţime, rămăsese doar un metru şi jumătate. Şi nu părea să fi fost demontat şi reconstruit astfel. Arăta cât se poate de solid şi, pe deasupra, ar fi fost şi imposibil să se facă o asemenea transformare. Schelăria de oţel din spatele pereţilor făcea parte integrantă din scheletul navei.

Trebuia să se hotărască dacă vrea sau nu să meargă mai departe în navă. Şi n-avea de ales. Pentru a-şi atinge ţelul trebuia să continue.

Se opri să închidă uşa sasului. În clipa aceea avu un alt şoc. Uşa, mişcându-se, se deforma vizibil. De afară nu se văzuse un asemenea efect. Când o trânti, lăţimea normală de patru metri

a uşii se preschimbă într-una de un metru şi douăzeci.

Transformarea era atât de monstruoasă, încât simţi că începe să i se prelingă picuri de sudoare pe frunte. Şi Hewitt înţelese, stupefiat şi speriat:

— Dar ăsta e efectul Teoriei Contracţiei Lorentz-Fitzgerald! În minte îi apăru corolarul încă mai de necrezut: Asta înseamnă că nava merge cu o viteză apropiată de cea a luminii!

Hewitt respinse această idee. Mintea lui nu o putea concepe. Exista, probabil, o altă explicaţie.

Cu prudenţă, îşi porni capsula spre prima destinaţie – cabina căpitanului. De-a lungul coridorului, valurile de umbră se dădură – cu greu – la o parte din faţa lui. Văzu rampa care ducea la nivelul de deasupra doar când ajunse la trei metri depărtare de ea.

Se simţi uşurat, văzând un lucru de care-şi amintea. Şi, ceea ce era şi mai important, lucrurile păreau a se afla la distanţa cuvenită. Mai întâi sasul, apoi rampa şi pe urmă numeroasele ateliere. Coridorul se lărgi pe parcursul rampei, apoi se strâmtă din nou. Locurile aveau un aspect sinistru şi îmbâcsit, din cauza efectului anormal de strâmtare. Dar lungimile păreau a nu se fi modificat.

Se aştepta ca uşa cabinei căpitanului să fie prea îngustă pentru a permite trecerea costumului său spaţial. Totuşi, ajungând în faţa ei, văzu că e la fel de largă pe cât şi-o amintea. Hewitt dădu din cap gânditor:

— Desigur, chiar potrivit teoriei Lorentz-Fitzgerald lucrul acesta poate fi adevărat. Contracţia se produce pe direcţia zborului.

Uşa aflându-se în unghi drept faţă de direcţia zborului, dimensiunile ei nu fuseseră afectate. Doar cadrul uşii va fi, probabil, mai îngust.

Cadrul uşii *era* mai îngust. Hewitt opri capsula şi se holbă la el. Păli de spaimă.

— Nu merge, îşi spuse. Ca şi pe coridor, se strâmtează în raport de opt la unu în timp ce presiunea aerului variază de la 973 la unu.

Încă o dată, încercă să se autoconvingă că explicaţia nu se putea baza pe faimoasa Teorie a Contracţiei. La urma urmei, viteza nu intra la socoteală. Oricare ar fi fost viteza ei în trecut, *Speranţa omului* stătea practic pe loc, în acest moment.

Îşi alungă gândurile:

— Îmi pierd vremea! Trebuie să merg mai departe!

Cu conştiinţa acută a faptului că nu trebuia să facă decât o rapidă incursiune de explorare pe navă, porni motoraşul capsulei şi trecu prin uşă.

Prima cameră a apartamentului era goală. Hewitt traversă luxosul salon al căpitanului şi se îndreptă spre dormitorul principal, împinse uşor uşa cu unul din braţele articulate ale capsulei sale, înzestrat şi el cu un motoraş. Intră şovăind; avea atitudinea tipică a omului care intră peste cineva, în dormitor. Camera avea două paturi. În cel mai apropiat de el dormea o femeie; era acoperită cu un cearşaf; nu-i vedea decât o parte dintr-un braţ, umărul şi capul. Era întoarsă cu spatele la el. La prima vedere arăta normal, dar nu-i acordă decât o privire, căci, în clipa aceea, atenţia i se îndreptă către bărbatul de pe patul celălalt.

Trupul lui era încolăcit într-o poziţie contorsionată – ca şi cum ar fi fost proiectat de o bruscă accelerare sau frânare. Unele părţi ale trupului erau scurtate, iar altele nu, anomalie datorată poziţiei răsucite a membrelor. Hewitt se învârti în jurul patului ca să vadă mai bine. Văzut din faţă omul arăta normal.

Dar, dintr-o parte, capul şi trupul lui păreau caricatura unei fiinţe omeneşti, ca o imagine reflectată în cea mai deformată oglindă de circ.

Hewitt nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe omul acesta. Dar, cu siguranţă, nu semăna câtuşi de puţin cu căpitanul John Lesbee, care comandase marea navă la plecare, cu şase ani în urmă.

În acel moment, Hewitt renunţă să mai înţeleagă ceva. Unele dintre fenomene sugerau că este vorba de efectul Lorentz-Fitzgerald. Dar multe altele nu puteau fi explicate decât dacă nava ar fi călătorit simultan cu mai multe viteze – imposibil.

Hewitt începu să se retragă din cabina căpitanului cu mintea golită de gânduri. Se opri să se uite în celălalt dormitor. Aici erau trei paturi, fiecare cu câte o femeie tânără în el. Şi ele erau acoperite cu cearşafuri, dar părţile de trup pe care le putea vedea erau deformate. Îl trecu un fior şi se dădu înapoi. O monstruozitate pare mai neplăcută la o femeie decât la un bărbat…

Ieşind din nou în coridor, Hewitt se sforţă să înţeleagă, să accepte anormalitatea lucrurilor din jurul lui. Îşi reluă explorarea mai calm, mai atent, mai dornic să vadă tot ce era de văzut. Începu să examineze apartamentele rezervate ofiţerilor şi savanţilor. Aproape în toate cazurile, dormitorul mare era ocupat de o femeie, iar dormitoarele mici de către copii.

Când găsi primul adolescent, Hewitt dădu cearşaful complet la o parte – făcând un efort considerabil – şi se holbă îndelung la trupul contorsionat. Nu-i venea să creadă că are în faţă un tânăr. Dar aşa era. În ciuda deformărilor, nu încăpea îndoială. Mai văzu şi alţii după aceea, fete şi băieţi, unii părând să aibă până la optsprezece ani.

Dar unde erau bărbaţii?

Mai întâi dădu peste trei vlăjgani cu mutre aspre în apartamentele de pe un al doilea coridor, lângă cabina căpitanului. Şi ei erau în pat şi, cum nu erau aşezaţi pe direcţia de zbor, formau un grup uluitor. Când ridică cearşaful de pe trupul primului om, îl văzu sfrijit ca un băţ, de necrezut. Al doilea era scurtat, îngrămădit, parcă ciuntit. Al treilea, din profil, îşi pierduse toată grosimea, rămânând o biată felie de om, o siluetă.

Hewitt nu mai văzu alţi bărbaţi înainte de a ajunge pe punţile de jos. Acolo, în micile dormitoare învecinate cu uriaşe săli comune, găsi câteva sute de bărbaţi. Între ei – nici o femeie, ceea ce era uimitor. Nu vedea motivul pentru care bărbaţii să fie jos, iar femeile şi copiii pe punţile de sus.

Hewitt era năucit. La bordul vasului se găseau bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, iar el nu-l cunoştea pe niciunul dintre ei. El, care îi cunoscuse, măcar în treacăt, acum şase ani, pe toţi coloniştii, tehnicienii, savanţii, femeile, nu mai recunoştea acum pe nimeni.

Ajunse la sala maşinilor. Când aruncă prima privire asupra cadranelor, avu un şoc.

Motorul atomic era încins ca iadul. Acul, indicând randamentul transformatorului, era uimitor de stabil, având în vedere încărcătura pe care o suporta – iar rezistenţa la acceleraţie trebuie să fi fost incredibilă, căci accelerometrul indica, practic, zero. Studiind instrumentele, Hewitt se trezi amintindu-şi conversaţia lui cu Tellier despre încercarea de a

atinge viteza luminii. Brusc, se încruntă. Se apropie mai tare de integratorul de viteză: cifrele pe care le vedea pe ecran erau cu siguranţă greşite: 198,700*... Mai mult decât viteza luminii!*

— Dar asta nu înseamnă că...

Mintea lui refuză să accepte ideea. Hewitt bătu în retragere, ieşi prin sas şi se întoarse pe *Molly D.*

24

În absenţa lui Hewitt, un bărbat înalt sosise pe nava de salvare. Ascultă împreună cu ceilalţi povestirea lui Hewitt şi rămase tăcut şi gânditor în timpul discuţiei care urmă. Prezenţa lui îi stânjenea pe savanţii mai tineri, trimişi de guvern. Nimeni nu prea ştia ce să creadă. Păreau a spune: „Să-şi rupă alţii gâtul mai întâi!”

Ca urmare, se arătară prudenţi în afirmaţii. S-au rostit de preferinţă expresii ca „explicaţie naturală”. Hewitt ascultă cât putu, apoi spuse, nerăbdător:

— La urma urmei, lucrurile astea *s-au întâmplat.* Ce înţelegem prin „natural”?

Voia să continue, când omul înalt îşi drese vocea şi vorbi pentru prima oară:

— Domnilor, aş vrea să curăţăm puţin terenul înainte de a lămuri lucrurile. Se întoarse către Hewitt: Vă felicit, domnule. Pentru prima dată în istorie, legendarul „observator” – această ciudăţenie matematică – a prins viaţă. Aţi văzut fenomene care, până acum, nu au fost cunoscute decât ca o serie de ecuaţii.

Fără alt preliminariu, se lansă într-o explicaţie a celor întâmplate, acceptând acţiunea anumitor „aspecte ale vitezei şi luminii”.

— Situaţia nu ne permite să discutăm mai îndelung despre cum de este posibil să fie aşa. Rămâne pe mai târziu. Am o ipoteză. Domnul Hewitt a văzut că vitezometrele indică o viteză mai mare decât cea a luminii. Nu este oare posibil ca, atingând această viteză, nava să ne pună în faţa unei relaţii spaţiu-materie necunoscută nouă până în prezent? Presupun că nava zboară cu o viteză mai mare ca cea a luminii în propria ei zonă de existenţă, într-un soi de timp paralel cu al nostru.

Supoziţia se cerea, desigur, verificată. Dar în timp.

— A venit vremea să găsim o soluţie practică, urmă el. Iată ce vă propun.

Propuse să se întocmească o scrisoare în cuvinte bine alese.

Copii ale scrisorii trebuiau puse la îndemâna conducătorilor echipajului, astfel încât să fie găsite când se vor trezi din somn.

În scrisoare vor fi descrise împrejurările, iar comandanţii navei vor primi ordin să oprească motoarele şi pilotul automat. Dacă lucrurile nu se vor întâmpla astfel într-un anumit timp – ţinându-se seama de decalajul de timp – înseamnă că scrisoarea nu a fost bine înţeleasă. În cazul acesta, Hewitt ar urca din nou la bord şi ar încerca să oprească pilotul automat şi să inverseze el însuşi acţiunea motoarelor.

Totuşi la viitoarea sa vizită, înainte de a pleca de pe navă, Hewitt va trebui să declanşeze alarma generală pentru a grăbi trezirea echipajului.

Hewitt primi sugestiile acestea cu o încruntare din sprâncene. Nu vedea vreun motiv care să facă acest plan să dea greş. Dar el intrase pe vas, văzuse perspectivele nefireşti, sinistre, văzuse motoarele atomice lucrând la limitele siguranţei, şi pasagerii cu trupurile deformate, într-o nemişcare de moarte – şi simţea că a pierdut din vedere un factor esenţial.

Îşi aminti de omul chircit lângă tăblia patului din cabina căpitanului. O asemenea anomalie se cerea explicată. Dar cuvintele specialistului ridicau unele probleme practice. Costumul-capsulă trebuia să fie echipat cu instrumentele necesare cu care să poată declanşa alarma şi să poată executa şi alte lucrări în condiţiile de timp de pe navă. Şi, la ideea de a mai face, mai târziu, şi o a treia incursiune pe vas, răspunse cu voce ştearsă:

— Dacă trebuie să şi opresc motoarele, o să fie nevoie să-mi iau apă şi mâncare; diferenţa de timp s-ar putea să complice mult lucrurile.

Deschiderea sasului se făcuse în treizeci şi cinci de ore, când ar fi luat, în mod normal, doar cinci minute. Prin comparaţie, inversarea acţiunii motoarelor ar fi putut cere săptămâni de lucru – poate nu muncă grea, dar, cu siguranţă, stăruitoare. Ar fi fost mai bine ca cei de la bord să o facă singuri.

Un alt om de ştiinţă sugeră că s-ar putea echipa costumul-capsulă cu instrumente de detectare, observare şi înregistrare a reacţiilor propulsorului la fenomenele cauzate de viteza luminii.

Propunerea declanşă o furtună de idei creatoare, pe care

Hewitt o întrerupse spunând:

— Domnilor, capsula nu poate fi înzestrată cu un număr nelimitat de instrumente. Aşa că, ce-ar fi să meargă vreo doi dintre dumneavoastră cu mine la fabrică şi să vadă acolo ce modificări se pot face? În timpul acesta se poate scrie şi multiplica scrisoarea. Ne vom întoarce destul de repede şi, atunci, o să mă duc iar la bordul navei.

Căzură de acord şi duseră costumul înapoi la fabrică. Hewitt îi lăsă acolo pe savanţi să aibă grijă să se facă treabă bună.

Făcură socoteala că va fi nevoie de o săptămână ca să se facă tot ceea ce era de făcut. Îşi propuse ca primele ore din săptămâna aceasta să şi le petreacă dormind.

Se duse glonţ în camera lui, la hotel.

25

La bordul vasului, Lesbee V se trezi.

Rămase întins, nemişcat, neamintindu-şi, pe moment, nimic din cele întâmplate, zăcând acolo în întuneric ca un copil, fără gânduri.

Apoi, amintirile năvăliră. Se gândi: „Doamne, Dumnezeule!”

Câteva secunde îl copleşi spaima, dar, deodată, simţi o uşurare. Căci trăia încă. Viteza transluminică nu era fatală omului. Clipele înspăimântătoare când nava zbura exact cu viteza luminii sosiseră, fuseseră trăite de echipaj, iar acum rămăseseră în urmă.

Se întrebă cât timp rămăsese în inconştienţă. Gândul acesta îl îmboldi, aducându-i aminte că ar fi trebuit să fie jos, în sala motoarelor, cercetând, verificând, pregătind totul pentru frânare.

Îşi aminti de Gourdy. „Poate o fi murit!” se gândi, cu speranţă.

Se răsuci şi aprinse lumina. O făcuse automat şi, doar atunci, când lumina inundă celula, înţelese că impulsurile electrice, undele de lumină şi antigravitaţia păreau a funcţiona ca de obicei.

…Se minună de asta. Se potrivea teoriei că, la viteza luminii, lumina mergea tot cu viteza luminii.

Lesbee îşi desfăcu centura şi se ridică.

Auzi un zgomot în afara celulei. O cheie se răsuci în broască. Uşa din spatele gratiilor de metal se deschise. În deschizătură apăru Gourdy, bandajat la cap. În spatele căpitanului se zărea trupul masiv al unui fost lucrător la bucătării, numit Harcourt.

Lesbee se simţi crunt dezamăgit. Se aşteptase la asta; analiza lui fusese corectă; dar, într-un fel, realitatea – adică faptul că Gourdy nu fusese rănit de moarte – îi nimicea speranţa fragilă de care se agăţase… Tot atât de repede pe cât venise, dezamăgirea dispăru.

Îşi dădu seama că venirea lui Gourdy aici însemna o victorie.

Lui Lesbee îi crescu inima. Aşa era. De aceea programase astfel motoarele: Ca să-l silească pe acest ucigaş abil să vină la el să ceară ajutor.

Vorbi repede, ca să aibă primul cuvânt şi să-i îndrume gândurile încotro voia el.

— Am căzut în leşin. De-abia m-am trezit. Ce s-a întâmplat? N-a păţit nimeni nimic?

Îl văzu pe Gourdy că se holbează la el nedumerit.

— Şi pe dumneata te-a luat prin surprindere?

Lesbee nu-i aruncă decât o privire. Se temea să nu facă vreo mişcare greşită şi să se dea de gol.

— Lesbee, eşti sigur că asta nu e vreo şmecherie de-a ta?

Lesbee ii putu răspunde cu toată sinceritatea că nu era nici o şmecherie, ceea ce era adevărat, căci nu-i mai ardea de aşa ceva, pentru moment. Planul lui aparţinea acum trecutului. Acum, toţi cei de la bord erau confruntaţi cu o situaţie nouă pentru om: fenomenele legate de vitezele supraluminice.

Negaţia lui îl linişti probabil pe Gourdy. Şovăi, dar numai un moment. Apoi spuse răstit:

— Îţi mai dau o şansă, Lesbee, aşa că hai jos la sala maşinilor. Harcourt o să meargă cu dumneata – şi ai grijă! Fără şmecherii!

Îşi dădu seama că ameninţăriie sunt inutile, aşa încât spuse cu un ton convingător:

— Ascultă, Lesbee, găseşte ce nu merge cum trebuie, repară şi pe urmă stăm de vorbă. E bine aşa?

Lesbee n-avea încredere în el; nu putea, pur şi simplu. Îşi dădea seama că situaţia lui Gourdy nu se schimbase, că el nu-şi putea permite să se întoarcă pe Pământ. Dar, cu voce tare, spuse doar:

— E bine. Desigur.

Gourdy făcu o strâmbătură care se voia zâmbet.

— Te văd mai târziu, zise.

Plecă să-i interogheze pe ceilalţi prizonieri. Întrucât, în mintea lui, Lesbee fusese scos din cauză, bănuielile i se întorceau acum spre Miller. Cine ar fi putut programa viteza dacă nu singurul om care mai călcase în sala maşinilor? Îşi aduse aminte cum examinase Miller cadranele, atingându-le pe câte unele.

— Atunci trebuie să fi făcut-o, se gândi Gourdy mânios. Chiar sub ochii mei! Numai când se gândea, îl apuca furia.

Lesbee, cu Harcourt după el, se îndreptă spre punctul auxiliar de comandă. O privire rapidă pe cadrane îi arăta că aveau în faţă spaţiu liber cât vrei. Repede, tremurând de atâta grabă, programă inversarea propulsorului pe o bază de doisprezece *g* plus unsprezece de gravitaţie artificială. După ce făcu programarea, întinse mâna spre maneta principală, o apucă şi...

Şi se opri.

În acest moment hotărâtor, avea de cântărit câteva lucruri vitale pentru el.

Acceleraţia la viteze transluminice îi adusese rezultatele pe care, vag, le anticipase. Îl eliberase din închisoare. Dar situaţia lui nu se schimbase fundamentai:

Orice ar face, dacă greşeşte – sau chiar numai dacă se abţine de la a face ceva – Gourdy îl va asasina într-o zi. Era o certitudine şi trebuia să acţioneze în funcţie de ea.

Să-i ia arma lui Harcourt şi să-l scoată din circuit, într-un fel sau altul: să-l lege, să-l omoare – dacă va fi absolut necesar. Dar, oricum, să-l scoată din scenă.

Apoi să-l elibereze pe Tellier... şi să evadeze amândoi de pe navă, aşa cum plănuiseră.

Luând această hotărâre, întinse încă o dată mâna spre manetă.

Dar dădu iar înapoi, fara să o atingă.

Trebuia să mai ia în considerare un factor mai puţin personal, dar poate mai important.

— De ce am căzut în nesimţire la punctul de tranziţie? Lucrul ăsta trebuie lămurit.

E greu să-l faci pe om să leşine. Lucrul ăsta se ştia de mult pe navă. Dacă e sub influenţa unui anestezic, omul se agaţă de starea de conştienţă cu o tenacitate aproape incredibilă, chiar în condiţii de şoc sau de extremă durere.

Lesbee se întoarse pe jumătate spre vlăjganul din spatele lui şi întrebă:

— Dumneata ai căzut în nesimţire, Harcourt?

— Mda.

— Îţi aduci aminte de ceva în legătură cu asta?

— Nimic. Am picat lat. M-am trezit. M-am gândit: frate, mai

bine m-aş duce să văd ce face Gourdy! L-am găsit în camera lui, făcut grămadă lângă tăblia patului şi...

Lesbee îl întrerupse:

— N-ai avut nici un gând? Nici o imagine, nici un vis, nici o amintire ciudată ? Vreau să zic, înainte de a-ţi veni în fire.

El însuşi nu avusese decât câteva viziuni vagi, amintiri care se desfăşurau invers.

— Păăi... Harcourt părea să chibzuiască temeinic. Acum, că mă întrebi, parcă-aş fi visat ceva. Nu-mi aduc prea bine aminte.

Lesbee aştepta. Expresia de pe faţa fălcoasă a omului arăta că se sforţează să-şi amintească, n-avea rost să-l grăbească.

— Ştii, domnule Lesbee, dacă mergem până la capătul lucrurilor cred că noi, oamenii, avem adevărul în noi.

Lesbee mormăi în sinea lui. Omul ăsta vorbea şi gândea infernal de încet.

— Ascultă, Harcourt! Acum trebuie să inversez motoarele. Vorbim mai pe urmă.

Întinse încă o dată mâna spre manetă. De data aceasta o împinse încetişor. După care se aşeză pe fotoliul de comandă, luă microfonul şi vorbi în intercom, anunţând că în mai puţin de un minut va începe decelerarea.

Tocmai voia să se fixeze de scaun, când, privind spre Harcourt, văzu că omul îşi prinsese deja centura. Constatarea îl electriză. Era oare cazul să-l atace acum? Cu răsuflarea tăiată, Lesbee se lăsă să cadă pe scaun. Nu acum, se gândi. Erau prea multe necunoscute în joc. Dacă ar fi avut loc o luptă, ar fi putut fi întreruptă de deceleraţie. Să aşteptăm, gândi Lesbee. Cu degetele tremurătoare, îşi prinse închizătoarea propriei sale centuri.

Cu inima strânsă, se uită cam speriat la cadranele de pe tabloul de bord.

Deodată, acele fugiră la capătul scalelor.

Involuntar, Lesbee îşi încordă muşchii. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. Nu programase decât un *g* între forţa de deceleraţie şi gravitaţia artificială – diferenţa era prea mică.

— Ne putem oare baza pe asta, chiar şi la viteze peste cea a luminii? se întrebă.

Acele continuau să indice la fel.

Harcourt grăi:

— Ştii, domnule Lesbee, că visul ăla era de-a dreptul nostim.

Vedeam fiecare părticică din trupul meu făcând un fel de flip-flop. Eram mare cât tot spaţiul şi-mi vedeam toate măruntaiele şi toate petele alea mici şi nedesluşite de lumină care se învârteau. Şi pe urmă n-au mai fost mici şi au încetat să se mai învârtă, şi pe urmă au luat-o toate în direcţia opusă. Aveam senzaţia ciudată că merg de-a-ndăratelea. Şi atunci cred că am căzut în nesimţire chiar în clipa aceea.

Lesbee se întorsese spre Harcourt în timp ce acesta îşi descria experienţa subiectivă. Era o adevărată revelaţie pentru el. Cu bunul-simţ al omului simplu, Harcourt înţelesese totul din instinct.

„…flip-flop…” Ce altceva?

„…mare cât tot spaţiul…” Aşa spunea teoria: la viteza luminii, masa devine infinită, dar dimensiunea se reduce la zero.

„…pete nedesluşite…” Electronii, pentru Dumnezeu, electronii care se învârt pe orbitele lor şi, dintr-o dată, o iau în direcţie opusă.

Bineînţeles. Fantastic, dar bineînţeles.

Şi, fireşte, *atunci* a intervenit inconştienţa. Exact în momentul în care electronii îşi inversau sensul. Însăşi structura vieţii şi materiei fusese dată peste cap.

Copleşit deodată de groază, Lesbee gândi:

— E posibil ca nava să fi sfărâmat barierele timpului şi ale spaţiului în timp ce noi eram ocupaţi cu micile noastre ciorovăieli?

Avu o viziune grandioasă: spaţiul imens dimprejur, cucerit prin descoperirea şi folosirea legilor inerente propriei lui structuri. Distanţa învinsă cu desăvârşire şi chiar şi timpul îmblânzit

Cu încordare, Lesbee aştepta ca nava, încetinind, să treacă înapoi bariera vitezei luminii. Aştepta şocul întoarcerii la normalitate.

Rapide, secundele urmau secundelor. Acele continuau coborârea năvalnică.

Nu se întâmpla nimic.

26

Pe Pământ trecuseră trei săptămâni.

Hewitt, în culmea tulburării, făcea tot ce putea ca să grăbească lucrurile. Reuşea, atât cât puteau reuşi banii. Dar oamenii refuzau să-şi depăşească ritmul normal, fie măcar şi pentru o zi sau o oră.

Scrisoarea provocă una dintre întârzieri. Hewitt o scrisese în viteză, apoi trimisese copii ale ei, prin mesager, către diferite autorităţi ce trebuiau să o aprobe şi să o semneze.

Dar, cu schimbările cerute de unii, cu amânările neexplicate şi cu versiunea finală „pierdută” timp de o săptămână prin birourile unui ministru de stat, timpul se duse repede.

În sfârşit, cele douăsprezece copii ale scrisorii ajunseră în mâna lui Hewitt; nu mai era nevoie decât de semnătura lui. În versiunea finală, scrisoarea suna astfel:

Atenţie. Către echipajul *Speranţei omului*

Nava voastră, *Speranţa omului,* a ajuns în sistemul solar într-o stare a materiei nemaiîntâlnită. Dovada acestui fapt constă în aceea că Averill Hewitt, proprietarul navei, a urcat de două ori la bordul navei şi a trecut printre voi fără ca voi să-l vedeţi. În raport cu el, voi, cei de pe vas, aveaţi aparenţa mişcării suspendate, ca şi cum viteza voastră ar fi fost egală sau chiar superioară celei a luminii.

Explicaţia acestui fenomen remarcabil pricinuieşte controverse între savanţii de pe Pământ, dar cu toţii sunt de acord asupra măsurilor pe care trebuie să le luaţi.

Deceleraţi imediat, cât de rapid puteţi, pentru a micşora efectele vitezei transluminice.

Apoi încercaţi să luaţi contactul prin radio cu Pământul.

Cum în cazul vostru s-ar putea să se aplice teoriile lui Fitzgerald şi Lorentz cu privire la contracţie, este posibil să

aveţi de-a face cu o distorsiune a timpului, ca şi a spaţiului. Vă înştiinţăm că pe Pământ au trecut şase ani de când *Speranţa omului* a pornit spre Centaurus. Aceasta vă poate da un punct de comparaţie în funcţie de care vă puteţi evalua situaţia.

Vă rugăm să acţionaţi imediat, căci nava voastră pare să se îndrepte spre Pământ şi se poate zdrobi de sol dacă continuă în această direcţie.

Extremă urgenţă…

Locul pentru prima semnătură îi fusese rezervat lui Hewitt. Ceilalţi semnatari îi lăsaseră amabili locul de frunte. Ministrul de stat şi reprezentantul Uniunii Puterilor Occidentale semnaseră imediat dedesubt. Şi mai jos se afla numele ofiţerului care comanda Flota Spaţială (OFCOMSPAF). Apoi veneau semnăturile a trei savanţi: „bărbatul înalt” – fizicianul Peter Linden, un astronom de renume mondial şi şeful serviciilor ştiinţifice ale guvernului.

Înalţi funcţionari şi mai mulţi specialişti îl însoţiră pe Hewitt la bordul lui *Molly D*: ofiţeri din Patrula Spaţiului, un doctor, un membru al cabinetului, un reprezentant al Puterilor Asiatice şi câţiva fizicieni.

Cum era şi de aşteptat, *Speranţa omului,* în aceste trei săptămâni, se îndepărtase de Pământ cu peste opt milioane de kilometri. Dar, încă şi mai important, mişcarea generală a sistemului solar în direcţia constelaţiei *Berbecului,* cu nouăsprezece mii două sute de metri pe secundă, determina o derivă aparentă a navei cu aceeaşi viteză, urmând o diagonală în raport cu Soarele, pe o lungime de şaisprezece milioane de kilometri.

În timpul acestor trei săptămâni, observatorii văzuseră marea navă schimbându-şi direcţia de mers, astfel încât să intercepteze orbita Pământului într-un viitor apropiat..

Concluzia era că dispozitivul de ghidaj era în continuare programat pentru întoarcerea pe pământ.

Cu mare grabă, Hewitt ordonă decolarea lui *Molly D.*

Opt zile mai târziu, nava de salvare se alipi din nou de astronava uriaşă. Se scursese aproape o lună, în timp pământean, de la precedenta călătorie a lui *Molly D.* Dar,

pentru *Speranţa omului* se scursese, probabil, o jumătate de oră…

De îndată ce sasul fu deschis şi legat de *Molly D* printr-un pasaj etanş, Hewitt îşi conduse costumul-capsulă drept la cabina căpitanului – şi acolo dădu peste prima problemă. Bărbatul cu păr negru, chircit lângă tăblia patului, dispăruse. Femeia dormea în continuare în patul de alături.

Hewitt încercă să străpungă cu privirea bezna din camera alăturată: celelalte trei femei erau acolo, fiecare în patul ei. Dar bărbatul căruia voia să-i lase una din scrisori era de negăsit în apartament.

N-avea prea mare importanţă. Experţii de pe *Molly D* conveniseră că douăsprezece scrisori puse la îndemâna a douăsprezece persoane în toate colţurile navei vor fi suficiente pentru a răspândi vestea nouă.

Hewitt lăsă o copie pe patul nestrâns al bărbatului, mai multe copii lângă femeile din cabinele ofiţerilor, patru copii la căpătâiul unor bărbaţi aleşi la întâmplare printre cei două sute din dormitorul comun de pe puntea de jos şi câte o copie fiecăruia din cei doi bărbaţi pe care-i găsi prinşi în centuri, unul lângă altul, în camera motoarelor.

Hewitt lăsase camera maşinilor la urmă, pentru că avea conectate la costum aparate fotografice cu care i se ceruse să ia o serie de fotografii cu toate cadranele aparatelor de măsură. Fizicienii de pe *Molly D* doreau foarte mult să aibă elemente precise de comparaţie.

Făcu fotografiile. Pe când apăsa butonul care comanda revenirea aparatului în învelişul lui de protecţie, îl izbi un gând. Cadranele vitezometrelor! Arătau altceva decât arătaseră la vizita lui precedentă.

Se uită din nou. Pe cadran, o linie roşie indica viteza luminii, înainte, acul arăta departe de linie. Acum bătea pe roşu.

Hewitt fu copleşit de groază.

Nava fusese deja programată să încetinească. Manevra începuse şi viteza se redusese deja, ajungând la câţiva kilometri peste viteza luminii.

Era sigur că momentul tranziţiei va fi periculos pentru el. La gândul acesta, dădu buzna afară din sala maşinilor. Cei de la bordul navei supravieţuiseră momentului depăşirii liniei roşii în direcţia cealaltă. Dar ei participau la această viteză. Însă cum

va suporta trecerea punctului critic în sens invers cineva care nu era implicat în fenomenul de contracţie? Un lucru părea sigur: chiar cu 973 la unu în favoarea lui, n-avea destul timp ca să străbată distanţa până la ieşire.

Avu prima senzaţie de greaţă când dădea colţul şi vedea deja uşa sasului. N-avea idee ce putea să păţească. Dar simţi că ar fi bine să încetinească.

Frână; capsula încetini şi se opri.

Ceva îi apucă trupul pe la spate şi i-l strivi fără milă. Senzaţia că e strâns într-un pumn uriaş era atât de violentă, că se zbătu să scape din gheara monstruoasă. Mâna uriaşă începu să alunece. Hewitt avu senzaţia că e aruncat dintr-un spaţiu prea strâns într-un univers imens.

Acest ultim gând conştient îi fulgeră prin minte înainte ca bezna să se închidă asupra lui.

27

Ceva îl izbi pe Lesbee.

Mai întâi adânc în piept, apoi peste tot.

De la şocul spaimei, trecu repede spre o suferinţă insuportabilă. Dar simţi cu cruzime fiecare secundă.

Căzuse, probabil, într-un fel de visare – deşi, de data aceasta, n-avusese nici un fel de viziune. Îşi reveni brusc, cu conştiinţa faptului că nava făcuse tranziţia. Şi, după cum simţea deceleraţia, continuau să încetinească.

Tremurând, Lesbee se gândi: Am reuşit!

Peste viteza luminii şi înapoi! Să ieşi din spaţiul-timp normal şi să te întorci!

Fără să lase din ochi cadranele, Lesbee îşi desfăcu centura şi se ridică. Era atât de atent la ce vedea pe tabloul de bord, că scrisoarea lui Hewitt îi căzu din poală, fără să o vadă. Total fascinat de drama care se juca pe cadrane, se apropie încet.

În spatele lui, Harcourt rosti:

— Hei, ce-i asta?

Lesbee îi aruncă o privire. La prima vedere, nu înţelese despre ce e vorba. Harcourt citea ceva cu aspect de scrisoare.

Lesbee se întoarse şi se adânci din nou în studiul instrumentelor de bord.

28

Când Hewitt deschise ochii după leşin, văzu că se proptise, cu capsulă cu tot, de un perete. Nu-i era clar cum ajunsese acolo.

Avea impresia că se schimbase ceva, dar nu era timp să cerceteze despre ce era vorba.

Îi era frică să nu i se răstoarne capsula. Apucă în grabă comenzile, puse contactul şi dădu drumul încet la frână. Capsula se înclină uşor spre perete, apoi se aşeză pe toate patru roţile.

Hewitt respiră uşurat. Se gândi:

— Probabil că am trecut limita vitezei luminii fără prea multe probleme. A fost al naibii de dureros, dar, după toate aparenţele, nu mi-a făcut nici un rău.

Se opri. Ochii îi ieşiră din cap. Se uită uluit la coridor. Era scăldat într-o lumină strălucitoare. Înceţoşarea sinistră, efectul de umbră dispăruseră de parcă nici n-ar fi fost. Mai observă ceva. Coridorul nu mai era strâmtat. Nu putea să spună exact, dar, după cum i se părea, îşi revenise la adevăratele lui dimensiuni, aşa cum fusese construit. În acest moment, Hewitt descoperi adevărul.

Nu mai era un observator în această scenă. Făcea parte din ea. Cineva venit de pe *Molly D* l-ar vedea şi pe el deformat. Dar pentru el şi pentru cei de pe navă, aspectul este cel normal. Oamenii aflaţi sub efectul fenomenului Lorentz-Fitzgerald nu remarcau nici o schimbare în propriul lor aspect. Contracţia afecta atât trupul cât şi sistemul lor de referinţă. În felul nou în care vedeau lucrurile, nimic nu era deformat.

Hewitt îşi aminti senzaţia încercată înainte de leşin, când avusese senzaţia că îl striveşte o mână uriaşă. Înţelese că părţile trupului său reacţionaseră diferit în timpul transformării. Partea din faţă i se schimba mai repede decât spatele.

Amintirea durerii deveni brusc mai vie. Se înfioră.

Apoi se gândi: Mă întreb unde suntem?

Pe *Speranţa* trecuseră unu sau două minute de când îşi revenise în simţiri; un minut, două de aici corespundeau, cu siguranţă, cu un timp de şaisprezece până la treizeci de ore pe *Molly D.* Dar Hewitt ştia că fenomenul contracţiei la viteza luminii îi mai poate rezerva surprize.

În exteriorul navei trecuseră, poate, ani.

Dacă era aşa, atunci *Speranţa omului* putea să se afle acum la mai mulţi ani-lumină de sistemul solar.

La gândul acesta, Hewitt îşi regăsi calmul şi se simţi cuprins de o hotărâre de nestrămutat. Datorită acestui accident se afla în situaţia în care dorise să ajungă de când se întorsese nava.

Încă de la prima veste despre apariţia ei, Hewitt voise să urce la bord şi să convingă echipajul să-şi continue călătoria spre sorii Centaurului.

Sau, dacă nu putea să-i convingă, să-i silească.

Sau să-i păcălească...

Se simţi cam stingherit, cuprins de senzaţia ciudată că nu controla suficient situaţia. Dar asta era.

Pe perete, lângă el, dintr-un difuzor, o voce grăi:

— Atenţie toată lumea. Vă vorbeşte căpitanul Gourdy. Domnul Lesbee m-a informat, din sala motoarelor, că deceleraţia va continua la un g până la noi ordine. Puteţi să vă desfaceţi centurile.

De necrezut, lui Hewitt îi dădură lacrimile. Înţelese imediat de ce. După atâtea fenomene stranii, înfricoşătoare, auzea dintr-o dată sunetul unei voci omeneşti. Mai mult, vocea rostea un mesaj normal şi menţiona un nume cunoscut.

„..Domnul Lesbee, din sala motoarelor...”

Lesbee!... Lui Hewitt îi apărură în faţa ochilor cei doi bărbaţi din sala motoarelor: nici unul n-avea mai mult de treizeci de ani.

Alt indiciu asupra timpului scurs de când marea navă părăsise Pământul.

Şi, lucru încă mai important, mesajul identifica şi localiza o persoană cu care Hewitt putea să vorbească.

Tremurând de emoţie şi de nerăbdare, îşi întoarse capsula şi se repezi către sala maşinilor din care fugise înainte cu... câteva minute.

Dădu cotul coridorului… şi se opri brusc.

Un om ieşea dintr-o cabină, la etajul inferior. Făcu un pas pe coridor, închise uşa după el şi se întoarse. Atunci îl văzu pe Hewitt.

Împietri de uimire. Hewitt înaintă în capsula lui şi îi spuse, prin microfon:

— Nu te speria!

Omul rămase pe loc cu ochii holbaţi.

Hewitt urmă:

— În timp ce nava voastră mergea cu viteză supraluminică, a traversat sistemul solar. Am venit de pe Pământ cu o navă militară şi am urcat la bord. Sunt proprietarul *Speranţei omului.* Numele meu este Averill Hewitt.

Declaraţia lui nu era întrutotul conformă adevărului – *Molly D* nu era câtuşi de puţin o navă militară. Dar lui Hewitt îi convenea să dea impresia că are în spate forţe importante.

Omul nu dădu semn că-l auzise. Era palid; în ochi nu-i apăru nici o expresie de înţelegere.

— Cum te numeşti? întrebă Hewitt cu blândeţe.

Nici un răspuns.

Hewitt recunoştea starea de şoc atunci când o avea în faţa ochilor. Spuse cu voie tăioasă:

— Hai! Linişteşte-te! Cum te numeşti? Tonul aspru îşi făcu efectul.

— Pământul! rosti omul. Vocea îi suna ca un croncănit. Eşti de pe Pământ!

— Da. Am venit de pe Pământ cu o navă de luptă. Acum spune-mi ce s-a întâmplat p*e Speranţa omului*? Ce se întâmplă *acum?*

A fost foarte greu să-i smulgă informaţiile. Omul nu părea să-şi dea seama cât de puţine lucruri ştia Hewitt. Numele lui era Lee Winance şi Hewitt află de la el o parte din istoria navei: cât timp se scursese; despre loviturile de stat ale lui Lesbee şi Gourdy. Pentru Winance, acestea erau realităţi recente.

Hewitt reuşi să-şi facă o idee despre situaţia socială de la bord: poligamia ofiţerilor şi, până la revoluţia lui Gourdy – sistemul castelor.

Aceste informaţii complicau lucrurile; zăpăcit Hewitt se aşeză în capsula lui, chibzuind.

Cinci generaţii!

Oamenii ăştia se înstrăinaseră cu totul de Pământ!

Pe când stătea acolo, năucit, Winance ţâşni deodată pe lângă el, dădu colţul şi se năpusti pe coridorul pe care venise. Hewitt îşi roti capsula şi strigă după omul care fugea:

— Spune-i căpitanului Gourdy că vreau să-l văd, dar că mă duc mai întâi la sala motoarelor!

Omul nu-şi încetini goana. După o clipă coti după un alt colţ şi dispăru.

În sala maşinilor, Harcourt îl chemase deja pe Gourdy care se dusese între timp în cabina căpitanului. Gourdy primi raportul încruntându-se, privind chiorâş scrisoarea pe care omul i-o arăta pe ecran. Bănui că e vorba de un nou complot, dar situaţia era încurcată, aşa că bombăni:

— Adu scrisoarea aici, imediat!

Încă nu intrase în dormitor şi nu găsise scrisoarea lăsată pentru el.

Hewitt se îndreptă spre sala maşinilor, unde ajunse fără alte peripeţii. Îl găsi acolo pe John Lesbee V singur.

Lesbee îl zări cu coada ochiului şi se întoarse spre el. Conversaţia lor îl făcu să treacă de la starea de neîncredere la cea de uimire şi admiraţie. Astfel îşi pierdu un pic din prudenţa lui obişnuită şi acceptă situaţia, aşa cum se prezenta.

Mai apoi, Lesbee nu-şi mai aminti din aceste clipe de emoţie şi sinceritate decât o singură exclamaţie: „Să ne întoarcem în spaţiu?… Niciodată!”

Atunci zări luminiţa ce clipea pe tabloul de comandă şi deveni, pe loc, foarte circumspect. Beculeţul roşu era un semnal de avertizare pe care îl montase el însuşi. Declanşarea lui însemna că este spionat de un sistem detector.

Gourdy!

Lesbee nu-şi dădea seama de câtă vreme se aprinsese beculeţul pe tablou. Cu un mormăit de furie, înţelese că reacţia lui la declaraţiile lui Hewitt va fi folosită împotriva lui de omuleţul îndrăcit care stătea la pândă în spatele detectorului.

Într-o clipă, redeveni el însuşi: omul a cărui minte era întotdeauna cu un pas înaintea altor minţi, aproape tot atât de viclene. Stând în faţa tabloului de comandă, începu să cântărească locul exact pe care îl va avea o personalitate ca cea a lui Hewitt în microcosmosul navei.

— Nu se va putea adapta suficient de repede la jocul ucigaş

ce se joacă aici. Astfel că va rămâne un simplu pion.

Aşa încât se punea problema: cum să folosească un pion de o asemenea importanţă în interesul lui personal?

Lesbee hotărî că, în, stadiul actual al lucrurilor, Hewitt va fi totodată o sursă de informaţii şi o armă în lupta subtilă împotriva lui Gourdy.

De partea lui, Hewitt îşi venise şi el în fire după emoţiile încercate. Dacă *Speranţa omului* trecuse cu adevărat în viitor, ce concluzii trebuia să tragă? Dezastrul Soarelui fie avusese loc, fie nu. Nava s-ar putea întoarce pe Pământ să constate ce vătămări suferise planeta. Atunci, dar numai atunci ar putea acţiona în consecinţă.

Hotărârea de a ateriza sau de a se întoarce în spaţiu ar putea fi luată în funcţie de realitate.

Uşurat, Hewitt spuse cu fermitate:

— Ca proprietar al *Speranţei omului*, îţi ordon să îndrepţi nava spre sistemul solar şi să faci tot ceea ce este necesar pentru a afla starea reală a Pământului.

— Regret, domnule Hewitt, dar nu pot face aşa ceva fără un ordin de la căpitanul Gourdy. El este singurul şef pe această navă.

Lesbee era foarte mulţumit de a fi rostit aceste cuvinte în mod atât de firesc. Cel puţin pentru moment, îl puteau linişti cât de cât pe Gourdy.

Dar, pentru Hewitt, aceste vorbe sunară foarte neplăcut. Obiecţia lui Lesbee era justificată, însă el îi amintea de un aspect al problemei pe care nu-l luase încă în considerare. Drepturile lui pe navă decurgeau numai din legile şi puterea pământeană.

Or în eventualitatea catastrofei, pe care o prezicea el însuşi de atâta vreme, puterea pământeană nu mai exista.

Hewitt avu impresia că se îneacă; simţea cum i se micşorează importanţa, cum, dintr-o poziţie privilegiată, ajungea un nimeni.

Ca un ecou al gândurilor lui, auzi vocea lui Lesbee:

— De ce nu vă duceţi să vorbiţi cu căpitanul Gourdy?

...Să vorbească... cu Gourdy. Să încerce să-l convingă pe omul aflat la putere... Cu prudenţă... Căci acum era limpede că Gourdy avea drept de viaţă şi de moarte pe navă...

Hewitt îşi întoarse capsula şi o apucă spre uşă, aproape fără

să-şi dea seama. Pe coridor, nu se îndreptă spre apartamentul căpitanului, ci coborî în viteză rampa spre nivelul unde ştia că sunt amplasate magaziile.

Intră într-o săliţă plină cu piese de schimb; materialele se înşirau rânduri, rânduri, până la plafon. Piesele erau aranjate pe compartimente. Hewitt ghidă capsula până într-un spaţiu întunecat dintre două rânduri de piese şi acţionă mecanismul de deschidere.

Se auzi un şuierat. Cele două jumătăţi ale costumului se separară, rămânând prinse doar în două închizători. Hewitt se strecură afară printre închizători şi puse piciorul pe duşumea.

Tremura puţin şi se simţea cuprins de o uşoară slăbiciune, datorită fricii. Dar descoperi că are destulă putere ca să se caţăre până în vârful ultimului compartiment, sub acoperiş. Cu răsuflarea tăiată, se trânti pe platforma îngustă, în întuneric.

Rămase întins acolo, cu ochii aţintiţi pe beculeţul de alarmă care clipea, printre cadrane, pe tabloul de bord al costumului-capsulă. Dintr-o dată, beculeţul se stinse. Imediat, Hewitt coborî, se vârî în capsulă, o închise şi plecă cu toată viteza.

29

După ce scăpă de Hewitt, Lee Winance alergă drept la apartamentul căpitanului, îl găsi acolo şi îi povesti toată întâmplarea.

Cu ochii pe jumătate închişi, Gourdy ascultă povestea de necrezut. Îi veni imediat bănuiala că Winance – pe care îl considerase dintotdeauna drept un om de nimic – făcea parte, poate, dintr-un complot.

Dar, foarte repede, îşi dădu seama că ideea era absurdă.

— Aşteaptă-mă un minut! ordonă el. Şi nu mişca de aici.

Trecu în biroul lui. De îndată ce nu-l mai văzu nimeni, se repezi la mica încăpere secretă în care ascunsese sistemul de detecţie… şi aţinti detectoarele către sala motoarelor.

Câteva secunde se holbă fără să-şi creadă ochilor la imaginea lui Hewitt în capsula lui mobilă; apoi, pe măsură ce înţelegea mai bine importanţa discuţiei dintre cei doi, o urmărea din ce în ce mai interesat şi gânditor. Când Hewitt ieşi în grabă de acolo, îl urmări cu scannerele şi îl văzu ascunzându-se într-o magazie. În tot acest timp, un singur gând îi umbla prin minte: „Îl omor sau mă folosesc de el?”

Înţelese că, în ambele ipoteze, trebuia întâi să-l captureze pe intrus. Închise detectorul cu gândul să se întoarcă în birou când observă că cea mai în vârstă dintre văduvele căpitanului Browne intrase în mica încăpere.

— Cine e omul acesta? întrebă ea tot atât de uluită cât fusese Gourdy un pic mai devreme.

Se numea Ruth, o femeie cu aspect aristocratic, spre treizeci de ani. Gourdy o dorea cu înflăcărare, dar se abţinea din motive politice încă şi mai puternice; astfel încât o trata cu respectul bărbatului care speră să-şi vadă visurile curând îndeplinite.

Îi spuse lui Ruth cine este Hewitt, dar adăugă că, după toate aparenţele, Pământul era distrus.

— Cel mai bine ar fi să-i trezeşti pe toţi, să luaţi micul dejun

şi să aşteptaţi desfăşurarea evenimentelor. Cred că va sosi curând momentul unei hotărâri importante.

Ea încuviinţă făcând un semn cu capul şi ieşi. Gourdy se înapoie la Winance.

Îi aruncă o armă automată; celălalt o prinse neîndemânatic.

— Hai cu mine!

O luă înainte pe coridor.

Winance alergă după el gâfâind, palid la faţă.

— Unde mergem, domnule?

— Să punem mâna pe tipul ăla pe care l-ai văzut.

— Dar e înarmat!

— Şi noi la fel.

— Ah!

Gourdy nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Reacţia omului îi întărea convingerea asupra naturii umane. Lumea era condusă de frică şi, paradoxal, cineva căruia nu-i era frică putea să silească un om înfricoşat să-şi asume riscuri.

— Fii gata, Winance, şi fă exact ce-ţi spun.

— O.K., patroane!

Când ajunseră pe coridor, îl zăriră pe Harcourt dând colţul. Gourdy îl aşteptă şi, un minut mai târziu, cei trei se îndreptară spre cel mai apropiat ascensor. În cabină, Gourdy citi scrisoarea lăsată pentru el, în tăcere. Ea îi dădea explicaţia celor văzute şi îl convingea şi mai mult să chibzuiască bine înainte de a face ceva.

Dar asta nu schimba planul lui de a-l captura pe Hewitt.

Gourdy pătrunse primul în magazia unde se refugiase Hewitt; mergea încet, cu prudenţă. Voia să înconjure cu oamenii lui capsula şi să-i ordone lui Hewitt să se predea.

Avu un şoc negăsind capsula; o senzaţie electrizantă, ca atunci când păşeşti în gol. Cei trei căutară înnebuniţi timp de zece minute prin toată magazia. Dar nu era nimeni în ea. Gourdy înţelese, în sfârşit, că fusese păcălit, dar nu-şi dădea seama cum.

— Nu-i nimic, îşi zise, dacă, într-adevăr, am trecut în viitor, n-are cum să scape!

Creştea în el nevoia intensă de a urca pe pasarelă, să vadă dacă Pământul şi Soarele erau, cu adevărat, în vecinătatea navei.

Într-acolo se îndreptară toţi trei.

30

După ce Hewitt ieşi din sala maşinilor, Lesbee se puse demonstrativ pe treabă, demontând un mic panou. Dar nu lăsă din ochi semnalul de alarmă.

Deodată, beculeţul încetă să mai clipească.

Aşteptă puţin, ca să fie sigur. Când nu mai avu nici o îndoială, alergă la ecranul care comunica cu puntea de comandă, puse contactul şi îndreptă aparatele de observaţie asupra sistemului solar.

Soarele apărea ca o stea strălucitoare, de prima mărime. Lesbee îi măsură strălucirea, făcu un calcul rapid şi găsi că se afla la mai puţin de o sutime de an-lumină.

Ţinând cont de informaţiile aduse de Hewitt despre drumul *Speranţei omului* de-a curmezişul sistemului solar, Lesbee efectuă câteva operaţii pe rigla de calcul şi descoperi că nava fusese proiectată cu cincizeci până la o sută de ani în viitor.

Era bine de ştiut.

Dejuca orice tentativă pe care ar fi putut-o face Hewitt pentru a-şi impune dreptul *lui* de a comanda nava.

Apoi, Lesbee se puse în legătură cu receptoarele radio de pe punte, care captau orice mesaj ar fi venit din spaţiul exterior. De la venirea la putere a lui Gourdy, numai noul căpitan şi Lesbee aveau dreptul să primească aceste mesaje.

Şi Lesbee auzi primul mesaj din afară.

— Aici Pământul – Ordin către navele aflate pe circuitul de sosire să întrebuinţeze canalul de control de 71,2 metri pentru prima comunicare.

Lesbee tăie legătura radio, închise ecranul din sala maşinilor şi alergă spre uşă. Trăgea nădejde că Gourdy e prea ocupat cu Hewitt ca să-l mai pândească pe el.

Deşi era periculos s-o facă, luă un ascensor şi urcă pe punte.

Ajuns acolo, deschise panoul receptorilor radio, vâri mâna înăuntru şi smulse firele enormei antene aeriene care capta

mesajele venite din spaţiu.

În mare grabă, puse la loc panoul şi alergă la punctul de comandă auxiliar.

În speranţa că Gourdy e tot ocupat, branşă scannerele celui de al doilea tablou de comandă asupra celulei în care era închis Tellier.

Pe ecran îl văzu întins pe una dintre cuşete. Îl chemă încet; Tellier tresări, se ridică în capul oaselor, apoi se îndreptă spre comunicator.

— Ascultă, Armand! Trebuie să părăsim nava cât de curând.

Explică ce făcuse şi promise că, la timpul cuvenit, va veni să-l elibereze pe Tellier.

— Nu-mi pune întrebări. Spune-mi dacă vrei să vii.

Răspunsul nu-l dezamăgi.

— Nu te-ai schimbat deloc, Lesbee, spuse Tellier cu admiraţie. Dar pe chipul lui trecu o undă de teamă când adăugă: N-o să fie lucru uşor, John. Dar, dacă aşa crezi tu, o să vin.

Lesbee tăie contactul şi se năpusti din nou pe coridor, alergând cât îl ţineau picioarele. Ajuns în sala maşinilor, se aruncă într-un fotoliu şi stătu un minut sau două, să-şi recapete suflul. Apoi, se prefăcu din nou că lucrează la motoare.

31

Hewitt ieşi din magazie şi se îndreptă spre apartamentul căpitanului.

Găsi acolo patru femei care se îndeletniceau, vesele, cu pregătirea micului dejun.

— Nu vă speriaţi, am venit să vorbesc cu căpitanul Gourdy.

Explicaţiile lui le liniştiră repede pe cele patru femei. Cu atât mai mult cu cât Ruth le spusese ce văzuse pe ecranul detectorului.

— E adevărat că Pământul este distrus, aşa cum ne-a spus soţul nostru? întrebă ea.

Hewitt nu discutase acest subiect cu Gourdy; înţelese deci că aceasta era propaganda pe care o făcea Gourdy. Era o ironie amară, dacă te gândeai la situaţia lui actuală la bordul *Speranţei omului.* Îşi ruinase, practic, reputaţia prezicând că Pământul e în mare primejdie ca urmare a schimbărilor petrecute în Soare. Dar aici, pe navă, ar fi fost în avantajul lui ca prezicerea să se dovedească neadevărată.

Aruncat, fără să vrea, în lupta pentru putere la bordul navei, trebuia să-i convingă pe oamenii aceştia că Pământul şi forţa sa militară existau în continuare. Era singurul mod de a-şi impune drepturile de proprietar.

Oricum, era un subiect de discuţie prea periculos.

Aşa că Hewitt se eschivă printr-o altă întrebare:

— Soţul vostru, zici?

— Căpitanul Gourdy! exclamă cea mai în vârstă dintre cele patru femei, care se prezentase cu numele de Ruth. Şi continuă cu mândrie: suntem soţiile căpitanului – Ilsa şi cu mine am fost soţiile răposatului căpitan Browne. Apoi am fost cea de a doua şi cea de a treia soţie a domnului Lesbee, când a fost căpitan. Arătă cu degetul spre femeia zveltă, blondă, ai cărei ochi albaştri i-i aminteau lui Hewitt pe cei ai lui Joan. Ea e Ann, prima soţie a domnului Lesbee. Înţeleg că va fi trimisă înapoi la

el.

Blonda ridică din umeri, dar nu zise nimic.

Apoi, Ruth arătă spre tânăra frumuseţe brună, morocănoasă, care stătea la masă.

— Marianne e prima soţie a căpitanului Gourdy. Fireşte, căpitanul Gourdy ne va lua şi pe noi de soţii, pe Ilsa şi pe mine.

Hewitt se abţinu cu discreţie de la orice comentariu. Dar, alunecând cu privirea de la una la alta, văzu că femeile erau de acord cu cele spuse de Ruth şi simţi că îl cuprinde tulburarea.

Femeile astea, se gândi el uimit, încarnau visul secret al oricărui bărbat. În decursul istoriei, bărbaţii manevraseră adesea cu îndemânare maşinăria Statului, astfel încât femeile să accepte să-şi împartă soţul cu altele, cel puţin atâta vreme cât acel soţ deţinea puterea. Mulţi bărbaţi visau la un harem de femei supuse, locuind sub acelaşi acoperiş, împăcate unele cu altele, eliberate de gelozia ce-i chinuieşte pe bărbaţi, chiar când vine din partea unor femei care nu-i interesează. Dorinţa de a avea mai multe femei era, probabil, expresia unei adânci nevoi psihologice, pe care cei ce o resimt nu vor nici măcar să şi-o explice.

Hewitt nu simţise vreodată asemenea nevoi în viaţa lui de adult. Aşa că putea privi aceste femei aşa cum ar face-o un savant aflat în faţa unui fenomen al naturii.

Şi, aşa, simplu, îi veni o idee.

— Doamnelor, zise el, eu voi deveni căpitanul navei. Prin urmare, veţi fi soţiile mele. Deci, dacă vă voi cere ajutor, va trebui să mi-l daţi imediat. Adăugă: Nu vă faceţi griji, nu vă voi cere nimic periculos. Şi, bineînţeles, nu spuneţi nimic nimănui, nici chiar căpitanului Gourdy, până când nu vă voi da eu voie.

Femeile pălіră toate deodată. Ruth spuse cu răsuflarea tăiată:

— Nu înţelegeţi. O femeie nu alege un bărbat şi nu face nimic pentru a-şi da în vileag o preferinţă până când nu e luată de soţie de un bărbat. Atunci, automat, îl preferă pe soţul ei.

Hewitt se uită de la una la alta. Era fascinat şi revoltat in acelaşi timp. Ştia prea bine cum se purtase bărbatul cu femeia încă de la începuturile istoriei. Dar una era să ştii că faptele au existat în trecut şi alta să vezi că aceste femei se considerau *acum* ca nişte simple obiecte. Nici măcar nu erau conştiente de degradarea cumplită implicată în cuvintele lor.

Cunoscând trecutul aşa cum îl cunoştea, Hewitt avea impresia că înţelege situaţia mai bine decât oricine din cei de la bord.

Înţelegând-o, spuse cu voce fermă:

— Îmi pare rău, doamnelor, dar, de data aceasta, va trebui să faceţi o alegere. Pot să vă spun de pe acum că, atunci când voi fi căpitan, o voi păstra de soţie pe cea ce va alege cum se cuvine în momentul când voi face apel la voi.

Cuvintele acestea provocară un adevărat şoc. Pe faţa lui Ruth se ivi o expresie ciudată. Ilsa se crispă, timidă. Ann Lesbee păli. Marianne îl aţinti cu ochi strălucitori.

Hewitt avu impresia că toate patru se speriaseră. Recunoscu atitudinea lor ca fiind din alte vremuri: o combinaţie de extremă feminitate, de supunere în faţa puterii bărbatului şi de un simţ practic special.

Evoluţia unei asemenea condiţii – şi dinamica implicată în ea – puteau fi subiect de studiu social mai târziu.

Dar, pentru moment, Hewitt spuse:

— Când vine căpitanul Gourdy, spuneţi-i că am fost pe aici şi că mă duc acum la dormitorul comun, unde sunt oamenii din echipaj. Rămân acolo şi-l aştept.

Când Gourdy capătă această informaţie, jumătate de oră mai târziu, se duse la încăperea detectoarelor şi porni scannerele. Dormitorul arăta ca o casă de nebuni. Era plin de oameni în culmea emoţiei, care credeau cu tărie că, în scurtă vreme, vor ajunge pe Pământ. Gourdy fu şocat constatând că proprii lui oameni, puşi să facă de pază, erau la fel de stârniţi ca şi ceilalţi. Fraternizaseră cu prizonierii, închipuindu-şi, probabil, că ajunseseră la sfârşitul necazurilor.

Contemplând această scenă, Gourdy îşi dădu seama – cam târzior – că nu acordase suficientă importanţă, în calculele sale, impactului pe care prezenţa lui Hewitt îl avea asupra oamenilor. Trebuia să ia măsuri. Se gândi, nervos, ce ar putea face. Apoi, îl chemă pe Harcourt şi-i arătă pe ecran ce se petrecea. Îi ordonă:

— Du-te jos cât poţi de repede. Ia liftul. Intră în sală fără să fii observat. Vorbeşte discret cu toţi ai noştri. Spune-le cât e de periculoasă situaţia pentru noi toţi. Trebuie să păstrăm comanda până când ajungem pe Pământ. Dacă o pierdem, mânia prizonierilor s-ar putea abate asupra noastră. Scoate-i pe

ai noştri de acolo unul câte unul şi trimite-i la sala mică de adunare. O să vorbesc cu ei acolo. Zi-le că nu sunt supărat pe ei. Totul e în regulă.

Se simţi mai bine când îl văzu pe Harcourt plecând în grabă să-şi îndeplinească misiunea.

După aceea, îşi îndreptă scannerele spre Lesbee. Îl observă timp de câteva clipe cum lucrează atent. Cu un fel de regret. Îi plăcea Lesbee din multe puncte de vedere, dar intuia din ce în ce mai limpede că fostul căpitan îi va fi întotdeauna duşman şi, ca şi Hewitt, va trebui să fie eliminat. Mai târziu, desigur. Însă acum...

Îl chemă pe Lesbee prin interfon.

— Domnule Lesbee, ţi-am atribuit cabina ofiţerească numărul 3 şi vreau să te duci acolo numaidecât, pentru că o trimit pe soţia dumitale acolo. În situaţia actuală, pe care dintre ofiţeri consideri că ar trebui să-i eliberez?

Era convins că Lesbee va pricepe imediat despre ce situaţie vorbeşte.

Lesbee, care-şi făcuse planurile lui, răspunse imediat:

— Aş zice să nu-l scoateţi din închisoare pe niciunul din ofiţerii lui Browne. Gândi: Nu atâta timp cât fac eu toate lucrările astea inutile la motoare. Continuă cu voce tare: Şi, întrucât, pentru motive evidente, n-o să-i eliberaţi nici pe ofiţerii mei în perioada asta tulbure, n-ar fi bine să-l lăsaţi pe domnul Tellier să vină să mă ajute la motoare? Şi se gândi: Uite ce înseamnă să mergi drept la ţintă! Şi sfârşi spunându-i lui Gourdy cu mult respect: Aş vrea să fiu sigur că n-am înţeles greşit: despre ce situaţie este vorba?

Gourdy îi relată despre nebunia ce domina în dormitor. Pe urmă îi zise cu sinceritate:

— Bineînţeles că nu-l putem lăsa pe Hewitt să preia puterea. Ce părere ai?

— De acord, răspunse Lesbee. Îmi permiţi să-ţi dau un sfat?

— Dă-i drumul.

— Hewitt are avantajul că dă oamenilor o speranţă. Aşa că nu putem face altceva decât să mergem să aruncăm o privire pe Pământ. Oamenii au înnebunit şi n-o să creadă decât în ce văd cu ochii. Or, cum dumneata ai interesul să urmezi scopul iniţial al călătoriei – (exprimare foarte reuşită, gândi Lesbee) – îţi sugerez următoarele: prefă-te că recunoşti autoritatea lui

Hewitt. Acceptă să ne întoarcem pe Pământ. Asta o să mai limpezească puţin atmosfera. Pe urmă, văzând şi făcând.

Sinceritatea aparentă a discuţiei îi aduse o mare uşurare lui Gourdy. Regretă încă o dată că nu vede nici o cale de a-l lăsa pe Lesbee în viaţă. Dar, din păcate, nici nu putea fi vorba. Situaţia de pe navă devenise prea complexă. Nu mai era loc pentru milă.

Şi, fiind foarte grăbit, Gourdy zise:

— Îi dau domnului Tellier o cabină pe puntea de sus şi îi dau şi nevasta înapoi. Şi o să-ţi urmez sugestiile de îndată ce-mi adun oamenii.

Tăie legătura şi se ridică în picioare cu vioiciune. Îşi recăpătase deja încrederea în sine când intră în camera unde femeile îşi sfârşeau micul dejun. O informă pe loc pe Ann Lesbee că se va întoarce la soţul ei.

Spre surprinderea lui, ea izbucni în lacrimi, arătându-se foarte puţin dornică să plece. Celelalte trei femei începură şi ele să plângă. Ruth şi Ilsa o însoţiră pe Ann în dormitor, ca să o ajute să-şi strângă lucrurile.

Marianne se năpusti asupra soţului ei.

— Nu e drept! suspină ea cu o undă de mânie în voce. Noi, femeile căpătăm atât de puţin de la viaţă! N-ar trebui s-o goneşti.

Pentru Gourdy nu era vorba decât de o mişcare într-un joc de şah, aşa că privi reacţia femeilor cu un interes plin de uimire:

— Ascultă, zise el, o dau înapoi tânărului şi frumosului ei soţ. Ce-ar putea dori mai mult o femeie?

— Vorbeşti prostii, răspunse Marianne cu lacrimi în ochi.

Gourdy n-avu vreme să întrebe ce credea ea că sunt „prostii”. Trebuia să facă faţă pericolului grav pe care-l reprezenta Hewitt. Grăbindu-se să iasă din încăpere, îşi zise că numai de femei plângăcioase nu-i ardea acum.

32

— De ce oare vrea Gourdy să merg imediat în cabina mea, numai pentru că o trimite pe nevastă-mea acolo? se întrebă Lesbee.

Hotărî să nu se ducă. Era prea uşor să pună cineva mâna pe el acolo şi să-l închidă fără să afle nimeni.

Chibzui că Gourdy încearcă să-l neutralizeze până când va lua situaţia din dormitor sub control. După aceea, va trebui să decidă pe cine să omoare. Va avea nevoie de cineva care să-l ajute să conducă nava. Lesbee vedea bine că Gourdy se va simţi mai în siguranţă făcând apel la Miller şi la ceilalţi oameni ai lui Browne. Căci, în afară de faptul că Miller era mai competent şi mai instruit, fostul prim-ofiţer avea avantajul că nu aspirase niciodată la funcţia de căpitan. Lesbee era sigur că acest factor va fi decisiv pentru Gourdy. Deci el şi prietenii lui erau condamnaţi.

Dacă Gourdy îi putea ucide fără mare zarvă – mai ales în condiţiile tărăboiului din dormitorul comun, şi dacă Miller accepta aranjamentul, atunci, dintr-o singură, dar strălucită lovitură, fostul lucrător la grădini îşi va reduce numărul adversarilor la unul singur: Averill Hewitt, străinul.

...Fiind centrul atenţiei, pentru moment, Hewitt era la adăpost... Cu cât era disperarea lui Gourdy mai mare, cu atât îl va elibera mai repede pe Tellier...

Tocmai când Lesbee cugeta astfel, Tellier intră în sala motoarelor.

Cei doi prieteni îşi strânseră mâinile în tăcere. Lesbee se asigură că semnalul de alarmă nu clipeşte, apoi întrebă scurt:

— Gata?

Pe chipul lui Tellier apăru o expresie de uimire,

— Vrei să spui... chiar acum?

— Acum.

— Dar ziceai că suntem la o sutime de an-lumină de Pământ.

Şi zburăm practic cu viteza luminii, în continuare.

— Cu siguranţă că o să încetinim mai greu cu modulul de salvare decât cu nava, dar o să reuşim.

— Oh!… şi cu soţiile noastre ce facem?

Lesbee rămase uluit. Nu se aşteptase la asemenea obiecţii de ultim moment. Nerăbdător, crispat, îl apucă pe Tellier de braţ şi îl trase spre uşă:

— Nu putem aştepta!

Tellier dădu înapoi.

— Nu vreau s-o las pe Lou!

— Oricum o să te piardă. Dacă rămâi aici, o să fii ucis…

— N-o să înţeleagă.

Lesbee nu pricepea de ce se îngrijorează atâta pentru o femeie.

— Parcă a înţeles vreo femeie vreodată ceva? spuse el cu iritare.

Tellier păru a fi sensibil la asemenea argument, căci încetă să mai reziste. Dar tot mai şovăia.

— Cred că nu mă pot împăca cu ideea de a părăsi nava, mărturisi el. De ce nu stai aici, să-l combatem pe Gourdy pe tărâmul ştiinţei?

— Pentru că o grămadă din cei de la bord sunt de partea lui Gourdy!

— Ai putea foarte bine să-l omori. La urma urmei, ţi-a luat puterea.

— Atunci ar trebui să mă iau la bătaie cu acoliţii lui. Pe deasupra, dacă-l omor, s-ar putea să ajung *eu* în faţa tribunalului pe Pământ. Nu vreau să risc aşa ceva. M-am săturat de atâta plimbare prin spaţiu.

— Dar, cu atâtea maşinării câte avem pe navă, trebuie să fie ceva de făcut împotriva unui necioplit fără învăţătură ca Gourdy!

— Uite ce e! Nu poţi face nimic, absolut nimic, fără sprijin. Revolta mea contra lui Browne era aprobată aproape de toată lumea. Revolta lui Gourdy împotriva mea a fost o surpriză. Dar oamenii l-au crezut pe Gourdy când le-a spus că ne întoarcem pe Pământ şi, cum asta vor, l-au susţinut. Încă nu s-au lămurit că el nu poate să meargă pe Pământ, iar noi n-avem cum să-i facem să priceapă repede. Şi, câtă vreme n-or să înţeleagă lucrul acesta, n-or să sprijine o altă răscoală!

— Vorbeşti de parcă ceea ce simte şi ce gândeşte gloata asta ar influenţa cu ceva lucrurile!

— Da. Atunci când oamenii ştiu ce vor.

— Dacă-i aşa, de ce au acceptat orice prostie, timp de ani de zile?

— Pentru că nu s-au gândit că e o prostie, de asta.

— Atunci nu prea sunt deştepţi.

— Aşa e. Dar acum vor să meargă pe Pământ şi nimic n-o să-i poată opri. Nu mi-ar plăcea să mă prindă la mijloc când cel care nu-şi poate permite să se întoarcă – Gourdy – o să încerce să-i oprească. Oricât e el de isteţ, e prea bănuitor ca să înţeleagă că se află în faţa unei mişcări de masă. O să creadă că noi îndemnăm mulţimea împotriva lui şi o să ne omoare – dacă nu cumva o să găsească alte motive ca să ne ucidă.

Expresia chipului lui Tellier se îndulci puţin. Deodată, îşi recăpătă admiraţia faţă de Lesbee. Îi apucă braţul cu un gest spontan de afecţiune.

— Te-ai gândit cu adevărat la toate, zise el. John, eşti o adevărată minune.

Fără să mai şovăie, se îndreptă spre uşă.

— La urma urmei, dacă tu ai dreptate, au să debarce pe Pământ şi atunci am să o revăd pe Lou.

Lesbee îl apucă pe Tellier de mânecă şi începură să alerge pe coridor, spre sas. Se urcară în modulul de salvare pregătit în secret de Lesbee. Modulul îşi avea locul într-un compartiment special, în lungul peretelui. Gâfâind, se aşezară în cele două fotolii din faţa pupitrului de comandă şi Lesbee apăsă butonul care declanşa lansarea automată.

Tambuchiul exterior al navei începu să se deşurubeze, în timp ce uşa interioară se deschidea. Modulul alunecă afară din locaş, împins spre sas.

Uşa interioară se închise în spatele lui. Pompele se porniră, golind sasul de aer.

Un minut mai târziu, tambuchiul exterior se deschise complet; un mecanism puternic aruncă în spaţiu mica ambarcaţie cu cei doi pasageri. După ce o lăsă să meargă în derivă o vreme, Lesbee acţionă motoarele din faţă – instantaneu, viteza începu să scadă. *Speranţa omului* păru să facă un salt. Se mai vedea doar ca o pată întunecată pe fondul înstelat.

Lesbee ştia că luminile automate de avertizare începuseră să clipească pe cele două tablouri de comandă ale navei. Dar mai ştia şi că nimeni – cel puţin nimeni care să priceapă despre ce este vorba – nu se uita la semnalele clipitoare.

Tellier întrerupse tăcerea.

— Uite-te la stelele astea, şopti el. Cred că modulul face tumbe.

Lesbee se uită la indicatoarele stabilizatorului. Acele stăteau pe loc – încruntându-se, ridică ochii spre ecran. Nu era nici o îndoială; ceva nu mergea cum trebuie. Stelele „fixe” păreau să se fi pus în mişcare.

Apucă maneta încetişor şi o mişcă uşor într-o parte şi în alta. Mica navă răspunse perfect comenzii, înclinându-se într-o parte şi în cealaltă. Aduse maneta înapoi la punctul mort. Modulul reveni fără hopuri la poziţia lui echilibrată electronic.

Afară, stelele continuau să danseze încet. În toţi anii petrecuţi în spaţiu, Lesbee nu mai văzuse niciodată aşa ceva. În spaţiu, aproape nimic nu-şi schimbă poziţia, ceea ce este, de altfel, unul din lucrurile cele mai apăsătoare pentru astronauţi. Cu trecerea anilor, stelele mai „apropiate” se deplasează treptat cu câteva grade. Stelele nu păreau să se mişte decât dacă nava se învârtea.

Acum întregul univers stelar era în mişcare. Cel puţin, aceasta a fost prima lor impresie. Privind fantastica scenă, Lesbee deveni treptat conştient că marile nebuloase, norii îndepărtaţi de stele rămâneau în nemişcare.

Asta dovedea că mişcarea stelelor era reală. Chiar dacă nebuloasele îndepărtate s-ar deplasa cu aceeaşi viteză ca stelele apropiate, nu s-ar vedea. Erau prea departe, pur şi simplu. Chiar dacă ar începe să se mişte cu câte douăzeci de ani-lumină pe secundă, mişcarea lor nu s-ar putea percepe imediat.

Un defect oarecare în funcţionarea instrumentelor modulului ar face ca toate stelele să pară în mişcare, nu numai cele apropiate. Stabilitatea galaxiilor îndepărtate *dovedea* deci că mişcarea stelară era un eveniment real în timpul spaţial.

Lesbee se întreba cum se explică acest fenomen. Singura posibilitate pe care o întrevedea era aceea că stelele accelerează realmente în raport cu modulul.

Nici nu îndrăznea să-i vorbească lui Tellier despre o

asemenea posibilitate înspăimântătoare.

Trecu o oră. Două. Mai multe.

În bezna de-afară strălucea o stea; Lesbee credea că este soarele Pământului. Dar, fapt tulburător, strălucirea lui părea să pălească. Deşi se presupunea că modulul se apropie de el, părea din ce în ce mai mic. Şi mai neliniştitor: Soarele nu înceta să se deplaseze lent pe lentilele de observaţie. Trebuia de fiecare dată să regleze aparatul ca să-l readucă în centrul lentilei şi, mereu, Soarele îşi continua mişcarea înceată.

Lesbee era năucit. După toate indicaţiile, vitezometrului, se îndreptau spre sistemul solar cu o viteză apropiată de cea a luminii. Totuşi Soarele dădea înapoi vizibil, ca şi cum s-ar fi îndepărtat mai repede decât se apropiau ei de el.

Dacă era adevărat, această mişcare nu putea însemna decât un singur lucru: sistemul solar se îndepărta de modul, urmând o traiectorie oblică.

Din minut în minut, sub ochii lui Lesbee, stelele se mişcau mai repede. Cum nu mergeau toate în aceeaşi direcţie, totul începea din ce în ce mai mult să semene a haos. Nebunia creştea cu fiecare minut ce trecea.

33

Gourdy îl invitase pe Hewitt să vină să-l vadă pe punte.

Mai erau acolo câţiva din foştii ofiţeri ai lui Browne, inclusiv Miller, Selwyn şi Mindel, precum şi mai mulţi oameni de ştiinţă, printre care Clyde Josephs, şeful echipei astronomilor şi asistentul lui, Max Hook.

În spatele tuturor stăteau câţiva oameni din garda lui Gourdy. Fiecare era înarmat cu câte două pistoale cu laser.

Contemplară sarabanda stelelor cel puţin un minut; Hewitt văzu că astronomului-şef încep să-i strălucească ochii.

— Domnilor! spuse omul cu o voce în care se împleteau teama şi admiraţia, suntem martorii unui spectacol pe care nici un om n-a visat vreodată să-l vadă – şi cu siguranţă nici astronomii ce considerau ca de la sine înţeleasă imobilitatea universului în timp şi spaţiu.

Păru să-şi dea seama de tensiunea crescândă din jurul lui. Ochii i se căscară. Privi la Hewitt cu o expresie nevinovată, întrebătoare, dar i se adresă lui Gourdy:

— Ce doriţi să ştiţi, domnule căpitan?

— Ce se întâmplă? răbufni Gourdy, sufocându-se de furie.

— Întregul univers pare să se mişte cu o viteză de milioane de ani-lumină pe secundă. Josephs se opri, ca şi cum de-abia acum ar fi înţeles ce enormitate spusese, şi rămase în picioare, clipind nedumerit. Urmă zguduit: Sper că o să-mi daţi voie să fac un studiu mai amănunţit al acestui fenomen.

Văzând expresia lui Gourdy, pricepu că acesta nu-i împărtăşea entuziasmul ştiinţific.

Se uită roată de jur-împrejur la cercul de ochi strălucitori şi pe chipul lui rotund trecu o undă de înţelegere.

— Nu vă alarmaţi, domnilor! Dacă vă temeţi că stelele au luat-o razna şi timpul ne scapă din mâini, nu vă faceţi griji. Fenomenul acesta poate dura, probabil, timp de miliarde de ani.

Făcu o nouă pauză. Îşi dădu seama din nou că nu se făcuse deloc simpatic celor vreo doisprezece oameni ce-l priveau duşmănos.

Hewitt se destinse deodată şi spuse prietenos:

— Domnule Josephs, cifra pe care aţi dat-o – milioane de ani-lumină – înseamnă că suntem în cea mai gravă situaţie în care au fost vreodată oamenii. În momentul ăsta, sunt copleşit de spaimă. Ne vom revedea vreodată semenii? Şi, dacă da, cum vom reuşi acest lucru? Asta ne neliniştește.

Josephs stătea nemişcat, clipind din ochi.

— Oh, spuse el. Apoi, în şoaptă: Soarele se îndepărtează de noi, dar încet. Îndrăznesc să cred că ceea ce avem sub ochi nu se datorează numai vitezei.

— Dar asta ar însemna o expansiune a timpului de proporţii absolut incredibile. Nici măcar nu pot cuprinde cu mintea aşa ceva, răspunse Hewitt uluit.

Josephs parcă cerea iertare:

— Poate că dacă aş putea să-mi încep studiul cât mai repede…

— Dar unde sunt planetele? izbucni Gourdy furios. Asta vrem să aflăm. Ce s-a întâmplat cu Pământul, Marte, Venus, Jupiter şi… şi… celelalte. Nu mai sunt aici!

Acest lucru îl deranja mai mult decât viteza. Căci Pământul era obiectivul lui final. Situaţia lui specială îl obliga să se întoarcă pe planetă mai târziu decât doreau ceilalţi.

Dar dorea ca Pământul să fie la locul lui atunci când vor ajunge acolo.

Din nou vorbi Josephs cu ton de scuză:

— Planetele sunt probabil acolo, domnule, dar gravitează în jurul Soarelui cu viteze atât de mari că nu le putem vedea. Presupun că, dacă am privi mai de aproape, am vedea inele de lumină. Camerele video superrapide de la bord vor putea obţine imagini, cât de cât bune.

Gourdy mârâi printre dinţi:

— Faceţi-le. Faceţi pozele alea, fir-ar să fie, şi trimiteţi-mi-le.

Fotografiile – trimise la biroul lui Gourdy puţin mai târziu – arătau că planetele erau la locul lor. Josephs adăugase o notă:

Domnule căpitan,

Sistemul solar pare a se îndepărta de noi, urmând o traiectorie oblică, dat fiind că se îndreaptă în continuare spre constelaţia Berbecului, iar noi venim din altă direcţie.

Acestea fiind faptele, putem lua în considerare povestirea domnului Hewitt despre felul în care *Speranţa omului* a revenit în sistemul solar şi s-a întors pe Pământ, intrarea în atmosferă dând impresia unei viteze mici. Totuşi, în ceea ce ne priveşte, la bordul vasului, înaintam cu o viteză mai mare decât cea a luminii.

Acum, când am încetinit, sistemul solar pare a se îndepărta de noi. Aceasta este logic, în cadrul referinţelor noastre „trecute". După toate aparenţele, încetinind până sub viteza luminii, orientarea noastră în timp s-a schimbat în mod radical, dar, în spaţiu, se pare că ne găsim în acelaşi sector general.

Totuşi, dacă vrem să nu pierdem Soarele din vedere, – propun să accelerăm puţin – şi abia apoi să hotărâm ce mai vrem să facem.

Clyde Josephs

Gourdy răsfoi nerăbdător teancul de fotografii. Tocmai se pregătea să le arunce pe masă, când ceva ciudat într-una din ele îi atrase atenţia. O scoase din pachet şi se uită lung la ea, încruntându-se.

Obiectivul aparatului prinsese linia curbă a corpului navei; în spatele ei se vedea o porţiune mare a cerului înstelat. Era strălucitor şi splendid, ţintuit cu puncte de lumină – mii de sori îndepărtaţi. Pe spatele fotografiei Josephs scrisese explicaţia: *Vedere luată în direcţia constelaţiei Berbecului, punctul spre care se îndreaptă sistemul solar.*

Până aici era uşor de înţeles.

Dar, în colţul de jos al fotografiei, apărea un fel de pată albă. În locul acela, coca navei se curba şi ieşea din cadru. Fenomenul ce pricinuise pata părea să provină din partea astronavei aflată în spatele aparatului foto. În legătură cu asta, Josephs nota pe spate: *N-am nici o idee despre natura acestei pete in formă de semicerc. Arată că şi cum filmul ar fi supraexpus. Dat fiind că ne aflăm într-o stare a materiei cu totul neobişnuită, am evitat să trag concluzia că ar fi urmarea*

unui simplu defectul aparatului

Nici Gourdy nu înţelegea mai mult. Ridică din umeri şi puse fotografia deoparte. Situaţia era atât de extraordinară, încât se

simţea incapabil să emită vreo opinie ştiinţifică. Dar era mai convins ca oricând că, în mod logic, el era persoana care trebuia să supervizeze cercetările ce trebuiau făcute. Trebuia ca savanţii să dea raportul căpitanului. El va hotărî ce măsuri se vor lua şi când.

Îi spuse lui Harcourt, care-i adusese fotografiile:

— Nu ducem lipsă de savanţi; să rezolve ei problemele noastre ştiinţifice.

Şi, fără să-şi mai facă griji, Gourdy dădu uitării o situaţie unică în toată istoria omenirii.

Căci acum vedea că această situaţie îi oferea ocazia pe care o căuta de multă vreme.

— Cheamă pe toată lumea în sala mare de adunări, ordonă el. Ai grijă ca oamenii noştri să fie înarmaţi şi spune-le să se poarte de parcă nu le-ar fi frică de nimeni şi nimic.

— Toată lumea? se miră Harcourt, necrezându-şi urechilor. Chiar şi cei de pe punţile de jos?

— Toată lumea, imediat după cină.

La adunare, Gourdy dădu ordin să fie proiectate fotografiile şi îi ceru lui Josephs să dea explicaţiile cuvenite.

Când sfârşi astronomul, Gourdy luă cuvântul.

— Acum, oameni buni, toate astea înseamnă că nu vom putea debarca pe Pământ până când nu vom rezolva toate problemele. Asta vă şi promit, cei mai capabili astronomi şi ingineri de la bord se vor pune pe treabă şi – arătă către Hewitt, aşezat în primul rând, chiar lângă estradă – sunt sigur că domnul Hewitt ne va ajuta cu tot ce-i va sta în puteri şi cu toate cunoştinţele lui generale despre navă. Se întoarse spre Hewitt: Vreţi să veniţi pe scenă, domnule? întrebă el amabil.

Hewitt urcă pe estradă morocănos. Îl enerva să vadă cu câtă abilitate întoarce Gourdy adunarea în favoarea lui. Se uită întrebător la el.

Căpitanul rosti politicos:

— Domnule Hewitt, ne-aţi putea spune în ce condiţii aţi urcat la bord?

După ce Hewitt povesti, Gourdy întrebă:

— După părerea dumneavoastră, există o şansă cât de mică să putem întrebuinţa metoda, în sens invers, ca să ne întoarcem pe Pământ?

Chiar dacă asemenea transbordare ar fi fost posibilă, Hewitt

n-ar fi admis-o niciodată, câtă vreme avea scopurile *sale.*

Spuse cu voce tare:

— Întrucât nu ştim exact ce s-a petrecut, trebuie să vă răspund că este imposibil. Am încercat să înţeleg relaţia timp-spaţiu care exista atunci când am pus piciorul pe navă – care erau, de exemplu, raporturile fizico-chimice între mine şi vas. N-am găsit răspuns satisfăcător. O să fac deci aceeaşi sugestie ca şi domnul Josephs – să ajungem din urmă sistemul solar şi să acţionăm pe baza observaţiilor pe care le vom putea face în acel moment.

Gourdy făcu un pas înainte ca să se aşeze alături de Hewitt. Zâmbea, dar în creier îi suna un clopoţel de alarmă. Deşi nu vedea nimic primejdios în sugestia enunţată, bănuia ca trebuie să ascundă vreun complot. Faptul că Josephs şi Hewitt făcuseră aceeaşi recomandare, părea semnificativ şi ameninţător. Avea impresia că oamenii de ştiinţă înţeleg ceva pe care el nu-l pricepe.

Dar, pentru moment, n-avea de ales. Spuse cu voce tare:

— Autorizez pe domnii Hewitt şi Miller să facă cele necesare pentru a accelera viteza navei până la cea a sistemului solar. Se întoarse către Hewitt şi zise cu un aer nevinovat: Ce părere aveţi de reparaţiile pe care le-a făcut domnul Lesbee la motoare?

Hewitt examinase deja motoarele şi îşi dăduse seama ce fel de reparaţii făcuse Lesbee. Răspunse liniştit:

— N-au fost scoase decât câteva panouri de pe instrumente, aşa că le vom putea pune la loc până la perioada de odihnă.

— Atunci daţi-i drumul, îl îndemnă Gourdy cu tonul energic pe care-l adoptase în timpul adunării, ca să liniştească echipajul. Cu aceasta, adunarea luă sfârşit.

Întors în cabina lui, Gourdy se aşeză în fotoliu şi privi rânjind spre Harcourt:

— Acum mai rămâne să scăpăm de Hewitt. Nu i-a mers, dar de încercat, a încercat.

Mica bănuială de adineauri se transformase în mintea lui într-o certitudine absolută. Adăugă:

— Cum Lesbee a plecat, singurul pericol pentru noi e Hewitt.

Gândul la Lesbee îl făcu să clatine din cap cu uimire şi admiraţie.

— Tipul ăsta avea ceva minte în cap. Parcă mi-a ghicit

gândurile. Dar îmi pare bine că a întins-o – dacă o fi reuşit; poate s-a pierdut pe undeva în universul ăsta care se dă de-a dura. Se uită la Harcourt: Hai să bem un păhărel!

Ilsa le servise vin în timp ce discutau. Gourdy nu-i dădea nici o atenţie, de parcă ar fi fost o servitoare. Fără să-şi dea seama, atitudinea lui faţă de femei se schimbase treptat. Le trata din ce în ce mai mult ca pe nişte cantităţi neglijabile.

Ignorând-o pe Ilsa, îi spuse lui Harcourt:

— Moartea lui Hewitt trebuie să arate ca un accident. Dar nu pierde vremea: ucide-l înainte să se facă dimineaţă. Cred că cea mai bună metodă ar fi să faci în aşa fel, încât să pară că s-a scurtcircuitat ceva şi i-a explodat capsula.

— O să fie cam greu să reuşesc aşa ceva, bombăni Harcourt.

— Nu fi tâmpit! zise Gourdy cu dispreţ. Nu importă cum faci ceva, atâta vreme cât te aranjezi să ai o portiţă de scăpare. N-ai nevoie decât de un pretext cu care să-i păcăleşti pe amărâţii ăştia. Pe urmă, le dai de înţeles că ar fi al naibii de nesănătos pentru ei să aibă bănuieli.

Pe chipul lui Harcourt se citea, în continuare, dubiul. Gourdy se uită chiorâş la el.

— Ascultă, n-avem încotro. Nu mai discuta.

— Nu discut, şefule, protestă Harcourt. Chibzuiesc numai cum să fac. Nu i-ai luat nimic din echipamentul în care a venit, aşa că nu poţi să ştii ce are în capsula aia spaţială. Mă gândesc să o arunc în aer, pur şi simplu, dar trebuie să văd cum aş putea s-o fac.

— I-am lăsat capsula pentru că nu voiam să trezesc vreo suspiciune. Aşa că acum o să ne folosim de ea împotriva lui.

— Cred că mi-a venit o idee, rosti Harcourt, luminându-se la faţă. Am să-i instruiesc pe câţiva dintre băieţii noştri. Apoi o să cobor la sala motoarelor, când o să înceapă Miller şi Hewitt să accelereze. O să stau după Hewitt ca umbra lui. O să-l urmăresc până la camera lui. O să aştept pe coridor să vină şi ceilalţi băieţi. Mă bate gândul să intrăm peste el la sfârşitul perioadei de somn şi să punem mâna pe el. E bine?

— Perfect! exclamă Gourdy.

În acest moment, femeia ieşi din încăpere. Deşi păşea neauzit, plecarea ei îi aduse aminte căpitanului de problema femeilor.

— De îndată ce scap de Hewitt, zise el, o să-mi iau femeile

înapoi. Deja am chemat-o înapoi pe Ann Lesbee. Cum nu voia să se întoarcă înapoi la bărbatul său, am hotărât să-i redau statutul de soţie a căpitanului. Dacă asta îi face plăcere, eu n-am de ce să mă plâng. Şi, aruncând o privire cinică spre vlăjganul de lângă el: Ascultă, cei din garda mea au permisiunea să-şi ia o a doua soţie. Dar te avertizez: nu vă repeziţi să înşfăcaţi una după cheful vostru. Zi-le băieţilor să se uite după câteva şi pe urmă să vină aici să discutăm pe care o pot alege. Nu ne putem atinge de nevestele celor de care avem nevoie şi nici de fetele tinere, că iese cu scandal. Dar ne descurcăm noi; o să ţinem secretă treaba o bucată de vreme.

Lui Harcourt îi luciră ochii.

— Tipul ăla, Tellier... mi-ai putea-o da pe nevastă-sa?

— A ta e – după ce-ţi termini treaba, zise Gourdy cu nepăsare. Hai, întinde-o!

Harcourt o întinse.

34

În mod surprinzător, Hewitt deveni, pentru o vreme un bun camarad al lui Miller. În alte împrejurări, cei doi s-ar fi antipatizat, probabil, dar acum lăsară deoparte orice animozitate personală, în clipa când descoperiră împreună cum se comandă propulsorul.

Mai întâi, examinară modificările aproape magice pe care Dzing le făcuse la uriaşul accelerator de particule Bev, pentru a accelera particulele până la actuala lor expansiune. Descoperiră cu stupefacţie simplitatea genială a metodei: fusese de ajuns să fie modificată poziţia plăcilor antigravitaţie, pentru a se obţine deplasarea particulelor. În acest fel, menţinerea unei antigravitaţii de un *g* devenea posibilă, chiar dacă valorile ar fi atins sute sau mii de *g.*

Descoperirea, deşi de natură să trezească entuziasmul, trebuia totuşi privită cu cumpătare; căci energia era acum atât de mare, încât trebuia mânuită cu prudenţă.

Refăcură cu grijă toate testele efectuate deja de Lesbee, mărind treptat acceleraţia până la doisprezece *g* şi antigravitaţia la unsprezece ***g.*** Le străluciră ochii de bucurie în faţa perfecţiunii acestei tehnici, iar când terminară programarea, astfel încât nava să continue să accelereze la o diferenţă de un *g,* îşi strânseră mâinile cât se poate de prieteneşte.

Ajunşi în acest punct, Miller anunţă că trebuie să-i prezinte raportul lui Gourdy şi ieşi. Hewitt nu părăsi imediat sala maşinilor; prezenţa lui Harcourt în coridor nu-i spunea nimic bun. Ceva din înfăţişarea acestei brute îl făcea să presimtă primejdia.

Ca primă măsură de apărare îşi strecură în buzunar o mică cheie franceză. Apoi, prefăcându-se că examinează unul din panourile demontate de Lesbee, scoase din lăcaşul lui un tubuleţ special şi îl vârî în buzunarul celălalt... gazul din tub era

o otravă rară, extrem de puternică. La nevoie, Hewitt putea arunca tubul la picioarele lui Harcourt; omul ar respira cel puţin o dată gazul, iar Hewitt ar avea timp să-l lovească cu cheia franceză.

Asta era tot ce putea face în împrejurările date.

Îndreptându-se spre cabina pusă ostentativ la dispoziţia lui de către Gourdy, Hewitt observă că Harcourt îl urmăreşte din depărtare... ceea ce era destul de înfricoşător în coridoarele tăcute şi goale.

Aşa încât, în cele din urmă, se opri şi aşteptă ca omul să-l ajungă din urmă. Când paşii grei ai lui Harcourt se apropiară, Hewitt propuse:

— Ce-ar fi să mergem împreună?

Omul bombăni ceva. Dar îl lăsă pe Hewitt să meargă alături de ei. Când ajunseră la cabină, Hewitt descuie uşa, conştient că vlăjganul se opreşte şi el şi aşteaptă în spatele lui.

Hewitt se întoarse.

— Pot să te ajut cu ceva?

Harcourt făcu pe omul sincer şi deschis:

— Am sarcina să stau cu ochii pe dumneavoastră, domnule Hewitt, şi să am grijă să nu daţi de necazuri sau să nu pricinuiţi dumneavoastră vreo supărare. O să stau în camera de pe partea cealaltă a coridorului şi o să ţin uşa deschisă. O.K.?

Era plauzibil. Dar Hewitt intră în apartamentul lui cu inima strânsă. Trebuia să ia măsuri de apărare fără întârziere.

Mintea îi era plină de planuri. Dar se hotărî foarte repede: se va vârî în capsula spaţială şi va ieşi pe coridor. Dacă Harcourt trage asupra lui, va da cu capsula peste el. Capsula fusese construită astfel, încât să reziste la gloanţe şi la razele dezintegratoarelor.

Se îndreptă spre dormitor, unde-şi ţinea capsula – şi se opri deodată.

Un zgomot uşor...! În propria lui cameră!

Hewitt apucă cheia franceză... dar scoase mâna din buzunar văzând că din dormitor apare Ruth. Ea duse un deget la buze, cerându-i prudenţă.

Îi povesti iute, în şoaptă, tot ce auzise Ilsa despre asasinatul pus la cale împotriva lui. Şi încheie cu cuvintele:

— Trebuia să alegem, eu te-am ales pe dumneata.

Gândul lui Hewitt zburase deja la ce avea de făcut, când

vorbele ei îl aduseră înapoi la femeia din faţa lui şi… la alegerea ei.

Avea un sentiment de jenă. Pentru el, toată împrejurarea reprezentase o simplă mutare ca la şah. Căci el, simplu şi cu sinceritate, credea în monogamie. Obrajii împurpuraţi ai femeii, sfiiciunea cu care se ferea să-l privească în ochi, totul dovedea că nici pentru ea, nici pentru celelalte soţii nu era vorba de un joc.

Ruth vorbi din nou.

— Ştiam că va trebui să vin aici înainte ca dumneata şi Harcourt să vă întoarceţi. Aşa că acum va trebui să hotărăşti ce ai de gând să faci cu mine… am adus asta, să-ţi fie de ajutor!

Scoase un mic dezintegrator dintr-un fald al rochiei şi i-l întinse. Hewitt luă arma cu recunoştinţă. Simţindu-l în mână, spaima îngrozitoare care-l cuprinsese la auzul planului de ucidere i se calmă.

Apariţia dezintegratorului îi modifica propriile lui planuri.

În grabă, îi explică lui Ruth ce îi cere să facă: să se ascundă în dormitor, să aştepte până când el şi Harcourt vor intra în camera vecină, apoi să se strecoare afară din apartament.

— Şi nu uita să-ţi scoţi pantofii ca să nu faci zgomot…

Supusă, ea se îndreptă spre uşa dormitorului, dar se opri. Şovăind, se întoarse spre el şi întrebă cu simplitate:

— Sunt aleasă?

Lui Hewitt i se urcă un nod în gât. Uitându-se la ea, se gândi: Iată ce a făcut spaţiul din femeile acestea; un groaznic vid sufletesc ce le-a micşorat, le-a dat un simţ al propriei decăderi care le face chiar şi pe cele mai bune dintre ele vulnerabile şi complet supuse.

Ghici ca vorbele nu sunt de ajuns în această situaţie. Femeia avea nevoie să simtă o atingere. Se apropie de ea, îi luă una din mâini în mâna lui şi-şi puse cealaltă mână pe umărul ei, mângâind-o uşor.

— Eşti aleasă din toată inima! zise el blând.

Merita să vezi expresia de uşurare care-i destinse trăsăturile finei Era acum o femeie aleasă: brusc calmul şi simţul ei practic îşi făcură apariţia.

— Mai bine să plec, spuse. Îl privi cu grijă: O să te descurci?

Hewitt îi lăsă mâna.

— O să fac tot ce pot. Te văd mai târziu.

— Te aşteptăm cu toatele, şopti ea, apoi se răsuci pe călcâie, intră în dormitor şi împinse uşă, fără să o închidă cu totul.

Hewitt îşi strecură dezintegratorul în buzunar lângă cheia franceză, traversă camera şi deschise uşa spre coridor. Pe partea cealaltă a coridorului, în camera cu uşa deschisă, Harcourt veghea, aşezat pe un scaun.

— Poţi să-mi dai o mână de ajutor, domnule Harcourt?

Vlăjganul se ridică şi-şi târşâi picioarele spre uşă, privindu-l obraznic pe Hewitt.

— Ce vreţi?

— Am nevoie de ajutor la capsula mea.

— Vă duceţi undeva?

Şovăia şi avea un aer năucit; nu era el omul care să poată trece uşor de la un plan la altul; până şi cea mai mică modificare a ordinelor îl nedumerea. Se supusese ordinului lui Hewitt şi intră în dormitor.

— Hei! exclamă văzând dezintegratorul cu care îl ţintea Hewitt. Înţepeni din tot trupul. Ochii i se umplură de groază.

Încetişor, ridică mâinile.

Câteva minute mai târziu, Hewitt îşi conducea capsula cu toată viteza pe coridor. N-avea timp de pierdut.

35

În culmea enervării, Lesbee îl zgâlţâi pe Tellier să se trezească.

— Hei, cred că am descoperit adevărata natură a universului.

Chipul fin, intelectual al prietenului căpătă viaţă. Obrajii palizi i se colorară puţin.

Pe când Tellier, încă somnoros, se ridica în picioare, Lesbee îşi repetă declaraţia, adăugând:

— Conform analizei mele, putem face orice: Să ne întoarcem pe Pământ, să luăm înapoi nava… orice.

Tellier se înroşi la faţă.

— Pentru Dumnezeu, John, şopti el, vorbeşti serios? Ştii cât de mult îţi respect ideile când îmi spui că eşti convins de ele.

— Ascultă… Mai întâi faptele, aşa cum le-am văzut sau aşa cum ne-au fost descrise cu precizie…

Şi îi sublinie diferite aspecte ale îndelungatei călătorii în relaţie cu fizica spaţiului; imposibilitatea – la început – de a accelera particulele în suficientă măsură pentru a atinge viteza luminii, mai apoi descoperirea sistemului corect, prin intermediul karn-ului.

Îşi continuă recapitularea:

— După asta, avem povestirea lui Hewitt despre sosirea *Speranţei omului* în sistemul solar; starea specială a materiei în acel moment, care dădea de înţeles că nava zboară mai repede decât lumina într-un spaţiu propriu. În sfârşit, când nava a încetinit, ajungând la viteza luminii, Hewitt a fost catapultat în lumea ei… Astea sunt faptele, nu?

Tellier încuviinţă din cap, făcând ochii mari.

— Alte câteva puncte, continuă Lesbee. De exemplu, raporturile timp-presiune erau 973 la unu. Dar configuraţia exterioară a navei a rămas rotundă – iar coridoarele dinăuntru variau numai de la trei la unu. Acum înţeleg totul.

— Dar care este valoarea practică…

— Uite, râse Lesbee.

Şi dispăru.

Dispăru din mica navă aflată la milioane de kilometri depărtare de oricine şi orice... Privirea lui Tellier se rotea nebuneşte de jur-împrejur, când auzi un zgomot în spatele lui. Se întoarse. Lesbee era acolo, rânjind triumfător.

Apoi zâmbetul i se topi, făcând loc unei expresii de hotărâre sumbră.

— Ne întoarcem pe navă, spuse Lesbee.

— Pentru ce? Tellier era uluit.

Lesbee îl fixă cu privirea de oţel.

— Pentru soţia ta – şi a mea. Ca să ne asigurăm că nava o să aterizeze pe pământ... Am fost nevoiţi să dăm uitării toate acestea, atâta timp cât aveam de ales doar între viaţă şi moarte. Dar acum nu mai e cazul.

Tellier îl apucă de mână cu mare recunoştinţă.

— Om bun! exclamă. Apoi se dădu un pas înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce ai descoperit.

— Mai întâi să pornim la drum, zise Lesbee. Se întoarse spre tabloul de bord şi urmă: Acum, teoretic, ar trebui să fie posibil să ajungem pe navă într-o clipă. Maşina poate s-o facă. Dar aminteşte-ţi ce-a păţit Hewitt – senzaţia aceea de a fi strivit într-un pumn uriaş. Celulele umane n-ar supravieţui multă vreme instantaneităţii. Trebuie să admitem că substanţa vie are nevoie de un mic timp de acomodare.

— Dar...

— *Universul e o minciună,* rosti Lesbee după câteva momente. *Ăsta e secretul!* Ascultă...

Şi îi descrise lui Tellier un plin subiectiv, constând în, esenţă, din niveluri de mişcare. În acest univers, viaţa se născuse agăţându-se de bucăţele de materie moartă. În această poziţie şubredă, ca un cărăbuş agăţat de un pai în vârtejul furtunii, ea studia cerurile şi pe ea însăşi.

Progresiv, din experienţă în experienţă, explorase marile fluxuri de mişcare ce o înconjurau, adăpostită în containere ferecate, pentru a putea înfrunta energia la niveluri joase, la niveluri înalte şi peste viteza luminii.

Aici, într-un mediu de expansiune infinită şi dimensiune egală cu zero, se găsea norma reală a timpului şi a spaţiului. „Dedesubt” erau beznele adânci ale mişcării oprite şi ale

materiei. „Deasupra” era lumina infinită şi atemporală a eternităţii.

Când viaţa închisă în containere ermetice – navele spaţiale – trecea linia de demarcaţie şi intra în normă, barierele cădeau: la fel cum un om ar ieşi dintr-un tunel întunecat într-o pajişte, în plină, zi, cu ochii aţintiţi în albastrul strălucitor al cerului. Legile ce domnesc în pajişti sunt altele decât cele din tuneluri, deşi între ele există o legătură.

Lesbee zise:

— Teoretic, am putea trece instantaneu de la lipsa totală de mişcare la o viteză de milioane de ori mai mare decât viteza luminii. Dar, după cum ţi-am spus, dintr-un punct de vedere practic, mişcările interne ale celulelor vii ne ţin în loc întrucâtva. Un anumit nivel din noi se teme că mişcarea ar constitui o ameninţare şi se agaţă de balustradă, şi se ţine strâns, ca să apere iubita viaţă... Cred deci că trebuie să înaintăm cu prudenţă, ca să ne menajăm celulele, dar să înaintăm totuşi.

Tellier se holba la el; chipul lui era lipsit de expresie.

— Nu înţeleg, şopti. Bine, să zicem că starea materiei de peste viteza luminii reprezintă norma. Dar eram şi eu tot acolo. Şi n-am remarcat să mi se întâmple ceva anormal.

— Pentru că ai stat nemişcat tot timpul. Şi pentru că nu erai acordat la un mecanism de aterizare care să poată lucra la comanda undelor cerebrale.

— Să nu-mi spui că ţi-ai lăsat acordat aparatul tot timpul ăsta! exclamă Tellier.

— Nu, dar e singurul lucru pe care l-am reconectat când mă prefăceam că lucrez la comenzile propulsorului.

Potrivit explicaţiei lui, se străduise să ia toate precauţiile posibile înainte de a părăsi nava. Dar înţelesese repede că dispozitivul prin care mecanismul de aterizare al modulului se subordona comenzilor *Speranţei* – exact cum îl folosise în confruntarea cu Dzing – îi va da posibilitatea să controleze marea navă de la distanţă, dacă va fi nevoie.

— De fapt, mărturisi el, nu era decât un simplu proiect, o precauţie. Îmi închipuiam că Gourdy îi va ordona lui Miller să ne urmărească şi de asta am făcut singurul lucru care ne-ar fi permis să preluăm comanda în momentul-cheie. Era singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Restul mi-a venit când mi-am

amintit ce s-a petrecut cu Dzing atunci când am apăsat pe buton.

— N-a sărit în aer?

— Arăta ca şi cum ar fi explodat.

— Coridorul era în ruină; explozia l-a volatilizat literalmente pe karn. Rămăşiţele care s-au găsit erau că nişte fulgi, n-aveau nici o greutate.

— Şi asta nu ţi s-a părut cam ciudat? Lesbee zâmbi mânzeşte.

— Păi… Tellier nu mai ştia ce să creadă.

Văzându-l atât de încurcat, Lesbee îşi dădu seama, încă o dată, cât este de greu pentru un om sa aibă o gândire cu adevărat creatoare. Creierul lui atinsese o culme a rapidităţii în înţelegerea lucrurilor ca urmare a anilor în care lucrase sub controlul ostil al familiei Browne. Stimulat de teamă, de mânie, de dorinţă, de certitudinea de a avea dreptate… percepuse adevărul, tot aşa cum îl înţelegea şi acum, într-un fulger de intuiţie. Dar Tellier n-avea experienţa lui, aşa că trebuia să-i explice, cuvânt cu cuvânt.

Lesbee şovăi în faţa nepriceperii celuilalt. Pentru prima oară se întreba dacă e cazul să împartă totul cu el.

Stătea pe marginea fotoliului de comandă; se ridică pradă îndoielii. Rămase în picioare, strângând din ochi, întrebându-se ce să-i spună.

Mai rămăsese de spus un lucru fantastic, dar simplu, indiscutabil legat de structura fundamentală a universului – dar explicabil. Când activase sistemul de autodistrugere al lui Dzing, distrusese robotul. Ca dovadă, pereţii dărâmaţi, podeaua şi tavanul crăpate ale coridorului, unde se petrecuse întâmplarea. Dar, în acel moment, karn-ul se găsea în normă. De la început şi până la sfârşit, Dzing funcţionase în afara limitelor spaţiu-timp în care era închisă *Speranţa omului.* Robotul nu fusese afectat de patru *g* de acceleraţie. Asta nu se putea explica prin fluxuri de energie. Mai mult decât atât: greutatea infimă a rămăşiţelor lui se potrivea foarte bine cu afirmaţia lui Browne despre natura materiei la viteză luminii. Teoria Contracţiei Lorentz-Fitzgerald se aplica perfect în acest caz şi îşi căpăta pe deplin înţelesul.

În timp ce Tellier dormea, Lesbee apăsase deci butonul dispozitivului de aterizare a cărui energie îi amplifica undele cerebrale. Instantaneu, fusese proiectat în norma universului,

la viteză luminii şi peste. Fixase raportul timp la 973 la unu, ca urmare a experienţei lui Hewitt. Lesbee presupunea că celulele organismului uman – şi probabil ale tuturor organismelor – aveau un echilibru natural la acest raport. Cum nu avea timp să facă verificările experimentale necesare, prefera să respecte această stare naturală.

Atunci îl trezise pe Tellier, nerăbdător să-i împărtăşească marea descoperire. Acum, exaltarea i se domolise şi se răzgândise.

Se întoarse spre Tellier şi îi spuse calm:

— Armand, cred că ai nevoie de puţin timp ca să asimilezi toate datele astea noi.

Tellier nu răspunse nimic. Îl ascultase pe Lesbee cu un interes pasionat, care începea să se împrăştie. În purtarea lui Lesbee era ceva, o anume asprime, care-l uimise dintotdeauna. Îl uimea încă. Dintr-o dată, înţelese că o asemenea putere în mâna unui om plin de calităţi, dar cu temperament de dictator… nu era un lucru bun.

Lesbee vorbi din nou, amabil şi prietenos ca de obicei:

— O să-ţi povestesc restul mai târziu.

Dar nu o mai făcu niciodată.

36

Pe ochii lui Gourdy poposi o lumină vie. Se mişcă prin somn, apoi se trezi tresărind.

Camera era violent luminată. Clipi ca să-şi obişnuiască ochii şi îl văzu pe Hewitt, împreună cu vreo şase oameni purtând uniforma... Gourdy rămase trăsnit. Recunoştea stofa gri-albăstruie; o văzuse în filmele vechi.

...Poliţia Spaţiului!

Unul dintre bărbaţii în uniformă, un bătrân cu trăsături aspre, rosti:

— Domnule Gourdy, sunteţi arestat. Trebuie să părăsiţi nava.

Doi poliţişti se apropiară de el, îl apucară de braţe şi i le alăturară. Un reflex metalic, o senzaţie rece pe piele. Cătuşele se închiseră cu un zăngănit.

În momentul acela, Gourdy simţi nevoia să se aşeze. Încă se mai lupta cu somnul. Plecând ochii spre brăţările de metal sclipitor, i se păru că trăieşte un vis urât.

În capătul celălalt al încăperii, un poliţist îi spunea Mariannei:

— Doamnă Gourdy, îl puteţi însoţi pe soţul dumneavoastră pe Pământ, dacă doriţi.

— Nu, nu, nu... Avea o voce ascuţită, nefirească. Nu, rămân aici!

— Dreptul dumneavoastră, doamnă. Domnul Hewitt a hotărât ca nava să-şi continue călătoria. Sunteţi una dintre puţinele persoane de la bord care poate să aleagă între a pleca şi a rămâne.

Braţe robuste îl siliră pe Gourdy să se ridice.

— Haidem! comandă cineva.

Încercă pentru prima oară să reziste şi să se smulgă din mâinile lor.

Omul cu figură aspră făcu un gest către cei care-l ţineau. Fără un cuvânt, ei îl înşfăcară şi îl târâră în camera alăturată.

Gourdy mai avu timp să arunce o privire în jur; le zări pe cele trei femei – Ruth, Ilsa şi Ann – în capot, îngrămădindu-se fricoase una într-alta la uşa camerei lor. În clipa aceea, o femeie, purtând uniforma Poliţiei Spaţiului se îndreptă spre ele spunând:

— Vă rog să vă îmbrăcaţi, doamnelor!

Ruth încuviinţă din cap şi le împinse cu blândeţe pe celelalte două în cameră. Uşa se închise.

Doi poliţişti păzeau uşa spre coridor. Făcură un pas în lături. Câteva momente mai târziu, intrară Harcourt, unul dintre oamenii lui şi patru poliţişti din Patrula Spaţială. Cei doi acoliţi ai lui Gourdy erau încătuşaţi împreună. Păreau atât de năuciţi că, mai întâi, nici măcar nu remarcară prezenţa lui Gourdy.

Poliţiştii îi şoptiră ceva lui Hewitt, apoi părăsiră încăperea.

În ora ce urmă, toţi cei optsprezece oameni ai lui Gourdy au fost capturaţi şi aduşi în cabina căpitanului. Când au fost aduşi cu toţii, Hewitt făcu semn poliţiştilor să se îndepărteze şi le zise prizonierilor:

— Am priceput totul când am văzut fotografia cu pata de lumină. Mi-am dat seama imediat că nu e un defect al aparatului. Când domnul Josephs a proiectat fotografia mărită, am înţeles că am în faţa ochilor o porţiune a propriei mele nave de salvare, *Molly D.* Apoi, când am deschis uşa şi am traversat sasul, am găsit-o pe *Molly D* acolo, în mărime naturală.

După o scurtă pauză urmă:

— Nu putem încă explica ştiinţific o asemenea dualitate a condiţiei în spaţiu-timp. Dar situaţia prezintă câteva caracteristici absolut excepţionale. De exemplu, ieri mă găseam pe puntea de comandă a *Speranţei:* sistemul solar era la quadrilioane de kilometri depărtare. Totuşi prin hubloul modulului *Molly D,* într-o altă relaţie de timp, am văzut *Speranţa* navigând în limitele sistemului solar. De fapt, atunci puteam să zăresc Pământul şi totul părea să se desfăşoare normal. Putem face presupunerea că unele dintre fiinţele pe care le-aţi întâlnit în spaţiu au lămurit toate aceste confuzii spaţiu-timp şi, desigur, nava va trebui să rămână în spaţiu până când şi rasa umană le va rezolva. Pentru a ne ajuta să găsim soluţia, mai mulţi savanţi de renume au consimţit să urce la bord. Vor fi însoţiţi de o echipă de experţi şi de o unitate a Poliţiei Spaţiului care să menţină ordinea. Unii dintre ei îşi vor

aduce şi familiile. Alţii sunt celibatari. De îndată ce vor sosi la bord, *Molly D* se va îndepărta şi vom rămâne din nou singuri. Cât despre voi… Hewitt se opri, ca să se asigure că erau atenţi cu toţii; apoi continuă: Din câte ştiu eu, nimeni nu va fi pus sub acuzarea de a fi contravenit legilor. Istoria navei este privită ca un fenomen special, nu ca unul criminalistic. Dar nu vrem ca *voi* să mai rămâneţi la bord. Hewitt se întoarse spre ofiţerii de poliţie şi spuse calm: Cred că asta e tot.

Gourdy şi prietenii săi părăsiră apartamentul, sub pază. Hewitt intră în camera femeilor; erau acum toate îmbrăcate.

— Fiţi liniştite, le spuse. Toate se vor aranja. De ce nu vă luaţi micul dejun? Eu am o groază de treburi.

Ieşi fără altă explicaţie. Era convins că femeile se vor adapta cu multă greutate. Dar, pe de altă parte, mulţi vor avea aceleaşi probleme.

Legea şi ordinea se vor instaura pe *Speranţa omului..*

Hewitt evită cu grijă cabina căpitanului în tot timpul perioadei de transformări ce urmă… În cea de a opta zi, un vehicul al patrulei spaţiale aduse primii pasageri.

Printre noii sosiţi se număra şi redutabilul Peter Linden.

— Tinere, îi spuse el lui Hewitt cu ochii sclipind de bucurie, dar păstrând o mină serioasă, tinere, toate aceste nebănuite anomalii în condiţia spaţiu-timp m-au îndemnat să examinez mai îndeaproape ecuaţiile lui John Lesbee I. Am informat Uniunea Puterilor Occidentale că teoria lui şi dovezile obţinute de el m-au determinat să-mi reconsider opiniile: cred că, realmente, se va întâmpla ceva şi că Soarele poate, într-adevăr – cum suna fraza aceea de care râdea toată lumea? – a, da, că Soarele poate „sub anumite aspecte, să se comporte ca o Cepheidă variabilă”. N-ar fi rău să încercăm să facem ceva în privinţa asta.

Ani îndelungaţi Hewitt suferise frustraţii amare pe acest subiect; acum, ar fi trebuit să triumfe. Dar rămase tăcut. Căci nici el nu avea o soluţie uşoară pe care să o propună.

37

Lesbee şi Tellier ajunseră la *Speranţa omului* în mai puţin de o clipă. Lesbee adusese modulul în raportul timp 973 la unu, aşa încât sosirea lor nu fusese vizibilă de cei de la bord.

În sas, Lesbee a redus raportul la timpul navei. Scopul lui era să intre repede şi a reuşit s-o facă. Dar era acum foarte nervos. De îndată ce introduse modulul de salvare în lăcaşul lui, îi acţionă sasul, ieşi – aducându-se doar pe el însuşi într-un raport timp mai ridicat.

În această stare, se duse direct pe puntea de comandă şi, cu micul aparat pe care-l purta tot timpul asupra lui, închise releul ce se declanşase la introducerea modulului în lăcaş.

Apoi, se îndreptă spre apartamentul lui Tellier şi se materializă literalmente în faţa ochilor soţiei lui. Avu nevoie de câteva minute ca s-o liniştească şi să o facă să înţeleagă ce doreşte de la ea; şocul emoţional al femeii dură mai mult decât prevăzuse el. Se uita zăpăcită la el cu ochii mari, cenuşii, apoi îi închidea strâns ca şi cum ar fi avut în faţa o fantomă. Şi tot spunea cât de greu îi este fără soţul ei.

Încet, încet se linişti, dar, după o pauză, de pe buzele ei izbucni un şuvoi de vorbe. Din ele, Lesbee află despre sosirea străinilor chemaţi de Hewitt. Vestea îl interesă şi ar fi întrebat-o mai amănunţit despre ce se întâmplă, dar până şi asta mai putea să aştepte.

În sfârşit, femeia se potoli şi întrebă cu un zâmbet şters:

— Ce vreţi să fac?

Îi ceru să-şi adune hainele şi să meargă cu el la modulul de salvare.

Le luă ceva timp, dar, până la urmă, o conduse în modul, unde o lăsă împreună cu soţul ei.

Lesbee se întoarse în navă, ca să vadă cu ochii lui cum stau lucrurile; de data aceasta, îi văzu pe noii veniţi. Ştia locurile ferite de unde putea să se uite la ei fără să poată fi observat;

Lou Tellier nu îi descrisese cu mare precizie.

…Ofiţeri de poliţie şi civili.

Îi urmări până la *Molly D* şi încercă să analizeze ce se petrece în realitate. Văzând că se transportă numeroase bagaje în cabine şi că mai multe familii noi se găseau deja pe astronavă, pricepu, cu stupoare, că intenţionau să continue călătoria.

Lesbee se furişă într-o ladă goală de pe unul din modulurile de debarcare ale lui *Molly D* şi ajunse o dată cu el pe Pământ.

Se afla pentru prima dată în viaţă pe o planetă, cu ambele tălpi pe sol – în cazul de faţă pe un trotuar. Trecu într-o stare „normală” şi-şi petrecu mare parte a primei sale zile pe Pământ rătăcind pe străzi, privind mulţimea şi maşinile, citind ziarele. Apoi, trecu din nou, provizoriu, într-un raport de timp mai înalt şi intră într-o bancă; se strecură în sala tezaurului, unde un funcţionar număra banii şi se autoservi cu o mie de dolari. Ieşi neobservat. „Pierderea” se va descoperi abia peste luni de zile – gândi el.

Reveni la raportul unu la unu, luă o cameră într-un hotel splendid şi i se servi cea mai bună cină pe care o mâncase vreodată în viaţa lui. După aceea, în barul hotelului agăţă o tânără drăguţă, ce locuia în acelaşi hotel. Târziu, noaptea, se retraseră în apartament. Timp de câteva ore, Lesbee ascultă cu atenţie flecăreala tinerei, căutând să se orienteze în această lume cu totul nouă pentru el. Dimineaţă, luară micul dejun împreună, Lesbee oferi micul cadou de cuviinţă şi o luară fiecare pe drumul lui.

Ziarele anunţară în acea dimineaţă că Gourdy fusese arestat.

Lesbee citi cu nelinişte învinuirile ce i se aduceau căpitanului. Consiliul Spaţiului hotărâse că *Speranţa omului* se află în continuare sub stăpânirea legilor omeneşti, după un secol şi cinci generaţii. Numai astfel putea fi menţinută ordinea în călătoriile spaţiale. Chiar în cazul călătoriilor încă mai lungi, echipajul trebuia să ştie că, dacă nu acceptă prelungirea „firească” – acesta era cuvântul întrebuinţat în decret – a autorităţii pământeşti la bordul unei astronave, vor suferi cu toţii rigorile legii.

Lesbee trase concluzia că propria lui rebeliune îi va aduce, probabil, aceleaşi necazuri. Preluarea puterii de către Browne putea să treacă uşor drept „firească” în ochii judecătorilor.

Avea de ales între două posibilităţi: să rămână pe Pământ, să trăiască liniştit, fără să atragă atenţia… sau să se întoarcă pe navă, s-o ia înapoi din mâinile lui Hewitt şi să continue călătoria.

Prima ipoteză era de neconceput: un om care ştia ceea ce ştia el nu putea să păstreze tăcerea.

Dar altceva îl ajută să se hotărască: mai multe jurnale publicară un articol în care Peter Linden susţinea teoriile lui John Lesbee asupra unei schimbări ce urma să aibă loc în starea Soarelui… Linden îşi redactase declaraţiile cu multă grijă: citindu-le, puteai crede că savanţii aveau suficient timp să examineze problema şi să-i găsească soluţii.

Dar Lesbee citise memoriile strămoşului său, păstrate în arhivele navei, şi-şi aducea bine aminte că stră-străbunicul lui prevăzuse că schimbarea se va produce într-un interval de timp de şase până la zece ani.

Făcu un calcul rapid în minte şi constată înspăimântat: „Dumnezeule, suntem deja în perioada periculoasă!”.

Trecu pe o viteză-timp extrem de ridicată şi se duse în închisoare să discute cu Gourdy. După ce lui Gourdy îi trecu efectul şocului avut la vederea materializării lui, ţinură sfat.

…Se înţeleseră să recucerească nava! Lesbee va lua titlul de căpitan, iar Gourdy va fi principalul său locotenent. Pentru Lesbee, era un compromis periculos, dar necesar. Un om singur nu poate să cucerească o navă şi, cu atât mai puţin, să se menţină la putere.

Lesbee îl luă cu el pe Gourdy şi pe partizanii săi în viteza-timp ridicată. Se îmbarcară pe modulul navei *Molly D,* scoţând de pe micul vas conţinutul mai multor lăzi mari, în care se ascunseră, acţionând într-o bază normală de timp. Astfel încât, în noaptea aceea, modulul îşi luă zborul, ducând la bord douăzeci de pasageri clandestini.

Ocupat cu aceste preparative, Lesbee nu avu timp să citească în ziarele de seară despre mesajul radio al lui Hewitt, prin care acesta protesta împotriva arestării lui Gourdy. Editorialele sprijineau atitudinea lui Hewitt.

Puţin înainte de miezul nopţii, Consiliul Spaţiului trebui să cedeze în faţa opoziţiei din ce în ce mai înverşunate: membrii săi promiseră să reconsidere problema în următoarea şedinţă de peste o săptămână.

Dar era prea târziu.

Întors la bordul *Speranţei omului,* Lesbee îi ascunse pe Gourdy şi oamenii săi într-o magazie plină cu materiale ce aveau să fie folosite numai în caz de aterizare pe o planetă străină. Le aduse proviziile şi echipamentele necesare unei şederi mai lungi: paturi de campanie, pături, jocuri şi cărţi – biblioteca de bord fusese îmbogăţită cu o sută de mii de volume.

Lesbee nu se simţea bine în tovărăşia lui Gourdy şi a oamenilor săi: suporta cu greu glumele lor grosolane; dar, de fiecare dată, strângea din dinţi, spunându-şi că nu are altă soluţie.

Consiliul Spaţiului îl arestase pe Gourdy şi intenţiona să-l judece pentru asasinat: Gourdy ucisese cândva doi tehnicieni şi un om de ştiinţă. Lesbee nu vedea nici o diferenţă între aceste două decizii. Consiliul Spaţiului voia să-i oblige pe viitorii călători să se supună regilor numiţi de el; Gourdy încercase să suprime prin teroare orice rezistenţă în faţa puterii lui monarhice.

— Nici o diferenţă între ei! judecă John Lesbee V. Şi strânse iar din dinţi, cu hotărârea neclintită de a-şi duce la bun sfârşit propria lovitură de stat.

În aşteptarea plecării lui *Molly D,* Lesbee observă ce se petrece pe navă. În fiecare zi aveau loc noi schimbări. Ştiinţa urcase la bord. Psihologii ţineau conferinţe. Sociologii interpretau istoria navei, explicând-o celor ce participaseră prea îndeaproape la evenimente şi, din această cauză, nu le putuseră pătrunde semnificaţia. La prima călătorie, echipajului îi fusese impusă legea militară – practic, în ultima clipă; aceasta era înlocuită acum cu un alt sistem, pus la punct nu de către experţii Forţelor Armate, ci de către oamenii de ştiinţă.

Ascuns într-un balconaş de unde putea vedea întreaga sală, Lesbee ascultă expunerea lui Hewitt asupra diferenţelor între concepţia ştiinţifică a organizării sociale şi celelalte sisteme. Între altele, Hewitt spuse:

— Cu oamenii de ştiinţă te poţi aştepta la surprize. Pe de o parte, sunt conservatori. Dar, în cadrul formaţiei lor, un grup de savanţi încarnează adevărul, cinstea, ordinea, sensibilitatea şi inteligenţa…

Pentru prima călătorie, fusese foarte greu sa fie recrutaţi

savanţi de prima mână; acum, se prezentaseră mai mulţi voluntari decât era nevoie. Cauza? O navă întoarsă dintr-o expediţie lungă de peste un secol punea o problemă clară şi imediată. Fiecare aspect al acestei probleme stârnea curiozitatea şi entuziasmul ştiinţific…

Lesbee putea vedea rezultatele practice ale acestui entuziasm. S-au promulgat legi umanitare. Pe navă existau poliţie, magistraţi, tribunale şi juraţi. Era şi un căpitan, desigur – Hewitt – dar, dacă el aplica legea pe astronavă, era el însuşi supus acestei legi, cu drepturile şi datoriile lui…

Se stabili un sistem de învăţământ general, care dădea şanse egale tuturor elevilor, cu un consiliu de direcţie şi cu profesori posedând drepturi şi privilegii personale…

Lesbee ascultă şi o altă conferinţă, în care Hewitt explică de ce o societate atât de perfectă nu era posibilă decât la bordul unui vas. O tehnologie, în mod ştiinţific altruistă, putea acţiona numai asupra unui mediu restrâns, ca cel al echipajului *Speranţei*, şi va crea foarte repede un sistem-model.

Hewitt mai spuse că, pentru naţiunile Pământului, nu există nici o forţă exterioară comparabilă. Învingătorii în războaie, mânaţi de ură şi de nevoia de a domina, a umili, a jefui şi a pedepsi – erau virtualmente singurele forţe exterioare pe care omenirea le cunoscuse vreodată. Învinşii îşi îndurau soarta, frica îi făcea să suporte dezastrul dar, în acest timp, ura lor mocnea şi aşteptau ocazia – pe care o şi găseau, de obicei cu complicitatea politicii internaţionale.

Primul impuls al lui Lesbee a fost de a-l considera pe Hewitt ca pe un naiv. El nu părea a-şi da seama că cei de pe astronavă îşi acceptau drepturile şi bombăneau deja împotriva datoriilor.

Şi de încă ceva: că bărbaţii erau jigniţi de atitudinea noilor veniţi şi de felul în care dădeau de înţeles că femeile de la bord nu fuseseră tratate corect.

Dar, curând, Lesbee îşi puse întrebarea dacă nu cumva această aparentă neştiinţă a lui Hewitt nu făcea parte dintr-un joc subtil, o metodă iscusită prin care căpitanul îşi exercita puterea.

Pe când aveau loc toate acestea, *Molly D* se îndepărtă de navă. Când Lesbee află acest lucru, îşi pierdu orice interes pentru vânzoleala de pe navă.

Ora loviturii de stat venise.

38

Lesbee simţi o nevoie adâncă de a discuta cu Tellier înainte de a trece la fapte.

Dar înţelese că această dorinţă era în realitate izvorâtă din slăbiciune.

— Poate că, inconştient, vreau ca el să mă convingă să renunţ.

Şi nu se duse să-l vadă.

Timp de câteva clipe, înainte de a trece la raportul de timp al navei, Lesbee se uită la siluetele contorsionate, caricaturale ale bandei lui Gourdy. O privire din care nu lipsea amărăciunea. Detesta întregul grup. Dar, din nefericire, erau singurii lui aliaţi în acest stadiu.

Gândurile negre îl apăsau încă, un pic mai târziu, pe când îi explica lui Gourdy situaţia. Era chinuit de îndoieli. Se gândea:

— Aproape că s-ar putea crede că îmi consider acţiunea ca fiind depăşită încă înainte de a o începe. Poate că m-am lăsat influenţat de propaganda ştiinţifică a lui Hewitt.

Dar îşi spuse din nou că Hewitt nu urmărea decât puterea, ca şi toţi ceilalţi.

Lui Gourdy nu-i scăpase privirea pierdută în depărtări a lui Lesbee.

Era secunda de neatenţie pe care o aşteptase în ultimele zile. Îi aruncă o privire semnificativă lui Harcourt căruia îi ordonase să stea cu ochii pe ei în timp ce discută.

Lesbee oftă:

— Cel mai bun lucru este să începem atacul asupra navei imediat şi să terminăm cât mai repede, zise.

Intenţia lui era să înceapă prin a-i dezarma pe toţi cei de la bord.

În clipa aceea prinse cu coada ochiului mişcarea lui Harcourt şi degetele i se strânseră convulsiv pe mica telecomandă din buzunar, prinzând-o ca într-o gheară de fier.

A fost ultimul lui gest.

Raza dezintegratorului lui Harcourt îl atinse într-o parte a capului şi în umăr.

Bezna... moartea!..! instantaneu.

Apăsând pe butonul telecomenzii, Lesbee fusese azvârlit într-un alt raport-timp, un pic inferior celui al vitezei luminii, aproape acelaşi cu primul raport al lui Hewitt, 973 la unu.

Zăcu acolo, mort de-a binelea.

Gourdy îşi plecă privirea pe trupul deformat. Cu perspicacitatea lui obişnuită, observase că Lesbee ducea mâna la buzunar înaintea fantasticelor lui dispariţii. Era singurul gest pe care-l făcea de fiecare dată.

Gourdy trase concluzia că Lesbee avea în buzunar un aparat cu ajutorul căruia devenea invizibil.

— Întoarceţi-l şi vedeţi ce are în buzunar.

Cadavrul era uşor, de parcă ar fi fost de puf.

O clipă mai târziu, Harcourt îi întinse telecomanda lui Gourdy.

Gourdy apăsă pe buton şi întoarse comutatorul în cele trei poziţii, una după alta. Nu se întâmplă nimic. Poate că nu ăsta era aparatul... Oamenii cotrobăiră frenetic prin buzunarele lui Lesbee după vreun aparat... nu găsiră nimic.

Cu încăpăţânare, Gourdy continuă să învârtă cele trei poziţii. Dar, cum telecomanda nu amplifica decât anumite gânduri, nu căpătă răspuns.

Total nedumerit, Gourdy privea cadavrul duşmanului său cu toată amărăciunea, şi toată disperarea neiniţiatului în faţa complexităţii unei probleme ştiinţifice.

Din nou, Gourdy îşi dădu seama cât de mare nevoie avea de Lesbee sau de un om tot atât de instruit.

Dar înţelese, de asemenea, ce îl împinsese să-i dea semnalul lui Harcourt. Dorea soţiile căpitanului, o dorinţă brutală, ce-l cuprinsese în perioada când totul părea pierdut şi care, acum, devenise aproape obsesivă.

Stând acolo, lângă cadavru, Gourdy acceptă înfrângerea parţială datorată lui Lesbee.

— O.K.! îi spuse acolitului său cu o voce sălbatică. Prea bine! Vom cuceri nava exact aşa cum am făcut-o prima oară — cu diferenţa că vom aştepta următoarea perioadă de odihnă; în felul acesta îi vom lua prin surprindere. Ne mai rămân

aproximativ zece ore până atunci. Să ne odihnim puţin înainte de a trece la acţiune.

După ce se scurseră cele zece ore, ordonă:

— Nu-i ucideţi decât pe cei din Poliţia Spaţiului – şi pe Hewitt. O să avem nevoie de vechiul echipaj al navei.

Atacul asupra vasului începu printr-un marş dezordonat prin coridoarele pustii. Primul grup de trei oameni se îndreptă spre sala motoarelor; alte două formaţii de câte trei plecară spre puntea de comandă şi spre punctul auxiliar de comandă.

După spusele lui Lesbee, cartierul general al poliţiei se afla în apartamentul primului-ofiţer. Alţi poliţişti ocupau cabinele dimprejur. Două grupe de câte trei oameni au fost trimise în acest sector, cu şperacle; aveau, ordin să-i ia prin surprindere şi să-i omoare fără milă pe toţi noii veniţi.

Gourdy şi ultimii doi dintre oamenii săi o luară prudent spre cabina căpitanului. Cu una din numeroasele chei, pe care Lesbee se îngrijise să le facă, Gourdy deschise uşa; intră în vârful picioarelor... Un minut mai târziu, în dormitorul principal, două femei se treziră tresărind: Gourdy stătea la căpătâiul patului lor; dormeau acolo propria lui soţie, Marianne, şi Ruth.

Unul dintre oamenii săi intrase în camera cealaltă, ocupată de Ilsa şi de Ann.

— Nici urmă de Hewitt! N-a locuit niciodată aici! De ce naiba nu mi-o fi spus Lesbee nimic despre asta?

Un val de mânie brutală, dar trecătoare, îl copleşi pe Gourdy. Furia lui cedă în faţa imperativelor situaţiei. Părăsi camera femeilor şi intră în odăiţa detectorului.

Toate cabinele, pe care le cercetă cu scannerul, erau ocupate.

Gourdy îl căută pe Hewitt câteva minute, dar înţelese că această metodă i-ar fi cerut prea mult timp. În cele din urmă, branşă aparatul asupra dormitorului comun de pe puntea inferioară. Marea încăpere era pustie. Bărbaţii se întorseseră, probabil, lângă familiile lor.

Dibui după butonul care îndrepta detectorul asupra cartierului general al poliţiei. Ecranul îi arătă un spectacol sinistru, dar foarte plăcut ochilor lui: două cadavre în pijama. O femeie suspina, prăbuşită lângă unul dintre cei ucişi.

Cercetând cu aparatul cabină după cabină, Gourdy, în

culmea fericirii, constată că oamenii lui făcuseră o curăţenie straşnică... În două apartamente, nu putuseră ataca prin surprindere şi fuseseră nevoiţi să se bată. Unul dintre oamenii lui zăcea pe jos. Dar, în celălalt colţ al cabinei, Gourdy văzu un mort necunoscut.

În aceste încăperi mobilierul era făcut bucăţi.

Jubilând, frecându-şi mâinile de bucurie, Gourdy se întoarse în camera principală. Cei doi, care-l însoţiseră, îl aşteptau pe coridor, încordaţi, nervoşi. Cele patru femei, în capot, stăteau laolaltă, speriate, în uşa dormitorului. Femeile lui, curând.

— Ei, doamnelor, le spuse cu un rânjet larg, se pare că o să fiu iar căpitan.

O tăcere grea îi întâmpină cuvintele. După un moment, expresia lor posomorâtă îl irită.

— Pe naiba! zbieră el. Dacă nu-mi arătaţi puţin interes, o să vă dau pe uşă afară.

Ochii lui Ruth se umplură de lacrimi. Apoi, un suspin adânc îi ţâşni din piept. Ca la un semnal, cele patru femei începură să plângă în hohote.

Instantaneu, pe Gourdy îl apucă o furie oarbă.

— Intraţi în camera asta! răcni el, arătând spre al doilea dormitor. Şi să nu mişcaţi de-acolo!

Suspinele se potoliră. Tăcute, femeile se refugiară în încăpere şi închiseră uşa.

În timp ce se desfăşura această scenă, cei doi însoţitori intraseră în apartament.

— Ce se întâmplă, căpitane? întrebă nervos unul dintre ei.

— Am învins, răspunse Gourdy.

Dar se grăbi către odăiţa detectorului, ca să se asigure că aşa este.

Cu degete tremurătoare, îndreptă aparatul spre sala motoarelor. Şi acolo ieşise victorios. Oamenii lui îl capturaseră pe fostul prim-ofiţer Miller. Gourdy intră în comunicaţie video cu ei. Se răsti la Miller:

— Unde e Hewitt?

Miller era, neîndoielnic, în stare de şoc, dar răspunsul lui părea sincer:

— Într-una din cabinele de sus. Dar nu ştiu în care, jur!

Gourdy îl credea.

— Punem noi mâna pe el! bombăni el, sălbatic. Şi tăie

contactul.

Din păcate, etajele superioare ale navei cuprindeau peste o sută de apartamente. Gourdy se înfurie la gândul că norocul nu-l ajutase să-l dibuie pe Hewitt.

— Lua-l-ar dracu'! se gândea. De ce nu şi-o fi luat femeile, cum ar fi făcut orice bărbat normal?

Dar, întrucât acoliţii lui veneau unul câte unul să dea raportul, Gourdy, nevoit să se gândească la altceva, se mai calmă puţin. Erau victorioşi pe toată linia.

— Am mai şi greşit câte o cabină! zise Harcourt. Când am văzut că înăuntru erau membri ai vechiului echipaj, le-am spus ce-aţi ordonat – să stea în cabină şi să nu încerce să facă ceva împotriva noastră... Acum, unii dintre ei sunt la curent cu ce se petrece.

Aproape toţi oamenii lui Gourdy dădură raportul în mod asemănător.

Gourdy nu-şi făcu griji.

— Ştim noi de ce sunt în stare tipii ăştia, zise el cu dispreţ.

Din intercom ieşi un sunet muzical; Gourdy se întoarse automat spre el şi se încruntă uimit:

— *Cine* ar putea să sune? se miră el.

Uitându-se chiorâş, mişcă maneta ca să preia comunicarea.

Hewitt!

Fiecare se holbă la imaginea celuilalt. Gourdy era furios, Hewitt era grav. Hewitt vorbi primul:

— Tocmai am fost înştiinţat de încercarea dumitale de a prelua puterea, Gourdy. Nu ştiu cum ai reuşit să ajungi pe navă, dar ai făcut greşeala vieţii.

Gourdy înţelese un singur cuvânt: *înştiinţat!*

Bombăni:

— Cine te-a anunţat? Aşteaptă să pun eu mâna pe el...

Cu chipul întunecat, Hewitt îi tăie vorba:

— Şi am aici douăzeci de oameni, iar în fiecare clipă sosesc alţii...

Gourdy simţi primul fior rece în spate.

— Suntem înarmaţi! avertiză Hewitt. Şi în câteva minute pornim într-acolo să te luăm, aşa că mai bine te-ai preda înainte să fie prea târziu.

Gourdy îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— N-o să ajungi prea departe cu turma aia de laşi! îl batjocori el şi tăie legătura.

39

Bătălia pentru recucerirea navei începu o oră mai târziu. O tabără era compusă din optsprezece bărbaţi înarmaţi cu dezintegratoare, revolvere şi câteva arme automate. De partea cealaltă luptau în principal oameni de ştiinţă şi tehnicieni. Aveau dezintegratoare, revolvere, un anumit număr de arme cu gaz, precum şi echipamentul din laboratoarele lor.

Gourdy nutrea convingerea că erau nişte laşi; la prima lui răscoală, se lăsaseră închişi fără să schiţeze nici un gest de apărare. Hewitt ştia că opinia aceasta nu se baza pe adevăr. Apăruse un nou factor. Curajul membrilor echipajului se sprijinea pe sistemul social din care făceau parte de câteva săptămâni.

Hewitt mai ştia că bărbaţii aceştia, fără îndoială, aveau încă prejudecăţi profunde în legătură cu femeile lor şi că-şi păstrau atitudinea limitată şi în alte privinţe. Dar, pentru fiecare din ei, ideea de a cădea din nou în mâna lui Gourdy şi a bandei lui era de nesuportat

O dată ce hotărâseră astfel – şi, după toate aparenţele, mulţi luaseră instantaneu această decizie – nu mai erau probleme. Instinctiv, se întorseseră spre Hewitt. Şi, când le ceruse să vină cu sugestii pentru atac, fizicienii, chimiştii şi experţii în inginerie realizaseră:

...un laser perfecţionat, a cărui rază transporta o sarcină electrică;

...un câmp magnetic acţionând asupra sistemului nervos şi provocând paralizia anumitor muşchi;

...o mică sferă care, aruncată în sala maşinilor, se rostogoli până la unul din motoare, se lipi de el şi începu să-i sustragă energia, radiind căldură. Când temperatura din camera maşinilor ajunse la 180° Fahrenheit, Gourdy îl trimise pe Miller afară, să ceară să se predea.

Hewitt acceptă capitularea lor.

Află de la prizonieri despre uciderea lui Lesbee. Unul dintre

ei îi explică apoi cum, atunci când ieşiseră din închisoare, totul păruse a se opri în nemişcare în jurul lor, şi că faptul acesta se repetase şi în alte ocazii. Hewitt văzu numaidecât asemănarea cu propria lui aventură atunci când debarcase pentru prima oară pe *Speranţa omului.*

Descoperirea îi stârni entuziasmul. Credea acum că o metodă sigură de modificare mecanică a raporturilor de timp le-ar rezolva toată problema spaţiu-timp. Dar prizonierii nu-i puteau fi de nici un ajutor. Oamenii aceştia simpli nu înţeleseseră niciodată ce li se întâmplă cu adevărat.

Atunci, unui tânăr savant numit Roscoe îi veni o idee de geniu: dacă Lesbee se întorsese pe navă, atunci înseamnă că şi Tellier se afla la bord. Hewitt îl trimise pe tânăr, însoţit de o patrulă, să cerceteze modulurile de salvare. Şi, acolo, într-adevăr, îl găsiră pe Tellier.

Dar nu putu decât să plângă la aflarea morţii prietenului său. Oricum, ceea ce ştia despre ideile lui Lesbee era prea puţin, aproape fără valoare.

Savanţii nu făcuseră o descoperire propriu-zisă în vederea bătăliei. Nici unul dintre aparatele folosite în timpul contra-ofensivei nu era o invenţie originală, ieşită din mintea unui membru al echipajului *Speranţei.* Toate se bazau pe procedee binecunoscute. Dar trebuia să fii un adevărat savant ca să ştii să le mânuieşti.

Pentru oamenii de ştiinţă, lupta era un joc. Aveau zeci de aparate la dispoziţie şi aveau şi posibilitatea de a mai construi multe altele.

Omul lui Gourdy, de pe puntea de comandă, a fost somat să se predea. A refuzat. Drept care, un difuzor de pe punte începu să emită un sunet. Era un difuzor care acoperea toate frecvenţele, astfel că sunetul deveni curând atât de intens, că ameninţa să-i rupă timpanele omului.

Pe când el se preda, tovarăşii lui aflaţi la punctul de comandă auxiliar văzură flăcări ţâşnind din pereţi. De fapt, era un fenomen datorat laserului; sub acţiunea lui, cristalele metalice ale pereţilor emiteau un amestec de unde luminoase; iar cele care făceau parte din banda căldurii apăreau sub formă de limbi de flacără. Ieşeau din ziduri, lungi de câţiva metri şi se întindeau spre centrul încăperii; „flăcările” nu erau atât de fierbinţi ca cele adevărate, dar degajau suficientă căldură

pentru a crea un efect psihologic convingător. În câteva minute, oamenii lui Gourdy dădură buzna afară, cu mâinile ridicate.

Unul dintre savanţi veni să-i anunţe acest succes lui Hewitt şi-i spuse dezgustat:

— Când te gândeşti că am fi putut lupta cu asemenea şmecherii împotriva adunăturii ăsteia când au luat puterea prima oară...

Hewitt se uită la el – un bărbat înalt, aproape la fel de voinic ca Harcourt, dar mai în vârstă – şi, un moment, neglijă remarca.

Dar mintea îi zbură la situaţia similară de pe Pământ. Şi acolo, la fel, zeci de mii de savanţi formau singurul grup capabil să înţeleagă şi să utilizeze forţele naturii. Şi totuşi, chiar şi sub o dictatură, nici un sistem nu permitea acestui grup numeros şi instruit să iasă din laboratoare şi să folosească ştiinţa în alte scopuri decât cele dictate de sus.

Hewitt clătină din cap şi-i răspunse savantului, un anume William Lawrence:

— Nu cred că aţi fi putut lupta. Timp de un secol n-aţi avut nici o brumă de conştiinţă politică. Stăpânii navei au avut grijă de asta. Acum, aveţi. Zâmbi, cu buzele strânse. E o diferenţă, nu?

Perioada de odihnă se apropia de sfârşit. Grupe mari de oameni ocupaseră treptat coridoarele ducând spre cabina căpitanului. Dar prezenţa celor patru femei în vecinătatea lui Gourdy limita posibilităţile de atac. O delegaţie de savanţi conduşi de Lawrence se prezentă în faţa lui Hewitt. Purtătorul lor de cuvânt spuse cu gravitate:

— Mă tem că va trebui să le sacrificăm pe aceste femei. Altfel, am fi nevoiţi să trecem la un atac direct. Am putea pierde treizeci sau chiar patruzeci de oameni.

Eventualitatea aceasta îl preocupa pe Hewitt deja de câtăva vreme. Propuse deci să-l convingă pe Gourdy să se predea, promiţându-i că nu va fi pedepsit.

Mai multe voci se ridicară, vibrând de indignare, împotriva unei asemenea măsuri.

— După ce a ordonat atâtea crime!

Hewitt, la rândul lui, tremura de mânie. Un compromis nu se justifica decât eu condiţia să fie salvaţi toţi, dacă era posibil.

Aşa că răspunse:

— Gourdy i-a ucis pe toţi din raţiuni de politică personală.

— Dar tot crime erau! Vocea lui Lawrence suna aspru.

Hewitt îşi stăpâni enervarea; acuzaţia i se părea justificată dintr-un punct de vedere. O crimă era o crimă. Dar, până într-o epocă destul de recentă, sistemul acceptat de mase îi punea pe şefii politici într-o categorie specială. Şi, din acest punct de vedere, va trece multă vreme până la o schimbare reală. Cei care de-abia intrau în noul sistem nu erau pe deplin conştienţi de acest adevăr.

— S-ar putea determina cu oarecare precizie natura unei societăţi prin genul de crime pe care le permite şi le justifică, zise Hewitt. Şi, observând cine răspunde, în această societate, de administrarea pedepsei capitale şi a celorlalte pedepse, vedem că ucigaşii au binecuvântarea căpeteniilor politice, care, la rândul lor, obţin sprijinul larg al maselor.

Aici, pe astronavă, aţi cunoscut toate acestea într-o versiune mai specială. Şi acum, când vă găsiţi în perioada de tranziţie, nu mai reuşiţi să toleraţi violenţa caracteristică vechiului sistem. Dacă s-a opus careva în mod activ puterii lui Gourdy, mi-ar plăcea să-l aud spunând ce-a făcut.

După o lungă tăcere, fostul prim-ofiţer Miller ridică mâna:

— Eu am opus o rezistenţa activă.

— Domnule Miller, nu pot accepta declaraţia dumitale fără dovezi.

— L-am urât pe Gourdy de cum l-am văzut, replică Miller indignat.

— Şi pe Browne l-ai urât? N-a avut servitor mai credincios ca dumneata!

Miller se arătă surprins.

— Domnul Browne era căpitanul legitim al acestei nave!

Hewitt îi făcu semn să tacă. Se întoarse spre grup, zâmbind:

— Vedeţi ce voiam să zic?

Tânărul Roscoe murmură:

— Nu înţeleg prea bine, dar ghicesc. Sunt de acord, domnule Hewitt, promiteţi-i că n-o să păţească nimic. Dar, pe urmă, ce-o să faceţi cu nemernicul ăsta?

— O să încerc să-l fac să se adapteze noului sistem, răspunse Hewitt sincer.

— Şi dacă nu merge?

— Îmi asum riscul. Sunteţi de acord să încerc să negociez?

Cei mai mulţi îi evitară privirea, dar nu zise nimeni nimic.

Când Hewitt îl chemă prin intercom, Gourdy izbucni într-un hohot de râs nestăpânit:

— Ascultă, spuse el. De partea noastră avem ceea ce deosebeşte copiii de bărbaţi. Dumneata ai băieţii, iar eu am bărbaţii. Cu proviziile de care dispunem în magazii, putem rezista ani de zile.

Hewitt îi răspunse că echipamentul ştiinţific al atacatorilor va smulge victoria mult mai curând decât crede el.

— Trag deci concluzia că n-ai încredere în propunerea mea. Aşa e?

— Ba da, am încredere.

— Atunci de ce refuzi? Dacă nu accepţi oferta mea, atunci ai ajuns la capătul drumului, Gourdy.

— Încă mai cred că voi învinge. Ştii foarte bine că foştii căpitani au avut grijă să-şi pună cabina la adăpost de şmecheriile voastre ştiinţifice.

— Da, dar era la adăpost numai pentru că oamenii de ştiinţă erau de partea căpitanului.

Pe ecran, Gourdy se mulţumi să ridice dispreţuitor din umeri.

Dar, fără să vrea, era tulburat.

Undeva, în adâncul sufletului, ştia că acesta e sfârşitul. Cu toate acestea, îi venea greu să creadă. Trebuia să se întâmple ceva. Ce? Habar n-avea. Dar nici gând să se predea.

Hewitt rosti cu fermitate:

— Poţi să te predai în condiţiile, pe care ţi le-am propus, până în momentul când se vor trage primele focuri.

Apoi, tăie legătura.

Mai mulţi savanţi rămăseseră alături de Hewitt în timpul convorbirii cu Gourdy. Unul dintre ei remarcă:

— Judecând după expresia dumitale, nu mai eşti chiar aşa de obiectiv acum.

— Mărturisesc că Gourdy devine din ce în ce mai puţin simpatic. Dar presupun că e nervos, la fel ca şi noi, de altfel.

Hewitt se mai calmă puţin după ce îşi pregăti capsula şi le spuse ce planuri are. Apoi se strecură în costumul-capsulă, dădu semnalul de atac şi o luă pe coridorul ce ducea spre cabina căpitanului.

Primul glonţ lovi plasticul ultra-dur exact în dreptul ochilor

săi. Plasticul se îndoi puţin, apoi îşi recăpătă forma. Instinctiv, Hewitt dădu înapoi, tremurând din tot trupul.

Dar îşi veni în fire şi continuă să înainteze.

Un şir de scântei mari cât nişte bile brăzdă toată partea din faţă a capsulei – un dezintegrator! Efectul era atât de straniu, că Hewitt simţi mai mult curiozitate decât frică. Un glonţ de armă mare lovi capsula din plin şi îl asurzi câteva momente pe Hewitt.

Dar era nevătămat şi mergea înainte. La câţiva metri depărtare de cabină, auzi vocea lui Gourdy de după uşă.

— Să te ia naiba, Hewitt! Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc.

— Poţi să-mi vorbeşti prin intercom.

— Prefer să stăm faţă-n faţă.

O pauză.

— Bine, intră!

Hewitt intră, conştient că, în discuţiile avute cu ai lui pe această temă, analizaseră situaţia şi ajunseseră la concluzia că oamenii lui Gourdy vor încerca să răstoarne costumul-capsulă de îndată ce va trece de uşă. Evident, nu va fi uşor. Numai aparatul cântărea aproape patru sute cincizeci de livre la un *g,* iar greutatea ocupantului mai adăuga încă o sută opt zeci de livre. Totuşi trei sau patru oameni împreună ar putea răsturna maşinăria şi pilotul.

De aceea, Hewitt se opri în prag, unde acoliţii lui Gourdy n-ar fi avut loc să-l înşface. Şi, pentru că singurul său ţel era acela de a salva femeile, nu acordă nici o privire celor din prima încăpere. Toată atenţia lui se îndreptă asupra uşilor dormitoarelor.

În chip miraculos, una dintre ele se întredeschise şi, prin deschizătură, un ochi strălucitor privi spre el. Nu putea distinge al cui era.

Nu mai aşteptă să afle, zvâcni cu capsula înainte. Vehiculul străbătu încăperea cu viteza lui maximă – zece mile pe oră. Hewitt percepu vag câţiva oameni tăbărând pe el şi încercând să-l apuce. Zbieretele lor de durere la atingerea câmpului electric protector al costumului îi sunau plăcut în urechi.

Apropiindu-se de uşa dormitorului, Hewitt strigă prin difuzor:

— Doamnelor, daţi-vă la o parte din drum!

Câteva secunde după aceea, costumul-capsulă lovi uşa cu destulă forţă ca s-o facă fărâme, dacă ar fi fost închisă. Dar era întredeschisă. Se deschise larg sub izbitură şi Hewitt se trezi în mijlocul camerei, alături de cele patru femei.

Simţi o mare uşurare.

Imediat urlă în microfon:

— Foc!

Îi anunţa astfel pe oamenii săi că e în măsură să apere femeile şi că atacul poate începe imediat.

Răspunsul savanţilor veni imediat. Un fulger ţâşni dintr-un punct precis al peretelui, ricoşă pe partea din spate a capsulei şi se descărcă în încăperea principală.

Din cameră se ridică un urlet de oameni în agonie. Apoi Hewitt auzi bufniturile trupurilor care cădeau pe podea unul după altul.

40

Hewitt strigă în microfon:

— Veniţi aici repede!

Cineva îi răspunse cu răceală:

— Nici o grabă. De-acum tipii ăştia n-o să mai necăjească pe nimeni.

Era vocea lui William Lawrence, iar tonul lui dădea de înţeles atâtea lucruri, că Hewitt rămase uluit. Fără un cuvânt, dar copleşit brusc de îngrijorare, dădu înapoi, întoarse capsula şi trecu în încăperea principală.

Acolo găsi o duzină de oameni zăcând în diferite poziţii pe duşumea.

Ceva din atitudinea lor – o anume înţepeneală – îi îngheţă sângele în vine lui Hewitt.

— Lawrence, chemă el în microfon, şi glasul îi căpătă o nuanţă stridentă; Lawrence, ne înţelesesem să…

Savantul ricană sinistru şi zise:

— Mă tem, domnule Hewitt că, dintr-un accident, au primit o doză mortală. Mare păcat.

Tonul vocii şi ceea ce se subînţelegea din spusele lui Lawrence îl umplură de mânie pe Hewitt. Ţipă:

— Eşti un asasin, ca şi ceilalţi!

Lawrence ramase de gheaţă.

— Eşti cam enervat, domnule Hewitt. Dar nu contează. Nimic din ce spui acum nu va fi folosit împotriva dumitale.

Hewitt luptă să-şi recapete sângele rece. Dar nu-şi putu ascunde amărăciunea:

— Presupun că, în ceea ce faceţi, există şi o parte bună. Dar, aşa cum v-aţi supus fără să vă gândiţi vechiului sistem, tot astfel procedaţi nechibzuit pentru a apăra noul sistem.

— Nu cumva îţi închipuiai că o să-l lăsăm pe Gourdy să scape! exclamă Lawrence, înfuriindu-se brusc.

— Bine, bine, rosti Hewitt împăciuitor. Hai să facem ordine aici şi să ne ducem la culcare. Sunt mort de oboseală.

Zări cu coada ochiului pe una din femei în cadrul uşii, în spatele lui. Comandă prin microfon:

— Doamnelor, staţi în dormitor şi închideţi uşa, vă rog! O clipă mai târziu, uşa se închise, dar nu înainte de a se auzi cum cineva izbucneşte în suspine.

Hewitt se trezi la auzul soneriei de la uşă. Îşi puse un halat şi se duse să deschidă. În prag se afla Roscoe, tânărul om de ştiinţă.

— Echipajul se adună în sala mare, domnule. Am dori să veniţi şi dumneavoastră. Vin numai bărbaţii.

Hewitt îl privi şi zâmbetul i se şterse de pe buze. Dar nu spuse decât:

— În zece minute sunt acolo.

Se bărbieri şi se îmbrăcă în grabă, resemnat în parte la gândul implicaţiilor cuprinse în cuvintele lui Roscoe. Poate că făcuse pe navă tot ce se putea face într-un timp atât de scurt? Restul ar fi cerut o muncă de educare îndelungată, o schimbare lentă a celor ce nu erau conştienţi sau nu se convinseseră încă de toate posibilităţile noului sistem.

...Căci el pusese pe picioare o societate capabilă să se perpetueze fără intervenţii din afară. Într-un asemenea cadru, fiecare individ avea motive personale, egoiste de a menţine acest echilibru. Era un sistem flexibil. Nu avea nevoie de un cod moral particular sau de un anumit conducător. Hewitt trebuia acum să înfrunte un popor liber să facă ceea ce dorea.

Când intră în sală, mai multe perechi de ochi se îndreptară spre el. Un bărbat sări în picioare, strigând:

— Uite-l!

Era o primire neaşteptată. Se opri surprins. Spre uluirea lui, în timp ce stătea acolo nedumerit, sutele de oameni, adunaţi în marea sală se ridicară în picioare şi îl aclamară în delir. Îl văzu pe Lawrence pe scenă, cu chipul luminat de un zâmbet larg şi făcându-i un semn cu mâna să vină alături de el.

Hewitt înaintă încetişor. Presimţea că necazurile lui nu s-au terminat, dar începea să se simtă ceva mai bine.

De îndată ce Hewitt ajunse pe scenă, Lawrence ridică mâna, cerând linişte. Apoi i se adresa cu voce limpede şi tare:

— Domnule Hewitt, aşa cum, probabil, bănuiţi, sunteţi aici între prieteni. Felul în care aţi urcat la bord, sistemul social pe

care l-aţi adus, onestitatea intenţiilor dumneavoastră ne-au convins că tot ceea ce aţi făcut a fost dictat de cele mai înalte considerente morale. Pentru aceste motive şi pentru încă multe altele, adunarea noastră afirmă solemn că, după opinia noastră, sunteţi şeful firesc al acestei expediţii.

Aplauzele şi uralele întrerupseră discursul lui Lawrence. După ce reuşi să facă linişte, continuă:

— Totuşi conducerea acestei astronave pune unele probleme speciale şi, înainte de a vă accepta în postul de căpitan, am vrea să ne asigurăm că nu vă veţi amesteca în domenii care nu sunt de competenţa dumneavoastră. Domnule Hewitt, adunarea ar vrea să ştie ce intenţionaţi să faceţi cu soţiile căpitanului?

Trecerea de la general la particular se făcuse atât de brusc, încât Hewitt se zăpăci un moment. Avu nevoie de câteva clipe bune ca să înţeleagă că echipajul îi punea o întrebare personală, directă – şi încă ce întrebare!

Făcu câţiva paşi înainte; era convins că de răspunsul lui depindeau multe lucruri. Se întrebă dacă putea ocoli adevărul. Nu putea.

— Domnilor, zise, nu ştiu cât timp vom petrece în spaţiu. Dar presupun că vom avea nevoie de ani de zile pentru a face toate cercetările, experienţele şi corelările datelor în acest imens laborator reprezentat de continuumul spaţiu-timp. În toată această perioadă, fireşte, viaţa la bord trebuie să-şi urmeze cursul, şi anume, în termeni omeneşti. Oamenii se vor căsători, se vor naşte copii, vom avea programe educaţionale şi alte… Se opri jenat. Nu era uşor să spună ceea ce avea de spus, în faţa unei săli pline de oameni. Totuşi, după o clipă, continuă cu fermitate:

— Încerc un sentiment foarte profund pentru cea mai în vârstă dintre cele patru femei la care vă referiţi şi sper că şi ea îmi împărtăşeşte sentimentele. Am intenţia să o cer în căsătorie.

Absoluta lui sinceritate atinse o coardă din inimile bărbaţilor ce-l ascultau. Când îşi termină fraza, se lăsă o tăcere grea. Pe scenă William Lawrence îşi mângâia bărbia cu ochii în jos.

Roscoe se ridică în picioare.

— Domnule Hewitt, de-a lungul întregii mele vieţi şi tot timpul vieţii tatălui meu, căpitanul *Speranţei* a avut mai multe soţii. Vreţi să spuneţi că veţi schimba acest lucru şi că vă veţi

mulţumi cu o singură soţie?

Hewitt se uită liniştit la adunarea tăcută, în aşteptare. Toţi îşi aţinteau cu atenţie privirile spre el. Se simţea ridicol; oamenii ăştia încercau să-i impună tradiţia lor de poligamie! Presupunea că, acceptând acest lucru, le-ar fi dovedit că va menţine hegemonia masculină la bordul *Speranţei.*

Oricare le-ar fi fost motivul, el nu putea accepta.

— Da, o singură soţie.

În tot auditoriul, pe chipurile ridicate spre el apărură zâmbete.

Lawrence veni şi-i strânse mâna.

Din sală Roscoe exclamă:

— Căpitane Hewitt, aţi trecut cu bine examenul nostru! Suntem alături de dumneavoastră. Aveţi încrederea noastră. Aşa e, oameni buni?

Hewitt primi o a doua ovaţie.

41

Opt ani trecură la bordul astronavei.

Oamenii de ştiinţă de pe navă descoperiră pe baza experienţelor, a încercărilor şi a greşelilor ceea ce John Lesbee V ghicise într-un fulger de intuiţie. Dar refuzară descrierea făcută de el. Universul nu era o „minciună”. Era ce era. O „aparenţă” a sa era percepută de sistemele nervoase foarte evoluate ale omului şi ale animalelor. Evident – se pornea de la acest postulat – viaţa, având nevoie de o mare stabilitate, *crease,* pentru acest motiv, mecanisme cerebrale care limitau percepţia la ceea ce era aparent şi stabil. În acest cadru „solid”, viaţa îşi urma existenţa amorţită, evoluând cu greutate şi ajustându-se constant universului, la cine ştie ce nivel al subconştientului.

Acum, omul putea, în sfârşit, să examineze adevărul prin mijlocirea simţurilor sale ajutate de ştiinţă.

…Au tradus acest adevăr în cifre, i-au descoperit principiile de bază, au făcut presupuneri şi le-au verificat. În sfârşit, controlul timpului a fost realizat printr-o manipulare gradată, mecanică, a situaţiilor generate de viteza luminii.

La început, *Speranţa omului* alunecase în timp printr-un accident. Acum, marea astronavă era condusă cu viteze trans-luminice în universul atemporal.

La bord se scurseseră mai mult de patru sute de săptămâni când nava se întoarse în sistemul solar, în raport unu-la-unu, la o săptămână în timpul terestru după plecarea lui *Molly D* şi revenirea ei pe Pământ.

Cele două nave se plasară pe o orbită circumterestră, la o zi distanţă una de alta. Pentru nava cea mică trecuseră şapte zile; pentru vasul interstelar, aproape trei mii de zile…

Guvernul se întruni de urgenţă; a fost consultat Blocul Asiatic şi au avut loc numeroase comunicări între, savanţi.

Atunci – şi numai atunci – Peter Linden şi Averill Hewitt se adresară întregii lumi.

Fizicianul prezentă întâi o comunicare ştiinţifică. Pe scurt, spunea următoarele: *Speranţa omului* explorase viitorul sistemului solar şi văzuse Soarele comportându-se provizoriu şi parţial ca o Cepheidă variabilă.

Apoi, televiziunea difuză o suită de imagini ale acestui eveniment din viitor: o izbucnire subită de flăcări, valuri de foc izbind o faţă a Pământului...

Fizicianul explică limpede şi de nenumărate ori că imaginile transmise la televiziune fuseseră filmate în viitor. Era – sau, mai curând, avea să fie, atunci când se va întâmpla – rezultatul acţiunii vitezei transluminice asupra materiei fundamentale. Deplasându-se mai repede decât lumina, pe un front de câţiva ani-lumină, acest fenomen – asemănător unei „unduiri”, un fel de ondulaţie a spaţiului, va învălui, pentru scurtă vreme, sistemul solar.

„Valul” va traversa soarele în aproximativ patru secunde şi va parcurge în şase minute şi jumătate cei o sută patruzeci şi nouă de milioane de kilometri dintre Soare şi Pământ.

Dezastrele vor fi cauzate de căldura preluată de val în timpul celor patru secunde în care va fi în contact cu Soarele:

— Mercur va fi ars groaznic, dar toate celelalte planete vor supravieţui, inclusiv Pământul.

Cu toate acestea, trebuie să se sape adăposturi. În timpul trecerii valului, oamenii de pe faţa expusă a planetei vor fi nevoiţi să se ascundă sub pământ...

Din fericire, şocul cel mai mare va fi suportat de Pacific...

Hewitt, la rândul său, apăru la microfon:

— Vă aduc veşti mai bune.

În perioada zborului transluminic, *Speranţa omului* vizitase zeci de alte sisteme solare. Astfel, găsiseră trei planete nelocuite, pe care omul putea să trăiască. Era nevoie de mulţi colonişti, care să îngroaşe rândurile celor care erau deja acolo.

— În clipa aceasta, spuse Hewitt, propria mea familie – soţia mea Ruth şi cei patru copii ai noştri – se găseşte pe una din aceste planete. Ea va deveni căminul nostru pentru totdeauna.

Astfel începu discursul său de recrutare, transmis prin unde spre toate colţurile lumii.

Editura VREMEA
Consilier editorial - Silvia Colfescu
Bd. I.C. Brătianu 44bis, BL. P7, et. 3, ap. 25
tel.3.11.34.68
fax: 311.02.19

Culegere şi tehnoredactare computerizată
Cristina Cantacuzino
Irina Dinu
VREMEA

Tiparul executat la „POLSIB” Sibiu
sub comanda nr.4 A 141
Hîrtie tipar 55 gr/m^2 Format 16/54/84
Coli tipar: 12

A.E. van VOGT
rătăcitori printre stele

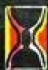
Marea astronavă *Speranţa omului* rătăceşte prin spaţiu în căutarea unei planete locuibile.

Căci un cataclism înspăimântător ameninţă omenirea şi planeta Pământ.

Dar capcanele timpului, ale spaţiului, ale vitezelor supraluminice şi ale sufletului omenesc preschimbă călătoria într-o aventură primejdioasă, cu deznodământ neaşteptat.

SUPER FICTION

editura
VREMEA

Preţ 1898 +
2 T.L.
1900 Lei

ISBN 973-9162-08-8